

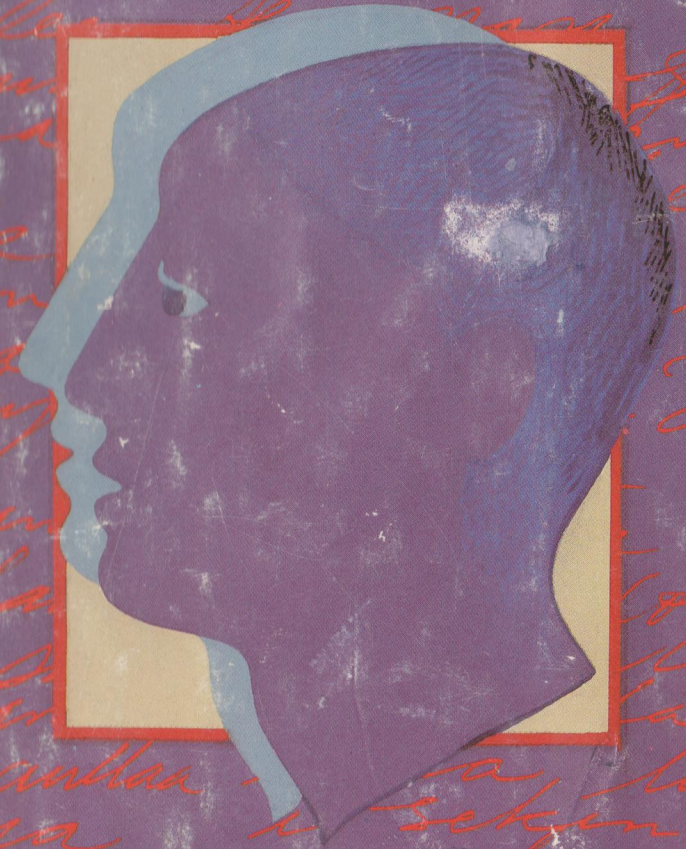

Olen vuodesta 1979 saanut automaattikirjoituksella sanomia kuoleman rajan toiselta puolelta. Ns. kuolleiksi luulemamme ihmiset elävät vapaana maallisen ruumiinsa kahleista henkisessä, ihmisen todellisessa olomuodossa omassa maailmassaan, meidän lähellämme, seuraten ja auttaen omaistensa elämää täsmälleen samalla tavalla kuin maanpäällisessä elämässään. Ei kuolema ole elämän loppu, eikä syntymä maanpäälliseen ruumiiseen ole elämän alku. Elämä on ikuista kiertokulkua ja ihmisen henkistä kehittymistä kohti kaikkiallista rakkautta.

Rauni-Leena Luukanen

Luukanen KUOLEMAA EI OLE

Rauni-Leena Luukanen
KUOLEMAA
EI OLE

Yliluonnolliset ilmiöt ovat kiinnostaneet ihmisiä kautta aikojen. Alkukantaisissa yhteisöissä ihmisiä, joilla on paranormaa-
leja kykyjä – tietäjiä, poppamiehiä, samaaneja – on pidetty aina arvossa, eurooppalaisessa kulttuurissa heitä on kohdeltu huonosti.

Olemme lähestymässä murroskautta. Nykyinen maailmankuvamme alkaa pala palalta pirstoutua. Hyvinvoinnin keskellä elävää ihmistä kalvaa elämän tarkoituksettomuuden tunne, johon elintason tavoittelu ei tuo huojausta. Ilmeisesti olemme etenemässä aikakauteen, jossa elämään etsitään uutta sisältöä ja itse elämää rohjetaan tarkastella uudesta näkökulmasta. Tämä herääminen avaa ihmiselle portin henkiseen kehitykseen, jossa on mahdollista edetä yhtä valtavin askelin kuin tekninen kehitys on edennyt sadassa vuodessa. Tätäkö me vihdoin kaipaamme – tietoa itse elämästä henkisesti tyhjiössä, jota mikroprosessorit, tekstitelevisiot ja videovälineet eivät pysty täyttämään.

Tieteellinen mielenkiinto parapsykologiaa kohtaan on laajenemassa. Tulevaisuudessa monet asiat, joita vielä nimitämme yliluonnollisiksi, voidaan ennakkoluulottomalla parapsykologisella tutkimuksella riisua mystiikasta ja todistaa normaaleiksi, luonnonlakeja noudattaviksi ilmiöiksi.

Tarkoitukseni on herättää keskustelu elämänilmiöistä, jotka liittyvät meitä jokaista ympäröivään näkymättömään maailmaan. Tutkimusmatka omaan sisimpäämme on syytä alkaa.

Rauni-Leena Luukanen

Lapin lääninlääkäri Rauni-Leena Luukanen on herättänyt huomiota kuvauksillaan yliluonnollisista kokemuksista: hän on kertonut avoimesti ja ennakkoluulottomasti ennaltatietämisestä, ruumiista irtaantumisesta, automaattikirjoituksella kuolleilta saamistaan viesteistä.

Parapsykologia on kiinnostanut Luukasta kauan, ja hän on tutkinut perusteellisesti alan kirjallisuutta ja tehnyt tutkimuksia – joita on suoritettu varsinkin Yhdysvalloissa ja Neuvostoliitossa.

Tässä kirjassa Luukanen selvittelee seikkaperäisesti parapsykologian eri ilmiöitä alan tutkimusten, omien kokemustensa sekä parapsykologisia ilmiöitä kokeneilta ihmisiltä saamiensa kirjeiden ja kertomusten pohjalta. Kirja sisältää myös laajan automaattikirjoitusosan, tekstiä jonka Luukanen on saanut automaattikirjoituksena kuolleelta isoäidiltään.

**UUSI
KIRJAKERHO**

Päällyksen suunnittelu: Olof Stenius
15
ISBN 951-54-0364-2

Rauni-Leena Luukkainen
AAMULEMÄÄ
EI OLE

Toimittanut Vuokko Rätty

ISBN 951-54-0364-2

Amer-yhtymä Oy Weilin+Göös kirjapaino,
Espoo 1982

Sisällys

Saateksi	9
Ei ole yhtään sen suurempi ihme syntyä kahdesti kuin syntyä kerran. Voltaire	13
Historiaa	15
Henkiparannus	24
Teispäät	35
Psykometria	45
Parergoist-ilmiot	49
Psykokinesia	60
Levitaatio	64
Sensititeäminen	67
Energiaisuus ja aura	74
Wuomista irtaantuminen	81
Mediot	95
Käsitteiden ilmestyminen	109
Wäinnet ja parapsykologia	110
Wäinensyntyminen	116
Wäinensättikirjoitus	127
Wäinensättikirjoitusteksti	139
Wäinensättikirjoitusteksti	141

Sisällys

Saatteeksi	9
I	13
Historiaa	15
Henkiparannus	24
Telepatia	35
Psykometria	45
Poltergeist-ilmiöt	49
Psykokinesia	60
Levitaatio	64
Ennaltatietäminen	67
Energiaruumis ja aura	74
Ruumiista irtaantuminen	81
Meediat	95
Kuolleiden ilmestyminen	100
Eläimet ja parapsykologia	110
Jälleensyntyminen	116
Automaattikirjoitus	127
II	139
Automaattikirjoitusteksti	141

ranormaalit ilmiöt on sysätty mielikuvituksen roska-koriin. Olemme kuitenkin lähestymässä murroskautta. Nykyinen maailmankuvamme alkaa pala palalta pirstoutua. Hyvinvoinnin keskellä elävää ihmistä kalvaa elämän tarkoituksettomuuden tunne, johon elintason tavoittelu ei tuo huojennusta.

Ilmeisesti olemme etenemässä aikakauteen, jossa elämään etsitään uutta sisältöä ja itse elämää rohjetaan tarkastella uudesta näkökulmasta. Tämä herääminen avaa ihmiselle portin henkiseen kehitykseen, jossa on mahdollista edetä yhtä valtavin harppauksin kuin tekninen kehitys on edennyt sadassa vuodessa. Tätäkö me vihdoinkin kaipaamme — tietoa itse elämästä henkisessä tyhjiössä, jota mikroprosessorit, tekstitelevisiot ja videovälineet eivät pysty täyttämään.

Miksi oikeastaan elämme? Mikä on olemassaolomme tarkoitus? Katoammeko tämän jälkeen tyhjiöön?

Jos katselemme luonnon kiertokulkua, saamme viitteitä ihmisenä olemisestakin. Tulppaani istutetaan syksyllä, se kukkii keväällä ja kuolee. Mutta seuraavana keväänä samasta kukkasipulista versoo uusi elämä, joka kukoistaa ja jälleen kuolee. Olisiko mahdollista, että ihminenkin olisi osa luonnon kiertokulkua, jota nämä lainalaisuudet säätelevät? Ihminenkin syntyy, elää, kuolee — ja jotakin — ehkä elämäkokemuksen antama opetus ja viisaus — jää jäljelle ja versoo uutta elämää.

Jokainen ihminen on maailmankaikkeus pienoiskoossa. Meidän muistimme voi olla huono ja se voi pettää meidät monissa arkipäivän tilanteissa. Mutta

kenties me kuljetamme kromosomeissamme muistiainesta sukupolvelta toiselle elämän alkulähteiltä saakka. DNA- ja RNA-nukleiinihappotutkimusten avulla löydämme ehkä avaimen myös luonnon suureen tietojenkäsittelyjärjestelmään.

Jos uskomme, että elämä ja ajattelu ovat energiaa, on helpompi tajuta, että energia ei häviä, vaan ainoastaan muuttaa muotoaan. J. G. Bennet on todennut, ettei mikään ole ihmiselle tärkeämpää kuin energialajien ymmärtäminen, sillä kohtalomme riippuu kyvystämme käyttää ulottuvillamme olevaa energiaa. Emotionaalinen tai mentaalinen kärsimys voi aiheutua psyykkisten energiamuotojen epäonnistuneesta käytöstä. Psykologia on hädintä tuskin pääsyt psyykkisten energiamuotojen ymmärtämisen kynnykselle. Ihmisen on todella muututtava, herätävä.

Lääketeiede on kypsinyt omaksumaan uuden käsityksen sairauksien synnystä. Ihminen on psykofyysinen kokonaisuus, ja monet sairaudet, joita olemme tottuneet pitämään fyysisen ruumiimme vaivoina, ovatkin tiiviissä vuorovaikutussuhteessa psyykkiseen energiaamme. Myös perin koneelliseksi muuttuneeseen sairaanhoitoon on virtaamassa uusi, pehmeämpi ajattelutapa. Syvästi tajuton, koneiden avulla hengissä pysyvä ihminen voi tajuta ympäristönsä tapahtumat ja kuulla puheen. Tämä on ymmärretty eräissä sairaaloissa, joiden teho-osastoilla vierailevia omaisia kehoitetaan pitämään potilasta kädestä kiinni ja puhelemaan hänelle, vaikkei syvästi tajuton potilas siihen näennäisesti reagoisikaan.

Kyky omaksua uutta, sitäkin, mikä ei perustu aikaisempiin kokemuksiin tai kirjaviisauteen on järkevän ihmisen merkki. Mitään ei kuitenkaan tulisi hyväksyä kritiikittä. Opit ja viisaudet, joita meille tyrkytetään, saattavat olla vanhentuneita, sillä tiede etenee nopeasti. Tieteellinen mielenkiinto parapsykologiaakin kohtaan on laajenemassa. Tulevaisuudessa monet asiat, joita vielä nimitämme yliluonnollisiksi, voidaan ennakkoluulottomalla parapsykologisella tutkimuksella riisua mystiikasta ja todistaa normaaleiksi, luonnonlakeja noudattaviksi ilmiöiksi.

Kuka minä olen? Mistä minä tulen? Minne olen matkalla?

Tarkoitukseni on herättää keskustelu elämänilmiöistä, jotka liittyvät meitä jokaista ympäröivään näkymättömään maailmaan. Tutkimusmatka omaan sisimpäämme alkaa. Vastaukset voivat olla kiehtovia ja itsekkellekin hyvin erilaisia.

Rovaniemellä kevättalvella 1982

Rauni-Leena Luukanen

Historiaa

I

Parapsykologia on yliluonnollisiksi kutsuttujen ilmiöiden tieteellistä tutkimista. Yliluonnollisiksi kutsutaan ilmiöitä, joita ei voida selittää tunnettujen luonnonlakien mukaan. Mutta se, että me vieläkin uskomme ilmiöiden synty mekanismeja, ei riitä ilmiöiden luokitteluun yliluonnollisiksi. Oikeampi kriteeri on se, että erät ilmiöt ovat luonnonlakien mukaan tulkittavissa, mutta ne eivät ole tulkittavissa nykytieteen keinoin.

Parapsykologiset ilmiöt voidaan jakaa kahteen ryhmään: niihin sanottuihin ESP-ilmiöihin (Extra Sensory Perception eli ulkoinen aistipuolinen havaitseminen) ja psykokineettisiin eli PK-ilmiöihin. Yhteisesti näistä käytetään kreikan kielen ψηχισμός, pain, nimitystä ESP-ilmiöihin kuuluvat telepatia, selvänköisyys, selväkuuloisuus, ennustaminen, psykometria jne. PK-ilmiöt tarkoittavat psyyken vaikutusta aineeseen.

Parapsykologia on perinteisesti liittynyt psykologiaan. Sitä on tutkittu tilastotieteen, fysiikan ja psykologian keinoin. Sen sijasta sosialis-

Historiaa

Parapsykologia on ylikuonnollisiksi kutsuttujen ilmiöiden tieteellistä tutkimista. Ylikuonnollisiksi luokitellaan ilmiöt, joita ei voida selittää tunnettujen luonnonlakien mukaan. Mutta se, ettemme vielä tunne ilmiöiden syntymekanismia, ei riittäne ilmiöiden luokitteluun ylikuonnollisiksi. Oikeampi lienee toteama, että eräät ilmiöt ovat luonnollisia, vaikka emme pystykään selittämään niitä juurta jaksan nykytieteen keinoin.

Parapsykologiset ilmiöt voidaan jakaa kahteen pääluokkaan: niin sanottuihin ESP-ilmiöihin (Extra Sensory Perception eli aistien ulkopuolinen havaitseminen) ja psykokineettisiin eli PK-ilmiöihin. Yhteisnimityksenä näistä käytetään kreikan kielen 23. kirjaimen, psin, nimitystä. ESP-ilmiöihin kuuluvat muun muassa telepatia, selvänäköisyys, selväkuuloisuus, ennaltatietäminen, psykometria jne. PK-ilmiöllä tarkoitetaan psyyken vaikutusta aineeseen.

Länsimaissa parapsykologia on perinteisesti liitetty psykologiaan. Sitä on tutkittu tilastotieteen, filosofian ja psykologian keinoin. Sen sijaan sosialis-

tisissa maissa psi-ilmiöiden tutkimista pidetään paremminkin luonnontieteisiin, esimerkiksi biologiaan, fysiologiaan ja kybernetiikkaan kuuluvana. Neuvostoliitossa ilmiöistä käytetään nimitystä bioinformaatio, biokybernetiikka ja biotelekkommunikaatio.

Eksakti tiede tulkitsee todelliseksi vain sen, mikä voidaan todeta viidellä fyysisellä aistillamme tai mitata tutkimuslaitteilla. Tavanomaisten tieteenalojen torjuva suhtautuminen parapsykologiaan saattaa johtua siitäkin, että sen pelätään vaarantavan tieteen peruslähtökohtien, lain ja kausaalisuuden arvon. Lisäksi monet tiedemiehet epäilevät, että paranormaalien ilmiöiden tunnustaminen voi johtaa taikauskon ja magiikan leviämiseen. Parapsykologian torjunnassa saattavat päteä myös psykologiset syyt. Psi-ilmiöiden tunnustaminen aiheuttaa ahdistuneisuutta, koska se on ristiriidassa odotusten ja havaintojen kanssa. Länsimaisen virallisen psykiatrian pääideologi, itävaltalainen psykoanalyytikko Sigmund Freud osoitti, että lapsi, jonka piti jo pienenä oppia hyväksymään ilkeät ajatuksensa pelkäämättä, että ne voisivat aiheuttaa konkreettista vahinkoa, voi joutua ristiriitaan. Parapsykologiassa on etenkin psykometrian ja psykokinesian alalla voitu todistaa, että ajatus on energiaa, joka pystyy vaikuttamaan materiaan.

Sigmund Freud oli kiinnostuneempi ESP-ilmiöistä kuin yleisesti tiedetään. Vanhoilla päivillään hän alkoi suhtautua hyvin avarakatseisesti ja joustavasti parapsykologiaan. Harvat psykiatrit tuntevat Sigmund Freudin käsitykset ja mielipiteet ESP-

ilmiöistä. Niitä on tuotu julki hyvin peiteltysti, koska ne ovat ahtaan länsimaisen luonnontieteellisen kannan omaksuneille psykiatreille perin kiusallisia.

Vuonna 1924 Freud kirjoitti psykoanalyttisen liikkeen englantilaiselle päähahmolle Ernest Jonesille: "Olen valmis luopumaan vastustuksestani ajatuksensiirron olemassaoloa kohtaan." Muutamaa vuotta aikaisemmin Freudia pyydettiin liittymään American Psychical Instituteen. Freud totesi vastauksessaan: "...jos olisin tieteellisen työni alussa enkä lopussa, kuten nyt, en ehkä valitsisi mitään muuta työaluetta huolimatta sen vaikeuksista."

Vuonna 1922 Freud pohti telepaattisen unen luonnetta. Hän totesi muun muassa näin: "Kenelläkään ei ole oikeutta kieltää telepaattisia ilmiöitä sen perusteella, että itse tapahtuma ja ennakkoavustus (tai viesti) siitä eivät satu täsmälleen yhteen tähtitieteellisessä ajassa. On aivan ymmärrettävää, että telepaattinen viesti saattaisi saapua tapahtuman kanssa samanaikaisesti, mutta murtua tietoisuuteen vasta seuraavan yön unen aikana... Usein piilevät uni-ajatukset ovat saattaneet olla valmiina koko päivän ajan, kunnes yöllä löytävät yhteyden siihen alitajuisen toiveeseen, joka muokkaa ne uneksi."

Jo vuonna 1921 Sigmund Freud aikoi luennoida kansainvälisessä psykoanalyysikongressissa aiheesta "Psykoanalyysi ja telepatia", mutta Ernest Jones sai hänet luopumaan ajatuksesta, ja niin hän piti varovaisemman esitelmän aiheesta "Unet ja telepatia". Alkuperäinen esitelmä julkaistiin vasta vuonna 1941, kaksi vuotta Freudin kuoleman jälkeen.

Kolme vuotta ennen kuolemaansa Freud vastasi

kysymykseen paranormaaleista ilmiöistä: "Ajatuksensiirto, mahdollisuus tajuta mennyttä ja tulevaa, ei voi olla pelkästään sattumanvaraista." Hymyillen hän lisäsi: "Jotkut sanovat, että olen vanhoilla päivilläni tullut herkkäuskoiseksi. Ei . . . , en usko asian olevan niin. On pelkästään kysymys siitä, että olen koko ikäni oppinut hyväksymään uusia tosiasioita, nöyrästi, välittömästi."

Myös analyyttisen psykologian luoja pidetyllä Carl Gustav Jungilla oli itselläänkin runsaasti parapsykologisia kokemuksia.

Tänä vuonna vietetään maailman vanhimman parapsykologisen seuran, Society for Psychical Researchin 100-vuotisjuhlia. Elokuussa kerääntyvät Cambridgen Trinity Collegen psyykkisen alueen tutkijat ja tiedemiehet eri puolilta maailmaa vaihtamaan ajatuksia parapsykologian viimeisimmistä tutkimustuloksista. Seuran perustajajäseniin kuului muun muassa Canterburyn arkkipiispa. Seuran puheenjohtajina ovat toimineet monet tunnetut ja arvostetut tiedemiehet, esimerkiksi kuuluisa filosofi ja fysiologi William James, Nobelin palkinnon saanut Liverpoolin yliopiston fysiikan professori Sir Oliver Lodge, Nobelin palkinnon saanut Sorbonnen yliopiston fysiologian professori Charles Richet, aikaisemmin Harvardin ja sittemmin Duken yliopiston psykologian professori William McDougall, lordi Rayleigh jne.

Leydenissä, Hollannissa promovoiitiin vuonna 1932 ensimmäinen parapsykologian tohtori, ja pian Paul Dietz nimitettiin maailman ensimmäiseksi parapsykologian dosentiksi.

Tätä nykyä maailmassa on jo 250 parapsykologista laboratoriota tai tutkimusseuraa 35 maassa. USA:n tieteenedistämisseura, American Association for the Advancement of Science, hyväksyi vuonna 1969 parapsykologisen seuran jäsenekseen. Tätä on pidetty parapsykologian tunnustamisena tieteksi, sillä seuran jäseniksi kelpuutetaan vain tieteelliset yhdistykset.

Brooklynissä New Yorkissa sijaitsevassa lääketieteellisessä tutkimuskeskuksessa, Maimonides Medical Centerissä, on maailman ehkä tunnetuin uni-laboratorio, jossa on tehty parapsykologisia tutkimuksia. 1970-luvun alkupuolella National Institute of Mental Health tuki laboratoriossa tehtävää kaksi-vuotista tutkimusta telepaattista unta käsittelevän tutkimuksen laajentamiseksi. Muuten amerikkalainen parapsyykkinen tutkimus näyttää keskittyvän enemmän länsirannikolle. Kaliforniassa on parapsykologian ja lääketieteen akatemia. Astronautti Edgar Mitchellin johtama parapsykologinen tutkimusinstituutti sijaitsee myös Kaliforniassa, kuten maailman kuulu Stanford Research Institutekin.

Näin pitkälle on päästy USA:ssa. Mutta etenkin 1930- ja 1940-luvulla amerikkalaisissa psykologisissa julkaisuissa esiintyi voimakasta kritiikkiä parapsykologiaa kohtaan, ja ilmeisesti sitä on vieläkin jäljellä asenteissa. Sikäläisessä tiedejulkaisussa, Science-lehdessä, julkaistiin vuonna 1955 George Pricen kirjoitus, jossa väitettiin, että paranormaalit ilmiöt ovat mahdottomia ja niitä tulisi tarkastella todisteena tutkijan epätieteellisyydestä ja epärehellisyydestä. Seitsemäntoista vuotta myöhemmin, vuonna

1972, George Price esitti parapsykologian tutkijoille julkisen anteeksipyyntönsä saman lehden palstoilla.

Vaikka virallinen tiede onkin hitaasti lähtenyt mukaan parapsykologiseen tutkimukseen, tieteenharjoittajien joukossa on aina ollut ennakkoluulottomia, aikaansa edellä kulkeneita pioneereja. Pohjoismaissa parapsykologiseen tutkimukseen ovat osallistuneet esimerkiksi Norjassa Oslon yliopiston lakitieteen professori Oskar Jaeger, joka kuoli vuonna 1934, sekä dosentti Thorstein Vereide ja Richard Eriksen, matematiikan professori Paul Heegård ja teologian professori Christian Ihlen. Vuosikymmeniä sitten olivat Ruotsissa tunnettuja tutkijoita muun muassa Uppsalan yliopiston psykologian ja fysiologian dosentti S. Alritz (k. 1925), tohtori Paul Bjerre sekä tohtori Odencranz. Tanskassa tutkimusta ovat tehneet muun muassa professorit Christian Winter ja Vilhelm Grönbeck.

Nykyajan tunnetuin länsimainen parapsykologian tutkija, Duken yliopiston professori J. B. Rhine, joka vaimonsa Louisa E. Rhinen kanssa on lähes viiden vuosikymmenen ajan tehnyt urauurtavaa parapsykologista tutkimusta, kuoli vuonna 1981 USA:ssa. Hän viitoitti tien, jota monet parapsykologian tutkijat eri puolilla maailmaa ovat seuranneet, esimerkiksi psykologian professori Harald Schelderup (k. 1974) ja psykologi Paul Jan Brudal Norjassa.

Ruotsissa tohtori John Björkhem tutki aktiivisesti parapsykologiaa 1940- ja 1950-luvulla. Nykyisin Göteborgissa toimii jugoslavialaisen Obard Dencinin perustama psykologian ja parapsykologian instituutti.

Professori Sven Krohn ja fil. maist. Jarl Fahler kuuluvat Suomessa alan uranuurtajiin, jälkimmäinen animistisen parapsykologian edustajana.

Islannissa Reykjavikin yliopistossa on jo useiden vuosien ajan tehty parapsykologista tutkimusta muun muassa meedioiden avulla. Henkinen ilmapiiri tällä satujen saarella näyttää muutenkin olevan otollinen paranormaaleille ilmiöille.

Myös monet tunnetut valtiomiehet ovat viitanneet kintaalla parapsykologian tuomitsijoille. Amerikan tämän hetken kuuluisin selvänäkijä, rouva Jeanne Dixon vieraili useita kertoja Valkoisessa talossa presidentti Eisenhowerin aikakaudella. Myös presidentti Hardingilla ja hänen puolisolllaan oli henkilökohtainen tietäjä, joka kävi viikoittain presidentti-pariskunnan puheilla. Kanadan edesmennyt pääministerinäkin ollessaan henkimeedioiden kanssa. Vuonna 1953 julkaistussa elämäkerrassa hänen kerrotaan olleen varma suoranaista ajatuksenvaihdosta kuolleiden kanssa. Vuosi presidentti Rooseveltin kuoleman jälkeen Kingin kerrotaan ottaneen häneen yhteyden erään meedion välityksellä. Pääministeri sai neuvon pysytellä poliittisessa virassaan.

Yksi toisen maailmansodan hämmästyttävimmistä ja vähiten tunnetuista tosiasioista on, että liittoutuneet kävivät astrologista sotaa Hitleriä vastaan. Roomalaiskatolinen Hitler suhtautui horoskooppeihinsa hyvin vakavasti. Vastavedoksi Englanti perusti viraston, jota johti astrologi, kapteeni Louis de Wohl. Viraston tehtävänä oli seurata Hitleriä.

rin ja hänen tärkeimpien alaistensa horoskooppeja ja raportoida esimiehilleen, mitä Hitlerin astrologit hänelle ennustivat.

Nykytiede ei vielä pysty antamaan tyhjentävää vastausta kysymykseen, mikä on atomiytimen voimanlähde tai mikä on tajunnan biokemia tai missä on muisti — puhumattakaan monista paranormaaleiksi luettavista ilmiöistä. Mutta näihin kaikkiin, myös viimeksi mainittuihin, haetaan eri puolilla maailmaa vastauksia. USA:ssa opetetaan lähes sadassa yliopistossa parapsykologiaa. USA:n avaruus- ja ilmailuhallitus NASA yhtä hyvin kuin Neuvostoliiton tiedeakatemiakin tutkivat psyykkisiä ilmiöitä. Utrechтин yliopistossa Hollannissa on parapsykologian professori, samoin Freiburgin yliopistossa Saksassa. Edinburghin yliopistossa voi väitellä tohtoriksi parapsykologiassa.

Entä Suomessa? Kouluhallitus ei vuonna 1982 hyväksynyt parapsykologiaa kansalais- ja työväenopistoihin. Viralliset asenteemme viittaavat keski-aikaan. Huvittavana tositarinana kerrotaan, että 200 vuotta sen jälkeen kun Keski-Euroopassa oli todistettu maapallo pyöreäksi, Turun Akatemiassa tehtiin edelleen tieteellistä tutkimustyötä sen käsityksen varassa, että maapallo on litteä kuin pannukakku ja että se on koko avaruuden keskipiste. Mitäpä uutta ja edistyksellistä rohkenisimme odottaa tänäkään päivänä.

Suomessakin on toistakymmentä parapsykologista yhdistystä, Helsingissä, Turussa, Kouvolassa, Tampereella, Hämeenlinnassa, Vaasassa, Oulussa, Iisalmessa ja Rovaniemellä sekä eräillä pienemmilläkin

paikkakunnilla. Kymmenen vuoden ajan Suomessa on ilmestynyt Ultra-lehti, josta saa muun muassa ennakkotietoja raja-alueiden esitelmistä, radio- ja televisio-ohjelmista. Tieteellisiä parapsykologisia julkaisuja Suomessa ei ilmesty. Sen sijaan ulkomailla niitä ilmestyy melko runsaasti, USA:ssa toistakymmentä, Englannissa viisi, Ranskassa kaksi, Italiassa kuusi jne.

Helsingin ruotsinkielinen psyykinen tutkimusseura, joka perustettiin vuonna 1907, on viidenneksi vanhin maapallolla. Seuran ensimmäisenä puheenjohtajana toimi kemian professori Grotenfelt. Suomenkielinen parapsykologinen tutkimusseura on toiminut pääkaupungissa vuodesta 1938. Mainittakoon, että USA:n parapsykologisen tutkimusseuran jäsenistä oli vuosina 1975—1980 peräti 75 prosenttia tohtorin tutkinnon suorittaneita.

Helsingin, Turun ja Jyväskylän yliopistoissa on tehty lähinnä psykologian ja kansatieteen laitoksissa muun muassa laudaturtutkimuksia parapsykologian alalta. Helsingin yliopistossa järjestettiin vuonna 1981 luentosarja parapsykologiasta. Lääketieteessä ala ei meillä kuulu terveydenhuoltohenkilöstön koulutukseen edes alkeiskurssina.

Albert Einsteinin lääketieteellisessä korkeakoulussa New Yorkissa oli kesällä 1981 kuuden viikon parapsykologian kurssi psykiatrian apulaislääkäreille. Milloinkahan Suomessa päästään näin pitkälle? Ehkä vasta ensi vuosituhannella, ellei kouluhallitus peruuta kielteistä kantaansa parapsykologian opetukseen kansalais- ja työväenopistoissa.

Mikähän siinä oli kouluhallituksen mielestä niin tuomittavaa?

Henkiparannus

Useimmissa englantilaisissa sairaaloissa potilaalla on oikeus tavanomaisen lääketieteellisen hoidon lisäksi myös henkiparannukseen. Englannissa työskentelee tuhansia tutkinnon suorittaneita henkiparantajia lääkäreiden apuna. Saadakseen toimia sairaaloissa parantajat joutuvat perehtymään anatomiaan ja fysiologiaan, osoittamaan parantajan kykynsä ja vannon Hippokrateen valan. Potilasvuoteen ääreen henkiparantaja pääsee Englannissa vasta saatuaan toimiluvan.

Henkiparannus eli healing muistuttaa ikivanhaa raamatullista käten päällepanemista. Se on osoitautunut käyttökelpoiseksi myös nykyaikaisessa koululääketieteessä ja sairaanhoidossa. Henkiparantamisessa tarvitaan tekniikkaa ja uskoa aivan kuten muussakin parantamisessa. Lääkärikin tarvitsee koulutuksensa lisäksi myös uskoa omiin ammatillisiin kykyihinsä.

Henkiparannuksen tavanomaisin keino on käden paneminen potilaan päälle ja voimakas keskittyminen häneen ja hänen sairauteensa. Voimakasta kes-

kittymistä tarvitaan etenkin kaukoparannuksessa, jossa potilas ei ole parantajan ulottuvilla.

Henkiparannusta on harjoitettu eri kulttuureissa jo vuosituhansien ajan. Muun muassa Raamatun kertomukset Jeesusuksen ihmeteosta olivat henkiparantamista. Raamatun mukaan Jeesus paransi kuroja ja sokeita, halvaantuneita ja pitaalisia. Hän herätti jopa kuolleita. Jeesusuksen opetuslapsetkin, joilla Luukasta lukuun ottamatta ei ollut lääketieteellistä koulutusta, pystyivät Raamatun mukaan ihmetekoihin. Jeesus oli itsekin maalliselta ammatiltaan tavallinen työläinen.

Henkiparannukselle on tyypillistä, että syystä tai toisesta sitä ovat kautta aikojen harjoittaneet muut kuin lääketieteellisen koulutuksen saaneet ihmiset. Tämä saattaa johtua siitäkin, että lääketieteellisessä koulutuksessa ei yleensä opeteta edes henkiparannuksen alkeita.

Tilanne on muuttumassa. USA:n sairaanhoitajalehti, *American Journal of Nursing*, kertoi huhtikuussa 1979, että New Yorkin yliopistossa hoitotieteen maisterin tutkinnon eräänä edellytyksenä on henkiparannuskurssin suorittaminen. Yliopistossa henkiparannusta kutsutaan nimellä "Therapeutic Touch" — terapeutin kosketus.

Henkiparannusta opetetaan myös lukuisissa muissa yliopistoissa eri puolilla Yhdysvaltoja. Monissa sikäläisissä sairaaloissa henkiparannus kuuluu sairaanhoitajien jatkokoulutusohjelmaan. Opetuksen keskeisin ajatus on se, että ihmisessä on runsaasti parantavaa energiaa, jota voidaan ohjata sairaan ihmisen käyttöön. Ihmisen uskotaan tuottavan ener-

giaa, jota hän pystyy luovuttamaan sairaalle ja näin auttamaan hänen energiavarastojensa tasapainottumista.

Uskonnollisen käsityksen mukaan henkiparantaja toimii korkeampien voimien välittäjänä.

Tietoisuuden tilaa, jossa energian siirto onnistuu parhaiten, voidaan kutsua meditatiiviseksi. Henkiparannuksen aikana parantaja on itse hiljaa ja passiivisesti "kuuntelee" kämmenillään kuljettaessaan niitä potilaan kehon yläpuolella ja yrittäessään viritäytyä hänen tilanteeseensa. Parantaja ei yleensä kosketa potilasta, vaan pitää käsiään noin kymmen senttimetrin päässä tämän ihosta. Tapahtuman aikana monet potilaat kertovat kokevansa ensiksi kuumuuden tunteen ihollaan.

Tohtori Joe Kamiya Kalifornian yliopiston neuropsykiatrian instituutista on tutkinut sekä aivofilmeillä (EEG) että lihasaktiiviteetin mittareilla (EMG) erityisesti sitä, mitä parantajassa tapahtuu henkiparantamisen aikana. Molemmat tutkimusmenetelmät osoittivat parantajassa tapahtuvan fysiologisia muutoksia. Tulokset ovat tilastollisesti merkittäviä, joten kysymys ei ole sattumasta. Tutkimustulokset osoittavat, ettei parantaja todellakaan pelkästään istu sairastuneen äärellä pitämässä käsiään ihmisen kehon yläpuolella, vaan että hän omalla energiallaan aktiivisesti osallistuu parantamiseen. Näin ollen kysymys ei voi myöskään olla pelkästään potilaan itsesuggestiosta, uskosta henkiparannuksen tehoon.

Koetilanteessa on yritetty mitata potilaan kokemaa lämmöntunnetta kuumemittarilla pitämällä sitä

potilaan ihon ja henkiparantajan käsien välissä. Tavallinen kuumemittari on kuitenkin liian karkea väline osoittamaan kehon lämpötilan kohoamista parantamisen aikana.

Amerikkalainen professori Douglas Dean on todennut, että henkiparannusta saaneista potilaista kolmasosa paranee täysin, kolmasosa saa lievitystä sairautensa ja kolmasosalla sairaus pysyy ennallaan. Tuloksia voi nähdäkseni verrata lääkäreiden antaman hoidon tehoon vastaavissa sairauksissa.

Hämmästyttävimpiä tuloksia henkiparannuksesta on raportoinut amerikkalainen tohtori Richard Casdorph, joka on pitkään työskennellyt kuuluisan Mayo-klinikan sisätautiosastolla sekä käytännön lääketieteen apulaisprofessorina Kalifornian yliopistossa. Tohtori Casdorph on julkaissut raportteja potilaista, jotka ovat osallistuneet edesmenneen maailmankuulun henkiparantajan Kathryn Kuhlmanin uskonnollisiin kokouksiin. Richard Casdorph tutki potilaiden sairauskertomukset, röntgenkuvat ja laboratoriokokeiden tulokset sekä ennen että jälkeen parantamiskokouksen. Tulokset osoittivat kiistatta, että Kuhlmanin kokouksissa tapahtui lukuisia nyky-lääketieteen keinoin selittämättömiä ihmeparantumisia.

Monet näistä paranemisista olivat hyvin dramaattisia ja saivat runsaasti julkisuutta sanoma- ja aikakauslehdissä USA:ssa ja muissakin maissa, jopa Suomessa. Tohtori Casdorph kertoi muun muassa eräästä 58-vuotiaasta naisesta, joka sairasti vaikeaa multippeliskleroosia, keskushermoston pesäkeko-vettumatautia. Sairaus oli antanut ensimmäiset

merkkinsä jo lähes 30 vuotta aikaisemmin ja lääkärit olivat todenneet sen kaksitoista vuotta ennen ihme-parantumista. Sairaus oli hyvin vaikea. Potilas ei kyennyt seisomaan, ja hänen näkönsä ja kuulonsa olivat heikentyneet huolestuttavasti. Naisella oli myös niveltulehduksia. Kathryn Kuhlmanin Oaklandissa pitämässä uskonnollisessa kokouksessa tämä kroonisesti sairas nainen parani. Hänen vaivansa hävisivät yhtäkkiä ja jopa hänen pahasti vääntynyt kätensä oikeni normaaliin asentoon. Jälkeenpäin nainen kertoi muuttuneensa myös psyykkisesti, mikä tietenkin on selitettävissä vuosikymmeniä jatkuneen vaikean sairauden paranemisen seuraukseksi. Potilas kertoi pitäneensä ennen parantumistaan Kathryn Kuhlmanin kokouksia ilveilynä ja menneensä mukaan ystävien painostamana.

Tohtori Casdorff kertoo todenneensa ennen kokouksia ja niiden jälkeen potilaista otettujen röntgenkuvien, laboratoriotutkimusten ja sairauskertomusten perusteella selittämättömiä paranemisia myös etäispesäkkeitä lähettäneestä munuaiskasvaimesta, lantioluun sidekudoksen sarkoomasta sekä vaikeista sydän- ja verisuonisairauksista. Muuan sepelvaltimotautia potenukseen mies, joka oli sairautensa vuoksi vuodepotilas, parani täysin. Nivelreuman vuoksi liikuntakykynsä menettänyt potilas saattoi kävellä. Näihin lähes raamatullisiin ihmetekoihin verrattaviin paranemisiin tohtori Casdorff ei löytänyt lääketieteellistä selitystä.

Hänen julkaisemiensa raporttien joukossa oli myös vähemmän dramaattisissa oloissa tapahtuneita henkiparannuksia, joiden tulokset olivat niin ikään

yllättäviä. Vasemman ohimolohkon gliooma, pahanlaatuinen aivokasvain, oli vienyt naispotilaalta kyvyn puhua, lukea ja kirjoittaa. Potilaan tilassa ilmeni äkillinen, neurokirurgia hämmästyttänyt käänne parempaan. Lääkäri tiedusteli, oliko potilas nauttinut lääkkeensä säännöllisesti, ja hämmästytti yhä enemmän kuultuaan, että potilas oli luopunut lääkkeitään kokonaan. Sen sijaan hän oli saanut henkiparannusta rukoukokouksissa, joihin hänen aviomiehensäkin oli osallistunut.

Lääketieteellinen hoito ja henkiparannus eivät kilpaile keskenään. Toinen ei sulje pois toista. Vilpittön, rehellisin motiivein työskentelevä henkiparantaja ei koskaan kehota potilasta luopumaan lääkärin hänelle määräämistä hoidoista. Henkiparannukseen tartutaankin meillä usein vasta viimeisenä oljenkortena, kun muut hoitokeinot ovat osoittautuneet tehottomiksi.

USA:ssa työskentelee noin tuhat lääkäriä, jotka käyttävät henkiparannusta apuna praktiikassaan. Englannissa maan terveysviranomaiset sallivat vuonna 1951 henkiparannuksen käytettäväksi noin 1 500 sairaalassa lääkäreiden apuna. Tätä nykyä englantilaisissa sairaaloissa työskentelee nelisen tuhatta tutkinnon suorittanutta henkiparantajaa. Koko maassa heitä arvioidaan olevan jo noin 20 000. Englannissa henkiparantajat ovat ammatillisesti järjestäytyneet; toimintaa valvoo ja ohjaa valtakunnallinen yhdistys. Parantajat toimivat uskonnollisella pohjalla.

Myös Hollannissa henkiparannus tullaan ilmeisesti kohta hyväksymään lääketieteen viralliseksi

apukeinoksi sairaaloissa, mutta Hollannissa toimiluvan saamiseen edellytettäneen englantilaisille virkaveljille asetettujen vaatimusten lisäksi 16 parannettua sairaustapausta.

Suomessa henkiparannus ei kuulu lääkäreiden eikä sairaanhoitajien koulutukseen. Suomessa henkiparannusta väheksytään, eikä tähän ikivanhaan parantamismuotoon tunneta meillä suurtakaan kiinnostusta. Suomessakin on muutamia lääkäreitä ja sairaanhoitajia, jotka käyttävät sitä työssään, mutta virallisesti sitä ei ole meillä hyväksytty. Mutta eihän kukaan estä ottamasta potilasta kädestä kiinni ja keskittymästä henkiseen parantamiseen. Koululääketieteen keinojen rinnalla siitä on varmasti potilaalle apua.

Maallikkoparantajia Suomessa on runsaasti. Valittavasti alalla toimii myös huijareita. Heistä johtunee ainakin osittain, että lääkintöviranomaisemme suhtautuvat henkiparannukseen karsaasti. Lapsi on heitetty menemään pesuveden mukana.

Englannissa kuuluisa Harry Edwardsin henkiparannuskeskus sai jo 1960-luvulla yli 6 000 avunpyyntöä viikossa. Vuonna 1976 edesmenneen Edwardsin työtä jatkoivat hänen kouluttamansa henkilöt, ja nykyisin keskuksessa työskentelee 75 ihmistä. 1970-luvulla henkiparannuskeskukseen tulvi jo 10 000 avunpyyntöä viikossa. Niissä 1 500 englantilaisessa sairaalassa, joissa parantajilla on virallinen toimilupa, sairaalan henkilökunta on velvollinen hankkimaan henkiparantajan paikalle potilaan niin vaatiessa. Kokemukset ovat olleet pelkästään myönteiset. Kun henkiparannus on virallisesti hyväksyt-

tyä, valvottua toimintaa, negatiiviset lieveilmiötkin ovat harvinaisia.

Suomessa toimii eri puolilla maata henkiparannusryhmiä, joissa tavalliset ihmiset rukoilevat heille esitettyjen potilaiden puolesta. Näissä yhteyksissä on meilläkin todettu parantumista sairauksista, joissa lääketiede on ollut voimaton. Koskaan ei ole todettu, että vilpittömästi ja rehellisestä henkiparannuksesta olisi ollut potilaalle haittaa. Päinvastoin se on auttanut toipumista ja eräissä tapauksissa on kiistatta nähty myös ihmeen kaltaista paranemista vaikeistakin sairauksista. Mitä kielteistä voisi-kaan olla siinä, että potilaan lähiomaiset tai henkiparannukseen pyrkivät ryhmät yrittävät rukouksillaan ja keskittymällä auttaa potilaita? Myös kirkollisissa piireissä käytetään yhä useammin esirukouksia paitsi yksittäisten potilaitten myös hädässä olevien kansojen puolesta.

Nykyaikainen lääketieteellinen koulutus ja moderni kulttuuri ovat torjuneet monet vuosisatoja, jopa vuosituhansia eläneet kansanviisaudet ja parantamiskeinot. Esimerkiksi saamelaiset ovat osanneet puukonkärjellä raaputtamalla parantaa särkyjä. Kun asiaa on tutkittu, heidän on havaittu raaputtaneen akupunktiopisteitä.

Viime aikoina on tieteellisissä piireissä virinnyt kiinnostus myös kansanparannuskeinoihin. Mielenkiinto on herännyt yllättävän myöhään, kun tiedetään, että esimerkiksi monet kansanparantajien käyttämät lääkekasvit ovat nykyaikaisen lääketieteellisuuden raaka-aineita tai mallina synteettisille lääkkeille. Kehitysmaissa työskentelee tänäkin päivänä

kansanparantajia, jotka käyttävät vuosituhansia siten tunnettuja lääkekasveja ja luonnonlääkkeitä. Kouluttamattomina yksin työskentelevät kansanparantajat tekevät tietenkin virheitä ja välillä epäonnistuvat yrityksissään, mutta heillä olisi myös paljon tekemistä länsimaisen koululääketieteen rinnalla ja valvonnassa.

Suomalainen terveydenhuoltohenkilöstö suhtautuu henkiparannukseen lähes yhtä penseästi ja tuomitsevasti kuin akupunktuuriin parikymmentä vuotta sitten. Onneksi mielipiteiden muuttumiseen virallisellakaan taholla ei aina tarvita paria vuosikymmentä. Suomi olikin ensimmäinen Pohjoismaa, jossa lääkintöhallitus vuonna 1975 hyväksyi akupunktuurin viralliseksi fysikaaliseksi hoitomenetelmäksi, mikä oli omiaan riistämään neulat puoskareiden käsistä. Ruotsin socialstyrelsen ei ole vielä kukaan virallisesti hyväksynyt akupunktuuria, mikä taas on johtanut siihen, että neulahoitoa voi maassa antaa kuka tahansa eikä, kuten meillä, vain lääkäri, hammaslääkäri tai eläinlääkäri. Niinpä vahinkojakin on sattunut. Taitamattomat akupunktuurin käyttäjät ovat joskus puhkoneet neuloillaan potilaiden keuhkorakkuloita.

Akupunktuurista julkaistiin ensimmäinen suomalainen väitöskirja Turussa vuonna 1981. Parikymmentä vuotta sitten tätä olisi pidetty meillä mahdottomana ajatuksena. Edellä aikaansa oli Gustav Lundgren, joka väitteli Uppsalan yliopistossa lääketieteen tohtoriksi akupunktiosta jo vuonna 1829.

Ehkäpä meillä on kymmenen vuoden kuluttua väitöskirja henkiparannuksestakin.

Itse kiinnostuin henkiparannuksesta luettuani raportteja ulkomailla tapahtuneista ihmeeparantumisista ja tutustuttuani henkiparannuksen tekniikkaan. Olen kokeillut sitä itsekin ystäväpiirissäni, ja tulokset ovat joskus olleet hämmästyttäviä. Mielestäni henkiparannuksen tekniikan ja alkeiden opettamisen tulisi kuulua osana terveydenhuoltoalan koulutukseen. Tämä edellyttäisi luonnollisesti uudenlaista asennoitumista koko ihmiseen.

Näin kirjoittaa suomalainen kansanparantaja, joka uskoo, että taidot periytyvät suvussa:

”Olen sitä mieltä, että ihmisen pitää ensin itse kokea hyvät ja pahat, tuskat ja kyyneleet, ennen kuin hän pystyy toista todella auttamaan. Omassa elämänsäni sattui monen vuoden aikana hyvinkin vaikeita elämänkohtaloita, sairauksia, suuria leikkauksia ja pettymyksiä ihmissuhteissa. Ne ajat olivat erittäin vaikeita. Nyt ymmärrän, että silloin minua kasvatettiin tuleviin tehtäviini. Tiedän, että näitä taitoja ei opiskella kirjoista, vaikka kirjatkin avartavat. Yleensä ihmiset käyvät ensin lääkärissä, ja näinhän sen pitääkin olla. Me kansanparantajat olemme heidän jälkeensä ne viimeiset auttajat. Hukkuva tarttuu oljenkorteen, niin kuin on tapana sanoa. Työssäni en valmista lääkkeitä, vaan neuvon ihmisiä. Puolet parantumisesta on jo se, että ihminen saa purkautua. Meille maallikoille he rohkenevat paremmin avautua, kun meillä on myös aikaa kuunnella. Monet sairaut pyytävät apua kirjeitse. Silloin turvaudun ns. kaukoparannukseen. Keskityn kuukauden ajan joka ilta noin tunniksi pyytämään apua. Välimatkalla ei tässä ole merkitystä. Eräät henkilöt ovat jälkeempäin

kertoneet nähneensä minut henkiparannuksen aikana luonaan. Itse en ole tästä tietoinen. Sen sijaan olen kokenut, että kun henkiparannustunti on lopussa, vaivun transsiin ja syvään uneen.”

Eräs keski-ikäinen nainen kertoo yllätyksekseen saaneensa parantajan lahjoja auto-onnettomuudessa tulleen aika vaikean aivovamman jälkeen. Samantapaisia ilmiöitä on todettu ulkomaillakin.

Hän kertoo:

”Sairaalassa ollessani huomasin, kuinka käsistäni virtasi lämmin säteily, ja huonetoverini rauhoittuivat ja nukahtivat. Vasen puoleni oli halvaantunut, mutta kun aloin päästä jalkeille ja ihmisten ilmoille, totesin voivani parantaa lähimmäisiäni. Näen pimeässä kämmenissäni ikään kuin vaalean kohdan. Ne ovat kuin puhki. Jos laitan kädet vastakkain noin viidentoista senttimetrin päähän toisistaan, välissä on kuin venyvää ’sumua’. Kipeän paikan tunnen omilla käsilläni lämpoisempänä kuin terveen. Luulin ensin, että olen höyrähtänyt aivoruhjeen vuoksi, mutta ihmiset vain paranevat. Ja vallan vieraatkin soittelevat pyytäen, voivatko tulla luokseni. Väliajat olen tavallinen, vähän raihnas ihminen. Olen vielä sairauslomalla itsekin. Uskon, että olen korkeintaan Jumalan välikappale. Ei minussa itsessäni muuta ole kuin auvoinen rauha, kun voin olla avuksi muille.”

Telepatia

Itäsuomalainen mies kertoo, kuinka hän pelastui täpärästi tilanteesta. Mies oli ollut sienestämässä ja löytänyt eräältä suolta karpaloitakin. Illan tullen hän palasi väsyneenä autolleen, laittoi sienet ja marjat takasäilöön, ja kuumissaan kun oli, riisui sinne päällysvaatteensaakin. Painettuaan auton takaluukun kiinni hän huomasi, että auton avaimet olivat jääneet sinne, lukon taakse.

”Olin paitasillani. Hikinen pintani alkoi jäähtyä ja tuli kylmä. Minulla oli ollut kaksi sydäninfarktia. Rintaani alkoi koskea, onneksi nitrot olivat taskussa. Söin niitä muutaman ja aloin kävellä valtatielle päin. Olin yksin syrjäisellä saloseudulla ja kotiin oli noin 20 kilometrin matka. Kävellessäni rukoilin koko ajan yhteyttä vanhimpaan poikaani, joka oli jo muuttanut pois kotoa. Hänellä oli oma auto, ja minä rukoilin, että hän tulisi auttamaan isää, vaikka tiesin, ettei hän näin myöhään ainakaan näillä seuduilla liiku. Päästyäni valtatielle poika ajoi tyttöystävänsä kanssa minua vastaan. Juuri sillä hetkellä kun olin pinteessä, poika oli saanut yhtäkkiä vastustamattoman

halun lähteä poimimaan karpaloita samalle syrjäiselle suolle.”

Telepatia on ollut tunnettu koko ihmiskunnan historian ajan. Etenkin luonnonkansojen keskuudessa ilmiöt ovat yhä tuiki tavallisia. Myös länsimaissa telepatia on ollut varsin arkipäiväinen ilmiö koko sen ajan, jonka ihminen on elänyt läheisessä kanssakäymisessä luontoon, mutta kaupungistuminen ja teknistyminen ovat tylsistyttäneet viiden fyysisen aistimme ulkopuoliset aistit. Sen myötä myös telepatia on tullut harvinaisemmaksi. Sillä ei ole enää käyttöä ainakaan samassa määrin kuin ennen.

Neuvostoliitossa telepaattisia ilmiöitä on tutkittu vähintään 40 vuoden ajan. 1930-luvulla tohtori Leonid Vasiljev, 1960-luvulla kuollut tiedemies todisti, etteivät telepaattisia viestejä välitä mitkään tunnetut sähkömagneettiset aallot. Tohtori Vasiljev julkaisi tutkimuksensa vasta muutamia vuosia ennen kuolemaansa.

Amerikkalainen Bell keksi puhelimen runsaat sata vuotta sitten. Mutta jo sitä ennen ihmiset pystyivät viestittämään arkipäiväisiäkin asioitaan telepatian avulla. Kuinka muuten tuon ajan ihminen olisi kyennyt kommunikoimaan esimerkiksi kaukaisten sukulaistensa kanssa? Telepaattisia kykyjä on jokaisella ihmisellä. Kokonaan eri asia on, kuinka niitä käytämme. Monta kertaa käy niin, että ajateltuamme tuttavaamme saamme häneltä kirjeen, puhelun tai hän kävelee kadulla vastaan. Pidämme tätä sattumana, mutta sattumia tuskin onkaan. Ajatus on energiaa: ihminen on eräänlainen energialaitos, voi-

mala. Meissä oleva näkymätön energia käyttäytyy kuin sähkömagneettinen säteily ja vaikuttaa parapsykkisissä ilmiöissä, esimerkiksi telepatiassa. Voimme säädellä sitä ajatuksen voimalla.

Telepatiaa on tutkittu sekä idässä että lännessä. Kokeita on tehty esimerkiksi Moskovon ja Siperian välillä. Länsimaista ovat tuttuja sukellusvenekokeet: koehenkilö on laskettu meren syvyykseen ottamaan vastaan telepaattisia viestejä. Yhdysvaltain avaruus- ja ilmailuhallituksen viranomaiset ovat tehneet telepatiakokeita avaruuslentojen yhteydessä. Kokeet, joiden tulokset ovat toistaiseksi salaisia, osoittivat, että kaukana avaruudessa astronautit saivat telepaattisen yhteyden muutamiin maan päällä olleisiin koehenkilöihin. Avaruuskokeisiin osallistui muun muassa tunnettu astronautti Edgar Mitchell, joka johtaa omaa tutkimusinstituuttia Kaliforniassa. Mitchellin filmi Perimmäinen mysteeri (The Ultimate Mystery) biokommunikaatiosta ja paranormaalista parantamisesta sai vuonna 1973 USA:ssa tiedonjulkistamispalkinnon. Kun siirretään tietoa ajatuksen voimalla, välimatkalla ei ole merkitystä. Tieto siirtyy yhtä vaivattomasti Kittilästä Kotkaan, Helsingistä Honoluluun ja Maasta Kuuhun!

Telepatia on parapsykologian osa-alue, josta on saatu eniten tieteellistä näyttöä. Se kiinnostaa myös sotilaspoliittisia piirejä. Suurin osa ihmisistä ei tiedä siitä juuri mitään eikä ole perillä maailmalla tehdyistä tieteellisistä tutkimuksista ja niiden tuloksista. Tästä syystä monet pitävät telepatiaakin hölynpölynä ja kuittaavat ihmisten kertomat kokemukset olankohautuksella.

Käsitykset muuttuvat usein vasta omien kokemusten myötä. Telepatian olemassaoloa ei varmaan enää epäile mies, joka kertoi seuraavan tapauksen:

”Asuin 300 kilometrin päässä kotoa. Olin vähällä joutua moottoripyörälläni kolariin, jossa melko varmasti olisin menettänyt henkeni. Äitini oli ollut lypsämässä lehmää, ja samalla hetkellä kun täpäpästä väistin pahan onnettomuuden, äitini oli karjaissut nimeni ja hänen lonkkaansa oli tullut iso mustelma. Kellonajat täsmäsivät.”

Liikkeenharjoittaja kertoi oman kokemuksensa:

”Asiakasta palvellessani sain aivan kuin kehotuksen: Käy ostamassa iskiaslääkettä! Mietin, mitä ihmettä sillä teen. Eihän minulla ole iskiasta enkä ole sitä ennenkään tarvinnut. Tunne oli niin voimakas, että kävin apteekissa. Parin päivän kuluttua menin tapaamaan äitiäni, jota en ollut nähnyt neljään kuukauteen. Heti kotiuduttuani äiti kysyi: 'Eihän sinulla satu olemaan mitään iskiaslääkettä mukana, kun tuohon jalkaan on nyt iskenyt jokin kumma vaiva.' Ja olihan sitä. Äitini ei muuten ollut korkeasta iästään huolimatta mikään lääkkeiden käyttäjä. Ensimmäistä kertaa kuulin hänen pyytävän lääkettä, vieläpä tavalla, jonka tulen aina muistamaan.”

Miten telepatia toimii? Sitä voi kuvata yksinkertaisella esimerkillä. Pari sataa vuotta sitten eläneet ihmiset eivät edes haaveilleet radiosta, televisiosta puhumattakaan. Ensimmäinen radiovastaanotin kehitettiin vasta 1800-luvun lopussa. Radioaaltoja et pysty näkemään, mutta tiedät, että avatuasi vastaanottimen, joka on viritetty tietylle aalto-

pituudelle, pystyt kuulemaan lähetyksiä. Jos vastaanottimesi on hyvin herkkä, voit kuulla jopa Australian ulataksin tiedotteita. Telepatia toimii samalla periaatteella. Me voimme lähettää tietyllä aaltopituudella ajatuksia ihmiselle, jolla on kyky virittäytyä samalle taajuudelle ja ottaa ajatusaallot vastaan. Kun tämän oppii, on mahdollista kehittyä lukemaan jopa toisten ihmisten ajatuksia yhtä helposti kuin kuuntelemaan radiota. Näitä ihmisiä on ja heitä koulutetaan koko ajan muun muassa tiedustelu-tehtäviin.

Jokaisella ihmisellä on telepaattisia kykyjä. Telepatia toimii myös ihmisten ja eläinten välillä. Jokainen eläinten kanssa läheisessä kosketuksessa elänyt tietää, että eläin pystyy ”lukemaan” ihmisten ajatukset ja mielialat. Me sanomme tätä eläimen vaistoksi, vaikka kysymys on telepatiasta, ajatuksen siirrosta. Telepaattiset ilmiöt ovat vain pieni osa ihmisen koko energiakentästä, jonka löytymistä neuvostoliittolaiset tutkijat Pravdassa vuonna 1968 vertasivat atomien energian keksimiseen. Sikäläisten tiedemiesten mukaan ihmisen näkymätön energia on yhtä mullistava.

USA:ssa tehdyissä tutkimuksissa on todettu, että kun telepaattinen viesti saavuttaa ihmisen, hänen verenpaineensa ja entsyymitoimintansa muuttuu, vaikkei hän edes tiedostaisi saapunutta viestiä. Aivo-filmien perusteella on todettu, että myös aivovärähtely muuttuu, kun telepaattinen viesti saapuu perille. Neuvostoliittolaisten tutkijoiden mukaan viesti välittyy ensin ns. energiaruumiille, joka välittää sen eteenpäin fyysiselle ruumiille. Vaikka ihminen olisi

suljettu Faradayn häkkiin, sähkömagneettiset aallot eristävään tilaan, telepatia toimii. Lyijykapselikaan ei pysty estämään sitä.

Eräiden tutkimusten mukaan joka viides meistä voidaan koetilanteessa pitkien matkojen päästä vaikuttaa telepaattiseen transsitilaan.

Suomalainen toimittaja kertoi ulkomaanmatkalla kokemastaan levottomasta yöstä, jonka syy selvisi hänen palattuaan kotimaahan. Mentyään puolenyön tienoilla vuoteeseen hän vielä mietiskeli monivuotista hyvää ystäväänsä, jota hän oli luvannut mennä tapaamaan heti matkan jälkeen.

”Herään yöllä hirveään oloon. Panen valon palaamaan ja istun sängyssäni ja mietin, tätäkö ystäväni tarkoitti niillä levottomilla jaloilla, jotka häntä vaivasivat ja joista hän usein puhui. En pystynyt puolta minuuttia kauemmin pitämään jalkojani aloillaan. Niihin ei koskenut, mutta ne liikahtelivat hermostuneesti koko ajan, ja kipu oli sanoinkuvaamaton. Se painoi ja ahdisti. Kääntelin ja vääntelin tuskissani, vaikka oikeastaan tuska on fyysisesti ottaen liian voimakas sana. Tätä ahdistustani kesti pari tuntia. Olin kauhuissani, kun ajattelin, että saanko minä nyt tällaiset levottomat jalat yötoverikseni. Parin tunnin kärsimyksen jälkeen tunsin itseni äkkiä hyvin uneliaaksi, jalkani rauhoittuivat, nukuin. Palasimme Helsinkiin, ja lentokentällä kuulin surullisen uutisen. Ystäväni, alle viidenkymmenen ikäinen oli kuollut! Kotiin tultuani soitin hänen miehelleen, joka kertoi vaimonsa kuolleen lääkärin kuolintodistuksen mukaan juuri sinä yönä ja siihen aikaan, jolloin minusta tuntui tuskalliselta kaukana hotellihuoneessani.

Ajattelin, että ystäväni oli tullut jättämään minulle jäähyväiset. Levottomuutta en ole jaloissani sen jälkeen tuntenut!”

Jokaisella meistä on telepaattisia kokemuksia, jos haluamme ne sellaisiksi tunnustaa. Omista kokemuksistani muistuu mieleen pari arkista esimerkkiä. Viime syksynä olin palannut työmatkalta kotiin Rovaniemelle. Saadakseni sauna rauhasa vetäisin puhelimen irti pistorasiasta. Saunan lauteilla yhtäkkiä hätkähdin. Olin varma, että puhelin soi. Kokemus oli niin voimakas, että aavistin jonkun pyrkivän puheilleni, ja kävin kytkemässä puhelimen pistorasiaan. Muutaman minuutin kuluttua puhelin todella soi. Langan päässä oli eräs Lapin asukas, jolla ilmiselvästi oli voimakkaita psyykkisiä kykyjä, joista hän ei ollut tohtinut kertoa kenellekään. Soittaja kertoi, että ennen kuin hän tarttui puhelimeen, hän kaikessa rauhasa tiskaili astioita ajatellen, että ”kyllä se lääninlääkäri kohta vastaa”.

Vuonna 1975, muutettuani Salosta Rovaniemelle, päätin olla ensi alkuun hankkimatta puhelinta, koska olin aikaisemmissa viroissani perin juurin väsynyt jatkuviin öisiin päivystyssoittoihin. Hallintovirasani minulla ei enää ollut päivystysvelvollisuutta enkä välttämättä tarvinnut puhelinta. Asuin kaupungin laitamilla, joten puhelimesta olisi kieltämättä ollut hyötyä. Eräänä iltana olisin virka-asioissa tarvinnut pikaisen yhteyden erääseen henkilöön. Keski-tyin voimakkaasti ajattelemaan, että hän tulisi käymään. Puolen tunnin kuluttua mies seisoi ovellani. Hän kertoi olleensa laskemassa päivän kassaa, kun hänen yhtäkkiä oli pakko jättää työ kesken ja tulla tapaamaan minua.

Niin sanottu etiäisilmiö on tunnettu paitsi Suomen Lapissa myös muissa Skandinavian maissa. Norjassa meidän etiäisemme tunnetaan nimellä "vardgör". Poromiesten keskuudessa etiäiset ovat yleisiä. Tavallisimpia tarinoita on kertomus yksinäisestä miehestä, jonka tulon tiesi aina etukäteen. Kaamoksen pimeydessä kuului, kuinka hiihtäjä tuli pihaan ja nosti sukset seinustalle. Kun pirtin väki pistäytyi pihalle tervehtimään tulijaa, ketään ei näkynyt. Tästä talon väki tiesi, että vieras oli tulossa, ja kahvi pantiin kiehumaan. Aina ukko tulla köpitteli muutaman kymmenminuuttisen etiäisensä perässä.

Tutkimuksissa on todettu, että samalla hetkellä kun henkilö päättää lähteä matkalle, hänen etiäisensä voi olla kuultavissa tai jopa nähtävissä määrän-päässä. Toki etiäiset kulkevat muuallakin kuin Lapin kaamoksessa. Niistä kerrotaan parissa kirjeessä, jotka on päivätty Etelä-Suomessa:

"Mieheni oli myöhään poissa kotoa. En ollut vielä nukkunut, kun kuulin miten avain pantiin oveen, eteisessä liikuttiin, vessan ovi avattiin ja sieltä kuului veden kohinaa ja rykimistä. Olin jopa näkevinäni mieheni eteisen hämärässä. Pitkästyin ja mietin, miksi hän niin kauan siellä viipyy. Nousin vuoteesta katsomaan. Vessassa ei ollut ketään. Mieheni tuli noin tunnin kuluttua ja vannoi, ettei hän ollut välillä käynyt kotona."

Toisen kirjeen sisältö on samantapainen.

"Olin juttelemassa lasteni kanssa, kun kuulin, miten ulko-ovi kävi, mieheni tuli sisään ja heitti avaimet pakastimen päälle. Huusin 'hei', mutta hän ei vastannut. Lähdin katsomaan, mikä nyt on, kun ei

tervehdykseen vastata, mutta eteisessä ei ollut ketään. Hämmästyneenä kysyin lapsilta, olivatko he kuulleet oven käyvän ja avaimien kilahtavan pakastimen päälle. Tytöt katselivat minua kummissaan. Samassa ovi taas kävi, mieheni todella tuli sisään ja heitti avaimet pakastimen päälle. Yleensä hän laittaa ne hattuhyllylle."

Vaaran uhatessa telepaattinen viesti on kuin käsky, joka pakottaa toimimaan. Tästä kertoo pohjois-suomalainen mies, jolla on ilmeisesti voimakkaita psyykkisiä kykyjä. Mies kertoo olleensa iltamyöhään palaamassa matkalta. "Olin väsynyt ja unen tarpeessa. Ajettuani erään liikemiehen kodin kohdalle tuli pakottava tarve poistua autosta. Mies oli heittelemässä halkoja kuorma-auton lavalta keskuslämmityskellariin. Sanoin äkkiä hänelle, että mene välittömästi yläkerrassa olevaan asuntoosi. Siellä on suuri hätä. Kaverini ihmetteli, mikä hätä siellä voisi olla. Vaimo oli sukuloimassa Etelä-Suomessa ja heidän kaksi pienokaistaan, 3—4-vuotiaat, nukkuivat vuoteissaan. Yhä hätäilin, että nyt on kyse sekunneista. Mene, minä heitän halkoja kellariin. Kaverini katsoi minuun ihmeissään ja juoksi talon takaa yläkertaan johtaville portaille. Lapset olivat yllättäen heränneet ja levittäneet keskelle olohuonetta suuren läjän päivälehtiä ja sytyttäneet ne. Tuli levisi nopeasti. Lapset makasivat peränurkassa savuun tukehtumaisillaan. Oli kysymys sekunneista. Isä vei nopeasti lapset eteiseen, virvoitteli heitä ja soitti läheiselle paloasemalle. Hetken kuluttua VPK oli paikalla ja sammutti tulen, mutta joutui muun muassa repimään lattialaudat ylös, koska tuli oli jo levinnyt

täytteisiin. Ihmettelin, mistä sain 'käskyn' tulla autamaan lapsia. Itse uskoisin, että lasten aivoista lähti 'SOS-merkkejä', joita otin vastaan."

Psykometria

Keskuudessamme elää ihmisiä, joilla on harvinainen kyky nähdä kuolleiden esineiden välityksellä tapahtumia jopa vuosituhansien takaa tai kertoa heille tuntemattomien ihmisten menneitä elämänvaiheita ja ennustaa heidän tulevaisuuttaan. Näitä ihmisiä nimitetään psykometrikoiksi.

Yliluonnollisiksi kutsutuista ilmiöistä psykometria on tietääkseni harvinaisimpia. Kun taitava psykometriikko pitelee kädessään tuntemattomalta ihmiseltä saamaansa korua, kelloa tai vaikkapa vanhaa rahaa, hän pystyy antamaan esineestä lähtevän näkymättömän värähtelyn avulla kuvauksen siitä, millaisissa oloissa esinettä on käytetty ja millaiset ihmiset ovat sitä käyttäneet. Psykometriikko voi saada esineiden välityksellä informaatiota jopa vuosituhansien takaa. Suomessa on tietävästi tehty ainakin yksi yliopistollinen tutkimus psykometriasta Turun yliopistossa. Tutkimuksessa käytettiin kahta koehenkilöä, joista toinen asui Turussa ja toinen oli ruotsalainen.

Psykometriaa on tutkittu muun muassa sokkoko-

keiden avulla. Psykometriikko on pantu kertomaan laatikoihin kätkeytyneiden esineiden tarina. Monet koesineistä on lainattu rikosmuseoista, ja niihin on liittynyt voimakas tunnelataus, surmatyö tai esineen omistajan väkivaltainen kuolema. Taitava psykometriikko pystyy kertomaan myös arkisten esineiden välittämiä viestejä, vaikkapa perintökellon tai vihki-sormuksen omistajan elämään liittyvät ilot ja surut ja paljastamaan metalliseoksen koostumuksen. Henkilökohtaisen esineen välityksellä hän pystyy lukemaan sinua kuin avointa kirjaa jopa pieniä, intiimejä yksityiskohtia myöten.

Kun tunnettu ruotsalainen psykometriikko, kirjailija Issa Lönnhammar vieraili matkoillaan Rovaniemellä, olin mukana tilaisuudessa ja tulin entistäkin vakuuttuneemmaksi tämän Pohjoismaiden tunnetuimman psykometriikon kyvyistä. Eräs nuori mies antoi Lönnhammarille kellonsa, jota tämä piti hetken kädessään. Pian Issa Lönnhammar kertoi näkevänsä vierellään nuoren lentäjän hahmon ja tiedusteli, oliko kenenkään ystävä kuollut lento-onnettomuudessa. Kaikki katselivat hämmästyneinä toisiaan. Mutta kellon omistaja kertoi, että hänen paras ystävänsä oli hiljattain kuollut lento-onnettomuudessa. Issa Lönnhammar selitti, kuinka meille muille näkyvät hahmo kertoi koneen ohjauslaitteiden lukkiutuneen ilmassa ja koneen syöksyneen mereen. Kellon omistaja kertoi järkyttyneenä, että hänen ystävänsä oli lentäjä, joka oli mukana saamelaisvaltuuskuntaa muutamia vuosia sitten kuljettaneessa koneessa. Kone katosi matkalla Tromssaan.

Psykometriikat ovat kuvanneet jopa 5000 vuotta

vanhoihin rahoihin liittyviä tarinoita. Niitä ei ole tietenkään pystytty tieteellisesti todistamaan oikeiksi, mutta historiantutkimus ei ole niitä kumonnutkaan.

Rikostutkijat ovat useita kertoja turvautuneet psykometriikkojen apuun, vaikka poliisikunta helposti jälkeensä kiistääkin saamansa avun. Ehkäpä tutkijat pelkäävät tulevaisuuden naurunalaisiksi. Suomessa on psykometrisesti taitavia selvänäkijöitä käytetty apuna eräiden visaisimpien surmatöiden tutkimuksissa. Euroopan tunnetuimpana psykometriikkona pidetään hollantilaista, hiljattain edesmennyttä Gerard Croisetia. Hän avusti vuosikautia hollantilaisia rikostutkijoita, ja hänen hämmästyttäviä paranormaaleja kykyjään on tutkittu muun muassa Utrechtin yliopiston parapsykologian laitoksessa. Gerard Croiset pystyi todistettavasti selvittämään useita rikoksia ja löytämään kadonneita esineitä sekä paikallistamaan tuntemattomissa oloissa kuolleiden maalliset jäännökset.

Psykometriikolla on usein myös muita paranormaaleja kykyjä. Monet heistä ovat selvänäkijöitä. Mutta jokainen selvänäkijä ei suinkaan ole psykometriikko.

Rikostutkijoille psykometriikat ovat kieltämättä antaneet yllättäviä neuvoja ja viitteitä, jotka ovat osoittautuneet ratkaisevan tärkeiksi. Pitelemällä murha-asetta kädessään kokenut psykometriikko pystyy kuvailemaan rikospaikan ja rikosentekijän ulkonäön. Vuosi sitten esitettiin Helsinki-televisiossa amerikkalainen filmi, jossa kuvattiin erään murhan selvittelyä psykometriikon avulla. Tämä pystyi

kertomaan kartalta, missä kaupunginosassa ja mihin vuorokaudenaikaan surmatyö oli tapahtunut. Vieläpä hän kertoi, että rikoksen tekijä oli diabeetikko, joka oli tekemisissä hevosten kanssa. Lisäksi hän näki suuren, perhosia esittävän maalauksen. Vihjeiden perusteella poliisit suuntasivat tutkimuksensa tiettyyn kaupunginosaan. Alueelta löytyi huvipuisto, jossa oli karusellihevoseja. Alueella oli myös suurikokoinen perhostaulu. Huvipuistossa työskenteli soke-ritautia sairastava nuori mies, joka osoittautui rikoksen tekijäksi.

Poltergeist

Taloon voi tuskin asettua kiusallisempaa ”alivuokraista” kuin poltergeist, jota osuvasti kutsutaan myös meluhengeksi. Poltergeist-ilmioitä on kuvattu jo Rooman valtakunnan ajoilta. Ne ovat sikäli mielenkiintoisia paranormaaleita ilmiöitä, etteivät ne näy säikkyvän edes modernia yhteiskuntaa, vaan mellastavat niin syrjäisellä maaseudulla kuin keskellä tiheästi asuttua kaupunkiakin.

Poltergeist-ilmiot saattavat perinjuurin pelästyttää talonväen, mutta jatkuessaan ne ovat pikemminkin kiusallisia ja häiritseviä kuin pelottavia. Tavanomaisesta ”kummittelusta” ne eroavat siten, että ne ovat yleensä lyhytaikaisia eivätkä näy liittyvän erityiseen taloon, vaan pikemminkin tapahtuvat jonkun ihmisen ympärillä tai hänen provosoiminaan.

Lontoon yliopiston Birkbeckin collegen fysiikan professori John Hasted — eräs maailman tunnetuimpia parapsykologian tutkijoita — seurasi 1970-luvun loppupuolella Lontoon Enfieldissä 14 kuukautta jatkunutta poltergeist-ilmioiden sarjaa. Tapahtumat alkoivat elokuussa 1977. Englantilaisperheen mur-

rosikäinen tytär vaipui ajoittain transsiin, jonka aikana hän puhui matalalla miehen äänellä. Tuntematon ääni väitti olevansa talon entinen omistaja, joka oli kuollut siellä. Pian alkoi eri puolilta taloa kaikua kummallisia koputuksia. Mutta tämäkään ei riittänyt. Perheen kauhuksi huonekalut alkoivat itsestään siirtyä paikasta toiseen, vuoteet kumottiin nurin, peitot kiskaistiin yöllä nukkuvien päältä ja talossa puhaltelivat kylmät viimat, vaikka ovet ja ikkunat oli suljettu huolellisesti. Pikku esineitä katosi jäljettömiin. Jonkin ajan kuluttua ne saattoivat ilmestyä entisille paikoilleen.

Englannin parapsykologisen seuran tutkijat tulivat onnettoman perheen avuksi. Heidän mielestään ilmiöt johtuivat perheen sisäisestä stressistä, joka herkisti murrosikäisen tyttären. Tutkijoidenkaan läsnäolo ei rauhoittanut tilannetta — professori Hastedin mukaan tyttö yhä edelleen vaipui transsiin suljetussa makuuhuoneessaan. Samaan aikaan saatiin todisteita siitä, että hän irtosi fyysisestä ruumisestaan ja kuljetti kirjan makuuhuoneen seinän läpi naapuritaloon. Makuuhuoneen suljetun ikkunan läpi hän lennätti tyynyn talon katolle. Talon edustalle vahtiin asetettu vartiomies todisti nähneensä omin silmin tytön levitaation huoneen suljetun ikkunan läpi!

Poltergeist-ilmiöitä on tavattu kaikkialla maailmassa. Niissä näyttää olevan yksi yhteinen piirre: ne kytkeytyvät tiettyyn ihmiseen ja saattavat kulkea mukana, kun tämä muuttaa paikasta toiseen. Tutkijoiden mukaan poltergeistille on kaksikin selitystä. Toisen mukaan ihminen, jonka ympärillä ilmiöt

tapahtuvat, saa telekineettisen kyvyn ja siirtelee esineitä ajatuksen voimalla. Toisen selityksen mukaan poltergeist-ilmiöitä aiheuttava ihminen — joka usein on lapsi tai murrosikäinen nuori — toimii meediona, siltana näkymättömässä maailmassa eläviin henkiin, ja saa tätä kautta yliluonnollisia kykyjä.

Englannissa näitä ilmiöitä on tutkittu paljon, mikä varmaankin johtuu siitä, että arvostettu Englannin parapsykologinen seura on maailman vanhin ja sillä on saarivaltakunnassa vakiintunut ja arvostettu asema paitsi tavallisten ihmisten myös tutkijoiden ja tiedemiesten keskuudessa. Perheelle, jonka ympärillä poltergeist mellastaa, arkipäiväinen elämä voi muuttua sietämättömäksi. Järjestyksenpito ei onnistu alkuunkaan. Esineet lentelevät paikasta toiseen, astiat rikkoontuvat, taulut putoilevat seiniltä ja jopa raskaat huonekalut siirtyvät paikoiltaan näkymättömän voiman nostelemina. Suomessakin esiintyy poltergeist-ilmiöitä enemmän kuin yleisesti tiedetään. Mistä perheet voivat pyytää apua? Papeiltako vai lääkäreiltä? Poliisi tuskin pystyy auttamaan, sillä näkymättömistä ilkityön tekijöistä ei näy varjon häivääkään eikä niitä voi pidätellä käsiraudoilla eikä muillakaan maallisilla keinoilla. Lääkärit eivät mielellään sekaannu tapahtumiin, koska heillä ei ole parapsykologian koulutusta. Ihminen saatetaan leimata mielenvikaiseksikin, jos hän hakee lääkäriltä apua poltergeist-ilmiöihin.

Muutamia kuukausia sitten minulle soitti Kemissä asuva mies, joka kertoi kokeneensa oudon tapahtuman toissa kesänä savottakämpällä Savukoskella.

Penkille vaatteiden viereen asetettu puukko oli jysähtänyt keskellä yötä vastapäiseen seinään niin voimakkaasti, että terä oli katkennut keskeltä ja kahva oli pyörinyt kauas lattialle. Mies arveli, ettei ihmiskäsi ollut voinut lennättää puukkoa moisella voimalla. Tapahtuma oli vaivannut häntä niin paljon, että hän oli soittanut puukon valmistaneeseen firmaan kysyäkseen, voisiko terässä olla jokin vika, jonka vuoksi se oli katkennut niin oudosti. Tehtaasta oli ilmoitettu, ettei sellainen vika ole mahdollinen. Mies kertoi, ettei hän tätä ennen ollut uskonut paranormaaleihin ilmiöihin. Hän totesi, että ilmeisesti ne on koettava itse, ennen kuin ne tuntuvat uskottavilta. Kyseisen savottakämpän tienoilla tuntui hänen mielestään yleensäkin rauhattomalta tavalla, jota hän ei osannut kuvata. Hänellä oli vain epätavallinen tunne, että kämpän ympärillä on jokin outoa.

Poltergeist-ilmiöt saattavat liittyä rakastetun perheenjäsenen kuolemaan. Itä-Suomessa asuva perheenäiti kertoi kirjeessään tapahtumista, jotka seurasivat nuoren, vasta ammattiin valmistuneen pojan äkillisen kuoleman jälkeen:

”Pojan kuoleman jälkeisen yön valvoin hänen kaupunkiasunnossaan. Poika oli syksyllä saanut osakuntajuhlista pienen puisen kauhan, jonka hän oli kiinnittänyt sinitarralla seinälle. Keskellä yötä kauha lensi kolisten kauas lattialle ja tunsin voimakkaana pojan läsnäolon. Esineet lentelivät kuuden vuorokauden ajan kuoleman jälkeen. Tapauksia oli yhteensä kahdeksan. Seuraavaksi lensi keskellä yötä — olin jälleen valveilla — pojan isokokoinen ylioppi-

laskuva kasvoilleni. Se oli kiinnitetty seinään vuoteeni yläpuolelle. Mieheni oli myös hereillä ja ihmetteli, miten se lensi niin pitkän matkan putoamatta välillä vuoteen ja seinän väliin. Seuraavana oli vuorossa pojan maalaama kirkkokuva, jonka olin kiinnittänyt eteisen ikkunaan. Se putosi kahtena päivänä yhteensä viisi kertaa. Eikä se ole pudonnut ennen eikä tämän jälkeenkään, vaikka pojan kuolemasta oli jo kulunut useita viikkoja. Viimeisenä lensi pojan opiston julkaisema lehti lipaston päältä kauas lattialle keskellä päivää. Ikkuna ei ollut auki, joten vetoakaan sitä ei lennättänyt.”

Samantapaisesta, kuoleman jälkeen ilmenneestä poltergeist-tapahtumasta kertoo rouva, jonka äidillä oli tyttären kertoman mukaan voimakkaita paranormaaleja kykyjä. Äiti oli luonteeltaan hyvin temperamenttinen. Jos häneltä erehtyi kysymään, miksi hän säilytti turhalta tuntuvaa esinettä, kun kaapit olivat muutenkin täynnä, äiti saattoi siepata esineen ja vastata ’senhän ei tarvitse sun mieltäsi kaivella’ ja lyödä sen säpäleiksi.

Tytär kirjoitti, mitä tapahtui äidin kuoleman jälkeen:

”Ainoana lapsena perin hänen kaikki tavaransa. Hänellä oli paljon arvokkaitakin porsliiniastioita ja kristalliesineitä. Minulla oli vastasyntynyt vauva, joka valvotti öisin. Olin väsynyt enkä jaksanut enää illalla keksiä kaikille astioille paikkaa. Mätin pestyt kuivauskaappiin ja loput jäivät altaaseen aamuksi. Sanoin siinä miehelleni: ’Mihin kummaan saan raivatuksi tilaa kaikille mamman astioille?’ Samassa kääntyi palleani ympäri säikähdyksestä. Kuivaus-

kaapin molemmat ovet lennähtivät auki, ylin hylly nousi takalaidastaan ylös ja työnsi astiat altaaseen. Kaikki menivät rikki, niin hyllyllä kuin altaassakin. Aivan kuin kuulin mamman sanovan: 'Senhän ei tarvitse sun mieltäsi kaivella!' Mieheni tarkasti hyllyn, eikä se hänen mielestään voinut irrota — kannattimet olivat sellaisissa koloissa — ellei joku nostanut ja kallistanut sitä. Ei se ole irronnut ikinä ennen eikä sen jälkeen, vaikka hylly on joskus ollut todella täynnä."

Pääkaupunkiseudulla asuvaa, nyt jo yli 70-vuotias-ta rouvaa poltergeist-ilmioit näyttävät seuranneen paikasta toiseen:

"Jo lapsuuskodissani kuulin vanhempieni kertovan yhtä sun toista, joten aloin uskoa ilmiöihin ja samalla myös totuin niihin. En osannut pelätäkään koputuksia enkä tavaroiden liikahelua tai kovaa kolinaa portaissa. En koskaan itse nähnyt mitään, joskin peitto nykäistiin joskus päältäni vuoteessa, ja erään kerran herätessäni, ehkä painajaisuneen, tunsin kuinka minua puristettiin kurkusta. En todellakaan tiedä, kumpaan uskoa, sillä kaulassani oli punaiset jäljet." Aikuisena rouva näki vastarakennetussa talossa asuessaan, kuinka keinutuoli alkoi yhtäkkiä itsestään keinua niin, että sen takana lattialla ollut taulu kaatui.

Tapahtumat jatkuivat:

"Kylpysuolapullo pudotettiin hyllyltä lattialle. Jouluateriaa syödessämme kylpyhuoneen ovenriipaa heiluteltiin kovasti. Kahvikuppeja kilistettiin astia-kaapissa. Tyyny nykäistiin sylistäni lattialle, vaikka istuin aivan hiljaa sohvalla ja luin kirjaa." Nämä

tapahtumat rouva koki pääkaupungissa asuessaan.

Muutto uuteen kotiin ei auttanut: "Iso kasa sanomalehtiä työnnettiin pöydän reunan yli lattialle, samalla hetkellä verannalla pudotettiin istutuslappio sementtilattialle. Uimalakki putosi naulasta. Kaikki kolme, isä, äiti ja tytär, kuulimme, kuinka eteisessä kahisutettiin sadetakkeja, ja näimme myös, kuinka oviverhot tempaistiin lujasti sivuun."

"Kuolemansa jälkeen mieheni ilmestyi tyttärensä huoneeseen ja sanoi: 'Missä äiti on?' Tytär ei huomannut edes pelätä vaan sanoi: 'Mutta sinähän olet kuollut!' Isä sanoi vaan: 'Tjaa, vai olen minä kuollut.' Heti kuoleman jälkeen, kun molempien isojen tyttärensä kanssa puhuimme hautamaksuista, taulu putosi seinältä ja ikkuna lensi auki."

Todella pelottavina poltergeist-ilmioit koki nainen, joka nuorempana työskenteli avioeron jälkeen syrjäisessä maaseutukoulussa Pohjois-Suomessa. Öisin koulussa tapahtui outoja, opettajaa ja hänen lapsiaan sekä yövieraksi pyydettyjä ystäviä pelottaneita tapahtumia:

"Myöhään illalla kuului luokkahuoneesta pitkäaikainen ryminä. Ryntäsin hakemaan naapurin rouvan avukseni. Illalla uunin eteen kannettu puusyllys oli hajallaan ympäri lattiaa. Laitatin oviin lisähakoja ja lukkoja luokkahuoneisiin johtaviin oviin. Kaikesta huolimatta esineet putoilivat yhä edelleen omissa huoneissani lattialle." Kirjoittaja kertoo, kuinka lukitun keittiön oven takaa kuului yöllä kovaa koputusta, vaikkei kukaan voinut päästä sinne. Nainen ei todistanut näitä tapahtumia yksin, sillä peloissaan hän oli usein pyytänyt jonkun tuttavansa yöksi

luokseen. Eniten hän kertoo järkyttyneensä seuraavaa tapahtumaa:

”Tyttäreni halusi mennä kirkonkylälle sukulaisiin yöksi. Koetin asettautua nukkumaan ja lueskelin vuoteessa lehteä. Silloin tuntui kuin viereisen keittiön katto olisi tullut alas. Meteli oli korvia huumava. Ensi säikähdysten jälkeen menin öljylamppuineni jo kiukustuneena lukittuun keittiöön. Siellä oli hellan lisäksi leivinuuni, jonka syvennykseen olin päivällä kantanut tavallista kookkaampia puita saadakseni pakkaspäivinä leivinuunista uhoamaan lisää lämpöä kylmäkköihin huoneisiin. Kaikki puut, viimeistä myöten, olivat hujan hajan lattialla. Ja kukaan ei voinut päästä sinne, sillä olin köydellä lujittanut ovien haat yöksi. Puhuin tapahtumista varovaisesti kyläläisille, jotka osoittautuivat aroiksi. Myönnettiin, että samaa olivat edeltäjänikin kertooneet.”

Poltergeist- ja levitaatioilmiöiden tieteellinen selvittäminen tulee ilmeisesti muuttamaan maailmankuvamme. Viitteellisten tulosten perusteella voidaan jo aavistella suurinta mullistusta länsimaiseen ihmiskuvaan sitten Einsteinin suhteellisuusteorian.

Poltergeist-ilmiöiden kokijoiden joukossa on todettu olevan myös hysteerikkoja. Mutta olisi väärin väittää, että kaikki näitä ilmiöitä kokevat olisivat hysteerikkoja, sillä tutkimusten mukaan valtaosa heistä on psyykkisesti terveitä. Todennäköisesti jokin kriisi, esimerkiksi murrosikä, avioero tai lähiomaisen kuolema, herkistää ihmisen paranormaalille ilmiöille, kuten poltergeistille. Psykiatrian piirissä on mietitty, onko poltergeistilla yhteys konver-

siohysteriaan eli voiko ihmisen kokema tuskatila aiheuttaa tahatonta esineiden lentelyä. Tämä houkuttelevan yksinkertainen teoria ei mielestäni riitä selittämään kaikkia ilmiöitä. Mielestäni on liian yksioikoista päätellä, että poltergeist-ilmiöitä kokeva ihminen olisi häiriintynyt. Näkisin mieluummin, että kysymys on syystä ja seurauksesta: moniko meistä säilyttäisi horjumattoman mielentasapainon, kun esineet lentävät koskettamatta sinne tänne ja huonekalut siirtyvät itsestään paikasta toiseen? Vähemmästäkin voi ihmisen mielenterveys järkkäyä.

Lähes ehtymättömiä paranormaleja kykyjä näyttää olevan englantilaisen arkkitehtiperheen vanhimalla lapsella, tätä nykyä jo 30-vuotiaalla Matthew Manningilla. Kun Matthew oli varttunut esimurrosikään, alkoivat hänen ympärillään varsin epätavalliset ilmiöt, jotka lopulta johtivat koko perheen kaaoksen partaalle. Aluksi tapahtui sarja poltergeist-ilmiöitä: esineet liikkuvat paikasta toiseen ja eri puolilta taloa kuului koputtelua ja raapivia ääniä. Näitä kummitteluja kutsuttiin tutkimaan Cambridgen parapsykologisen seuran silloinen sihteeri, tohtori Georg Owen. Tohtori Owenin mukaan samantapaisia ilmiöitä tulee Euroopassa tutkijoiden tietoon pari kertaa vuodessa. Suurin osa tapahtumista jäänee kuitenkin tutkimatta: häkeltyneet, pelästyneetkin ihmiset alkavat epäillä omaa mielenterveyttään ja vaikenivat tapahtumista, mikäli ne eivät ryöstäydy yhtä hillittömiksi kuin englantilaisessa Manningin perheessä.

Kun Matthew oli varttunut viidentoista ikäiseksi, poltergeist-ilmiöt, jotka olivat välillä lakanneet,

alkoivat uudelleen. Raskaat huonekalut siirtyivät paikasta toiseen ja talosta kuului jälleen raapivia ääniä. Huoneet saattoivat olla öisen mellastuksen jäljiltä täyden sekasorron vallassa: tuolit ja pöydät ylösalaisin sinne tänne heiteltynä ja pikku esineet hujan hajan siellä täällä. Kun alistunut perhe järjelteli tavarat paikoilleen, huone saattoi muutaman minuutin kuluttua olla jälleen kuin taistelutanner.

Matthew Manningin ympärillä tapahtuvat poltergeist-ilmiöt seurasivat häntä myös sisäoppilaitokseen, jonka asuntolassa tapahtuvia öisiä kummittelevia seurasi koko Matthewin monikymmenpäinen toveripiiri. Tapahtumat alkoivat huolestuttaa myös pojan luokkatovereiden vanhempia. Matthew'ta uhattiin jo koulusta erottamisella, kunnes hän näytti pystyvän kanavoimaan hämmästyttävän voimakkaat paranormaalit kykynsä automaattikirjoitukseen. Hän pystyi muutaman sekunnin keskittymisen jälkeen kirjoittamaan kirjeitä tai tekemään taideteoksia, joiden signeeraaja oli joku kuollut henkilö, usein tunnettu taiteilija, kuten Picasso, Dürer, Leonardo da Vinci jne. Automaattikirjoituksen aikana Matthew tuotti tekstiä vierailta kielillä, joita hän ei itse osannut. Hänen kätensä saattoi todistetusti kirjoittaa arabiaa, latinaa, venäjää, muinaisenglantia ja ranskaa. Matthew pystyi ajatuksen voimalla liikuttelemaan esineitä ja sai kompassineulan kieppumaan villisti. Hän pystyi tuottamaan äänittämättömälle magnetofoninauhalle ääniefektejä pelkällä keskittymisellä.

Kesäkuussa 1974 tohtori Owenin koolle kutsu-
massa kongressissa Torontossa 21-henkinen ryhmä

amerikkalaisia, englantilaisia ja kanadalaisia lääkäreitä, fyysikkoja ja psykologeja tutki aivofilmien perusteella, mitä Matthewille tapahtui hänen keskittymässään automaattikirjoitukseen tai metalliesineiden vääntämiseen tahdon voimalla.

Kokeet osoittivat, että Matthewin aivosähkökäyrä muuttui tyystin keskittymisen aikana. EEG osoitti samantapaisia muutoksia, jotka ovat tyypillisiä syvän unen aikana sekä voimakkaita heilahteluja, joita on kuvattu ainoastaan yliannoksen LSD:tä nauttineilla.

Tutkijat päätyivät toteamaan, että metallien taipuminen ja muut koetilanteessa tutkitut paranormaalit ilmiöt saa aikaan jokin uusi, toistaiseksi tuntematon energiamuoto, jonka neuvostoliittolaiset tiedemiehet ovat ristineet bioenergiaksi. Olipa nimitys mikä tahansa, tulevaisuudessa tultaneen löytämään uusien, entistä herkempien rekisteröimislaitteiden ja objektiivisten luonnontieteellisten tutkimusmenetelmien avulla luonnollinen selitys paranormaaleille ilmiöille, joita vielä nimitetään yliluonnollisiksi.

Psykokinesia

Jos ihminen saa esineet liikkumaan ajatuksen voimalla, hänellä on psykokineettisiä kykyjä. Psykoki-
nesia, josta käytetään myös nimitystä telekinesia,
tulee kahdesta kreikan sanasta — psyke, joka tar-
koittaa mieltä tai sielua, sekä kinesia, liike. Psykoki-
neettiset ilmiöt ovat hyvin harvinaisia, mutta silloin
tällöin tapaa ihmisen, joka on ainakin kuullut niistä,
tai jopa nähnyt niitä omin silmin. Eräässä kirjeessä
palattiin isoäidin aikaan:

”Äitini kertoi, että vuosisadan alussa, ilmeisesti
vuonna 1905, meillä oli ollut palveluksessa lapsenlik-
ka. Hän oli siitä erikoinen, että hän sai istuinjakkarat
liikkumaan koskettamatta. Ihmiset kummastelivat
tapausta kovasti, vaikkei tyttö itse taitojaan minään
pitänyt. Hän oli vain pannut kätensä jakkaran ylä-
puolelle varoen koskettamasta sitä. Samalla hän oli
hokenut ’nouse jakku, nouse jakku . . .’ kunnes jak-
kara oli alkanut nousta ilmaan.”

Miten lienevät vuosisadan vaihteen ihmiset suh-
tautuneet nuoren tytön psykokinesiakykyihin? Ar-
vatenkin ne ovat herättäneet ihmettelyn lisäksi pel-

koa ja ennakkoluuloja — joita ne herättäisivät asiaan
perehtymättömissä tänäkin päivänä.

Kirjassaan *Jälleenlöydetty sielu* Sven Krohn ja
Åke Tollet kertovat esimerkin, kuinka fyysisestä
ruumiista irronnut henkiruumis voi tuottaa silmin-
nähtäviä telekineettisiä ilmiöitä. Tapaukset on alun-
perin kirjannut Englannin Napolin-lähettiläs Robert
Dale Owen:

”Skotlantilainen Robert Bruce, erään vuonna 1928
Newfoundlandin lähellä kulkevan laivan toinen
perämies, näki odottamatta naapurihytissä miehen,
joka kirjoitti. Huomattuaan, että mies oli hänelle
vieras, hän riensi ilmoittamaan asiasta kapteenille,
mutta kun he kaksin palasivat, mies oli kadonnut.
Kapteenin tauluun oli vieraalla käsialalla kirjoitettu
sanat: ’Ohjatkaa luoteeseen.’ Koska vertailu kaikkien
laivassa olevien käsialaan oli tulokseton eikä löydetty
ketään piiloutunutta, päätti kapteeni kokeeksi seu-
rata vieraan kirjoittajan ohjausta. Tällöin tavattiin
haaksirikkoutunut laiva, jonka matkustajien jou-
kosta Bruce tunsu kapteenin hytissä näkemänsä mie-
hen. Hän sai kirjoittaa saman taulun toiselle puolelle
nuo sanat: ’Ohjatkaa luoteeseen.’ Käsiala molem-
missa kirjoituksissa oli yhtäpitävä. Haaksirikkoisen
laivan kapteeni kertoi, että tämä mies oli herättyään
syvästä unesta sanonut: ’Tänään meidät pelaste-
taan.’ Hän oli myös kertonut unessa nähneensä
laivan, joka oli tuova pelastuksen.”

Poltergeist-ilmiöiden ja telekinesian välinen rajan-
veto on joskus vaikeaa. Ihmiset, jotka pystyvät
aiheuttamaan psykokinesiaa, ovat usein myös polter-
geist-ilmiöiden keskuksina.

Psykokinesiaa on tutkittu tieteellisesti muun muassa Neuvostoliitossa. Tunnetuimmat tutkimustulokset on saatu Nina Kulaginan kanssa tehdyissä kokeissa. Rouva Kulagina, joka tunnetaan myös Nelja Mihailovan nimellä, on tieteellisesti valvotuissa kokeissa pystynyt ajatuksen voimalla ja keskittymällä kääntämään kompassineulan ja liikuttelemaan pieniä esineitä, kuten savukkeensytyttimiä, kyniä ja tulitikkurasioita. Keskittymisen aikana leningradilaisen rouva Mihailovan EEG eli aivosähkökäyrä osoittaa voimakasta emotionaalista tunnetilaa. Sydänfilmissä on usein lisälyönnejä ja pulssi voi nousta 240 lyöntiin minuutissa. Paino voi kokeen aikana vähentyä jopa kilolla. Lisäksi veren sokeripitoisuus nousee, makuaistimukset häviävät ja hänellä on lihaskipuja ja yleistä heikkoudentunnetta. Rouva Mihailova on pystynyt muun muassa erottamaan munankeltuaisen valkuaisesta ja palauttamaan ne yhteen ajatuksen voimalla. Tiedemiehet ovat todeneet, että hän pystyy aiheuttamaan ilmiöt huomattavasti nopeammin seurassa, joka uskoo hänen kykyhinsä ja psykokineettisiin ilmiöihin yleensä. Epäuskoisessa seurassa ilmiöiden tuottaminen on saattanut kestää useita tunteja.

Nähdäkseni tämä todistaa ajatusenergian voiman. Usko on todella tarpeen. Negatiivisella ajatusenergialla estettiin tai hidastettiin ilmiöitä, positiivisesti asennoituva seura taas nopeutti niiden syntymistä.

Lännessä psykokinesiatutkimuksen tärkein koehenkilö on ollut Uri Geller. Hänen kiistellyt televisioesiintymisensä varmasti vauhdittivat alan tutkimusta. Monet väittävät yhä, että Uri Gellerin metal-

linväännöt olivat silmäkääntötemppeja, mutta häntä tutkineiden tiedemiesten mukaan väitteet ovat perättömiä. Tunnettu ja arvostettu tiedemies Brian Josephson ja professori John Hasted ovat todistaneet, että Gellerin aiheuttamat psykokineettiset ilmiöt kestävät tieteellisen kritiikin.

Uri Geller herätti myös fyysikkopiirit tutkimaan parapsykologisia ilmiöitä. Stanford Research Institutessa Menlo Parkissa Kaliforniassa fyysikot ovat perehtyneet telekinesiaan. Skandinavian tunnetuin alan tutkija on fysiikan professori Jens Tellefsen Tukholman yliopistosta. Psykokesiaan ja muihin paranormaaleihin ilmiöihin perehtyneiden fyysikoiden mielestä moderni fysiikka on paljon monimutkaisempaa ja moniulotteisempaa kuin luullaan. Tiede ei ole vielä pystynyt perusteellisesti selvittämään, mitä on esimerkiksi sähkö tai magnetismi.

Tuntemattoman edessä ihmisten ja etenkin tiedemiesten tulisi olla uteliaita ja avarakatseisia. Heidän tulisi tuntea kunnioitusta tuntematonta ja tutkimatonta kohtaan eikä jääräpäisesti väittää pötypuheiksi ilmiöitä, joihin he eivät ole perehtyneet.

Maaliskuussa 1968 Moskovan yliopiston fysiikan professori J. J. Terletski kirjoitti Pravdassa, joka ei hyväksy julkaistavaksi mitä tahansa tekstiä, seuraavan lausunnon:

”Nelja Mihailovan aikaansaamat telekinesia-ilmiöt näyttävät minusta luonnollisilta. Voisiko olla olemassa sekä painovoimasta että sähkömagneettisista voimista erillään olevia energioita (PK), jotka kykenisivät liikuttamaan esineitä. Mielestäni niitä voi olla.”

Levitaatio

Raamatussa kerrotaan Jeesuksen kävelleen vetten päällä. Ilmiö tuntuu mahdottomalta. Se kuuluu Raamatun lukuisiin kertomuksiin parapsykkisistä ilmiöistä. Jos joku meidän päivinämme kävelisi vetten päällä, ilmiötä nimitettäisiin levitaatioksi.

Levitaatiolla tarkoitetaan tyhjiin ilmaan nousemista. Sen kuuluisimpia taitajia on ollut kauppias Carlo Mirabelli, joka kontrolloidussa koetilanteessa pystyi nousemaan ilmaan ja vieläpä läsnä olleiden hämmästykseksi katoamaan huoneesta, vaikka ovet ja ikkunat oli lukittu ja sinetöity. Kelpo kauppias löydettiin sitten huoneen ulkopuolelta. Tässä riittikin tutkijoille pureskeltavaa. Selitykseksi esitettiin muun muassa materian pirstoutuminen atomeiksi ja yhdistyminen uudelleen. Mahdotontako? Materian läpäiseminen perustuu siihen, että läpi kulkevan aineen koostumus on hienojakoisempaa kuin itse materian.

Nykyaikaisessa kuvansiirtotekniikassa valokuva voidaan ”pirstoa” pisteiksi ja lähettää piste pisteeltä äänisignaaleina puhelinlankoja pitkin muutamassa

minuutissa maapallon toiselle puolelle. Tätä emme pidä edes ihmeenä, eivätkä parapsykkiset ilmiöt-kään liene sen mystisempiä.

Neuvostoliittolaiset tutkijat ovat todenneet, että kun ajan virtaus aineen läpi muuttuu, aineen paino vähenee. Tämän mukaan levitaatio olisi mahdollista käytännössäkin eikä ainoastaan teoreettisena pohdiskeluna. Ajalla näyttää olevan jonkinlainen suhde luonnonilmiöihin, ja tutkimalla aikaa ja ajan virtausta, erästä energian muotoa, voidaan saada lisäselvyyttä moniin parapsykkisiin ilmiöihin. Aikahan on suhteellinen käsite. Sitä on verrattava johonkin. Ellei vertauskohdetta ole, se menettää merkityksensä.

Yhtä uskomattomilta kuin levitaatioilmiöt kuulostavat myös parafyysiset dematerialisaatioilmiöt eli kiinteän aineen häviäminen ilman fysikaalista syytä. Huomattavin tapaus Suomessa kirjattiin jo vuonna 1893 Teknillisen korkeakoulun professorin Max Seilingin kotona Helsingin Bulevardilla. Kuuluisan meedion, madame D’Esperancen koko alaruumis hävisi istunnossa muutamiksi minuuteiksi. Siitä kirjoitti mukana ollut venäläinen tiedemies ja keisarin ministeri Aleksander Aksakov. Suomen parapsykologisen tutkimusseuran monivuotinen puheenjohtaja, helsinkiläinen insinööri Atle Blomqvist kertoo saaneensa tapauksesta selostuksen 1930-luvulla. Istunnossa meedion vieressä istunut Selma Kajanus kertoi Blomqvistille nähneensä itse, kuinka meedion alaraajat hävisivät. Laskiessaan kätensä meedion syliin hän tunsi vain tuolin kovan istuimen kankaan alta.

Selostukset apport-ilmiöistä tuntuvat myös uskomattomilta. Esine voi haihtua eli dematerialisoitua ja

hetkessä siirtyä toisaalle ja materialisoitua jälleen. Muistammehan kouluaihana tehdyt kemian koeharjoitukset: kun metallia kuumennetaan, se muuttuu nestemäiseksi ja edelleen kuumennettaessa se voi höyrystyä. Höyryn siirtyminen paikasta toiseen ei enää tunnukaan mahdottomalta. Kylmässä höyry taas voi tiivistyä nestemäiseksi ja lopulta tiivistyä jälleen metalliksi. Olisikohan apport-ilmioissä kysymys samantapaisesta ketjureaktiosta, sillä apportoit esineet ovat tuntuneet aineellistuessaan kuumilta?

Hämentäviin parafyysisiin ilmiöihin kuuluu myös ajatusten valokuvaus. Amerikkalaisen Ted Seriosin avulla tehdyt kokeet osoittivat, että median keskittyessä kuvaushetkellä ajattelemaan tiettyä kohdetta eivät filmille ikuistukaan hänen omat kasvonsa vaan hänen ajatuksensa. Kokeessa kamera tuotiin aivan Ted Seriosin silmien eteen. Media keskittyi ajattelemaan Münchenin kuuluisan Frauenkirchen torneja. Kun filmi kehitettiin, siinä komeilivat kirkontornit, eikä Ted Seriosin silmistä, joita kamera kuvasi, näkynyt häivääkään.

Ennaltatietäminen

Helsinki-tv esitti viime vuonna amerikkalaisen dokumenttelokuvan paranormaaleista ilmiöistä. Elokuvasssa kerrottiin muun muassa nuoresta naislentäjästä, joka harjoituslennolta palatessaan sai äkkiä ajatuksiinsa käskyn kääntyä ja lentää 70 kilometriä luoteeseen. Lentäjä ihmetteli, mistä ajatus tuli hänen päähänsä, mutta hän tunsu pakonomaista tarvetta noudattaa ”käskyä”. Lennettyään 70 kilometriä luoteeseen hän havaitsi laskeutumiskelpoisen niityn ja tuli alas. Kiivettyään koneesta ulos hän huomasi maantietä pitkin lähestyvän auton, joka samassa syöksyi tieltä ja pyöri useita kertoja ympäri. Lentäjä, joka oli yksin onnettomuuspaikalla, juoksi apuun ja sai vedetyksi loukkaantuneen kuljettajan ulos juuri ennen kuin auto leimahti tuleen. Järkyttyneenä hän totesi, että kuljettaja oli hänen oma äitinsä.

Ennaltatietämisestä eli prekognitiosta on kirjattu lukuisia esimerkkejä. Tapaukset liittyvät yleensä uhkaavaan onnettomuuteen, lähiomaisen kuolemaan tai lähestyvään kriisiin. Sodasta palanneet ovat kertoneet lukuisia tositarinoita pelastumisesta varmalta

kuolemalta kuin ihmeen kautta. Yhteistä näille pre-kognitiokokemuksille on se, että kuin tyhjästä tullut viesti ei ole jättänyt tulkinnan varaa. Sitä on ollut pakko totella.

Eläkkeellä oleva maanviljelijä kirjoitti, mitä oli tapahtunut talvisodassa joulukuisena yönä Suomusalmella:

”Olimme väsyneitä ja nälissämme. Yö oli niin pimeä kuin pilvinen talviyö voi olla. Kun taistelu keskiyön ajaksi hiukan laimeni, lepäsin sillä tavoin että hieroin repun kuusta vasten ja nojasin kivääriin, kasvot viholliseen päin. Kun olin ollut siinä hetken, kuulin selvästi kehotuksen: ’Siirry toiselle puolen puuta.’ Noudatin kehotusta ja kun olin taas samassa noja-asennossa, räjähti puun sillä puolen, josta olin juuri siirtynyt. Kun sormin tunnustelin räjähtäneen luodin tekemää noin kahden sormen mentävää kuoppaa, se oli juuri minun otsani korkeudella. Mikä tässä on kummallisinta — kehotus lausuttiin minun omalla äänelläni. Kukaan miehistäni ei ollut lähelläkään. Pimeässä he eivät edes tienneet olinpaikkaani.”

Nämä tapaukset ovat ilmeisesti olleet hyvin yleisiä sodan melskeissä, sillä saamieni kirjeiden joukossa niistä on useita esimerkkejä. Ne ovat toistensa kaltaisia, vain aika ja paikka vaihtelevat:

”Kesällä 1941 heinäkuun puolivälissä oli joukko-osastomme ollut kiivaissa taisteluissa koko aamupäivän. Hyökkäyksemme kuitenkin tyrehtyi vihollisen vastarintaan ja osittain myös syttyneeseen metsäpalo. Meidät määrättiin vetäytymään taaksepäin. Väsyneinä, nälkäisinä ja janoisina odottelimme uutta

käskyä levittäytyneinä metsäiseen maastoon, johon vihollisen kranaatteja sateli edelleen harvaksen. Loikoilimme maassa selkäreppu päänalusena, niin kuin sotilas taukoaikoina aina lämpimällä ilmalla tekee. Yhtäkkiä minulle tuli tunne, että on siirryttävä sivummalle. Tuskin olin sen tehnyt, kun läheisessä puussa räjähti raskas ammus, joka teki joukossamme pahaa jälkeä. Kun katsoin paikkaa, jossa olin juuri levännyt, totesin ison sirpaleen iskeneen maahan juuri tuon edellisen ’makaukseni’ kohdalle. Se olisi osunut rintakehäni. Heti muistin tuon voimakkaan tunteen, joka pakotti minut siirtymään sivummalle. Sattuma se ei ainakaan ollut.”

Psyykkisten kykyjen hyväksi käyttö on nykyaikana kokenut valtavan inflaation. Nekin tarinat, jotka ihminen todeksi vannoo, kumotaan, käännetään ja väännetään. Mutta prekognition kokeneiden usko on vakaa. He eivät pidä omaa kokemustaan sattuman oikkuna. Eikä ole syytäkään. Stanford Research Institutun viimeaikaiset tutkimukset, etenkin Targin ja Putthoffin johdolla tehdyt, ovat todistaneet prekognition olemassaolon. Ennaltatietämiskokemukset eivät ole mielikuvitusta. Instituutissa työskentelevistä tiedemiehistä ovat atomifyysikot olleet viime aikoina kaikkein kiinnostuneimpia prekognitioilmiöistä.

Jos ihminen käsittämättömällä tavalla pelastuu varmalta kuolemalta, sanotaan, ettei hänen aikansa vielä ollut täysi. Ovatko ihmisen elinpäivät ennaltamäärätyt? Voisiko ihmistä verrata monimutkaiseen tietokoneeseen, johon on ohjelmoitu koko tulevan elämän tärkeimmät tapahtumat ja virstanpylväät,

kuten elinaika ja elinolot, koulutus, keskeiset tapahtumat, vakavat sairaudet ja jopa kuolinpäiväkin? Tähän uskoo iäkäs mies, joka kertoo pitkän elämänsä aikana saaneensa siitä lukuisia, selviä todisteita:

”Kouriintuntuva tapaus sattui 1930-luvulla. Työmatkallani taitoin luistimilla taivalta jäätä pitkin. Yhtäkkiä sain sisäisen kehotuksen kääntyä keskijoelta rannalle. Vaikka yritin todistella itselleni, ettei mitään vaaraa ole, sisäinen ääni ei hellittänyt. Päästyäni rantaan käännyn katsomaan joelle ja näin, että 50 metrin päässä kääntymispisteestäni lainehti avara sula. Sitä en olisi nähnyt, koska jään pinta oli sateen jäljiltä vetinen ja tumma ja aurinko paistoi vasten kulkusuuntaani. Jos en olisi kuunnellut tätä voimakasta sisäistä ääntä, en varmastikaan olisi kokemustani kertomassa.”

Varoitus uhkaavasta vaarasta saapuu usein unessa. Eräs työnjohtaja kertoo nähneensä unen, kuinka sähkömoottorin hihna, joka käytti katossa olevaa valta-akselia, löi lähellä olevaa tyttöä niin, että tämä kaatui loukkaantuneena lattialle. Mies piti unen mielessään ja päästyään aamulla tehtaalle ensi töikseen tarkasti sähkömoottorin hihnan. ”Se oli enää joillakin säikeillä kiinni ja olisi katkennut muutaman minuutin kuluttua. Hihna oli kymmenen tuuman levyinen ja hyvin raskas.”

”Puoli vuotta aikaisemmin näkemäni uni pelasti henkeni”, kertoo helsinkiläinen mies. Hän kertoo kesällä nähneensä unessa talvimaiseman. ”Unessa olin käymässä kotonani. Isäni pyysi minua käymään pankissa. Juoksin linja-autopysäkille, ja vaalea pik-

kuauto törmäsi minuun. Tuohon heräsin.” Uni unohdettiin puoleksi vuodeksi. ”Seuraavana talvena kävin kotonani ja isäni pyysi minua käymään pankissa. Minusta tuntui, että olin kuullut isän joskus lausuvan nuo samat sanat. En vieläkään muistanut untani. Lähestyessäni linja-autopysäkkiä kuulin bussin lähtevän edelliseltä pysäkiltä. Kiirehdin juoksuun.” Samassa mies kertoo muistaneensa, kuinka hän unessa oli jäänyt tiellä auton alle. Hän hiljensi hetkessä — ja samassa vaalea henkilöauto suhahti hänen editseen.

Lähiomaisen kuolemasta kertovat enneunet ovat tavallisempia kuin luullaankaan. Toteen käyneen enneunen tarkoitusta voi vain arvailla. Ehkä sen tarkoitus on pehmentää suurta surua. Pohjois-Karjalassa asuva nainen kertoi kirjeessään, kuinka sekä hän itse että hänen äitinsä näkivät hyvin selkeän unen ennen perheen kahden pojan hukkumista. Toisessa perheessä sanoma tulevasta onnettomuudesta tuli päivätajunnassa seitsenvuotiaan pojan kautta. Perhe oli aterialla. Poika istui mietteissään pöydän ääressä, ja äidin kehotuksista huolimatta ruoka jäähdyi lapsen edessä lautasella. Yhtäkkiä poika oli katsahtanut mummoon, osoittanut häntä kädellään ja sanonut: ”Tuo ihminen se kuolee auton alle.” Mummo oli vain nauranut ja isä oli käskenyt poikaa syömään ruokansa ja lopettamaan höpötykset. Äidiltä meni ruokahalut. Hän ei saanut palaakaan niellyksi. Aterian jälkeen hän oli kysynyt pojalta, miksi tämä oli sillä tavalla puhunut. Poika oli vain todennut: ”Minun käskettiin sanoa niin.” Äidin kysytyä, kuka käski, poika oli vain katsahtanut

häneen, pudistanut päätään ja mennyt huoneeseensa.

Kahden viikon kuluttua mummo palatessaan eläkeläisten retkeltä käveli linja-auton editse tukkilastissa olleen rekka-auton eteen. Keli oli liukas eikä raskaassa lastissa ollut rekka ehtinyt jarruttaa ajoissa.

Jostakin syystä eläimet vaistoavat uhkaavan onnettomuuden. Sotavuosilta kerrotaan, kuinka koirat saattoivat hakeutua suojaan hyvissä ajoin ennen pommitusta, ennen kuin hälytystäkään oli annettu. Tietenkin voidaan selittää, että koiran kuulo on tarkempi kuin ihmisen. Maanjäristyksen tuhottua Agadirin kaupungin Marokossa vuonna 1960 kerrotaan eläinten käyttäytyneen vuorokautta ennen valtaisaan maanjäristystä silmiinpistävästi levottomasti.

Selvänäkijöillä on kyky nähdä meitä ympäröivään hienoainemaailmaan ja ennustaa tulevia tapahtumia. Raamatun kirjoitusten aikaan papit ja profeetat toimivat usein selvänäkijöinä. Mielestäni ihmisten ei tulisi kysellä tulevaisuuttaan selvänäkijöiltä, koska heidän kertomansa tiedot ovat usein tulkinnanvaraisia. Ne voidaan helposti käsittää väärin. Jos selvänäkijällä on telepaattisia kykyjä, ihminen saattaa saada omat toiveensa ennustuksina tulevaisuudesta. Mikäli elämässä on odotettavissa suruja ja murheita, on parempi, ettei ihminen tiedä niistä etukäteen, jolloin hän ei myöskään joudu suremaan niitä kahteen kertaan.

Vastaavasti ihminen menettää yllätysten suoman ilon, jos hän tietää mieluisat asiat etukäteen. Ihmisten olisi yritettävä parhaan kykynsä mukaan elää

tätä päivää eikä uteliaina kurkistella tulevaisuuteen. Etenkään psyykkisesti herkkien ja epätasapainoisten ei ole hyvä kysellä tulevaisuuttaan ennustajilta. Vaaditaan lujaa ja tasapainoista persoonallisuutta, jotta pystyy elämään onnellisena tätä päivää tietäen, mitä on tulossa.

Energiaruumis ja aura

Kautta aikojen on uskottu, että ihmisellä on sielu. Miltä sielu näyttää? Onko sillä erityinen muoto tai väri? Näihin kysymyksiin ei ole pystytty vastaamaan.

Lontoon St. Thomasin sairaalan lääkäri, tohtori Walter J. Kilner aloitti vuosisadan alussa tieteelliset tutkimukset aurasta, värillisestä säteilystä, jonka meediat ja selvänäkijät väittävät näkevänsä ihmisen ympärillä. Disyanidilla, hiilen tapaisella värillä värjätty linssi osoittautui tehokkaaksi välineeksi, jolla aura saatiin ultraviolettilähdössä näkyviin. Tohtori Kilner huomasi potilastyössään pääsevänsä sen avulla entistä tarkempiin diagnooseihin. Lääkärikollegat pitivät menetelmää epätieteellisenä. Englannin lääkärilehti, *British Medical Journal*, kirjoitti tammi-kuun kuudennen päivän numerossaan vuonna 1912, että tohtori Kilner oli epäonnistunut tutkimuksessaan.

Tohtori Kilner oli aikaansa edellä. Vuonna 1921 *Medical Times* julkaisi tutkimustulokset, jotka nyt hyväksyttiin lääketieteellisestikin. Valitettavasti

tämä tuli Kilnerille liian myöhään, sillä hän kuoli kesäkuussa 1920.

Tohtori Kilner väitti auran olevan fyysinen ilmiö, mutta hänen seuraajiensa mielestä se oli puhtaasti henkistä alkuperää.

Aura ei ole tämän vuosisadan ilmiö. Pyhimysten pään päälle kuvattu sädekehä on ilmeisesti aura. Pyhimpien miesten keltainen sädekehä on korkean henkisen tason merkki.

Terveiden ihmisten auraa tutkittaessa on todettu, että miesten ja naisten aurat ovat erilaisia. Lapsilla tytön aura muistuttaa miehen auraa, kunnes hän tulee sukukypsyyssikään. Aura voidaan jakaa kolmeen osaan. Ensimmäistä osaa kutsutaan ruumiin eteeriseksi kaksoisolennoksi. Se noudattelee tarkasti ruumiin ääri viivoja ja ympäröi sitä ohuena, vain sentin levyisenä kehänä. Toista auraa nimitetään sisäiseksi auraksi. Se onkin auran tärkein osa. Tämä osa on miehillä ja naisilla samanlainen ja yhtä leveä, katsottiinpa sitä edestä, takaa tai sivuilta. Kolmas osa, ulkoinen aura, vaihtelee suuresti. Jos auraa katsotaan tietynlaisten suodattimien läpi, sen osat näyttävät sulautuvan yhteen.

Vuonna 1939 neuvostoliittolaiset Valentina ja Semjon Kirlian kehittivät uuden kuvausmenetelmän, joka tuli länsimaisten tutkijoiden käyttöön vasta 1970-luvulla. Kirlianin menetelmällä on kuvattu ihmistä ympäröivä säteily värillisenä. Se paljastaa myös sairauksien auraan aiheuttamat muutokset. Neuvostoliitossa säteilyä nimitetään bioplasmaksiksi. Huumeet, alkoholi, tupakka ja mielialan vaihtelut aiheuttavat muutoksia myös bioplasmaan. Jos

koehenkilö altistetaan stressille ja hänen sormenpäistään otetaan Kirlianin kuvia, säteily, joka normaalisti on valkoista tai sinertävää, muuttuu punaruskeaksi. Alkoholin vaikutuksesta sädekehäkorona laajenee ja muuttuu vaaleanpunaiseksi.

Kirlianin kuvauksella on osoitettu, että myös kasveista lähtee säteilyä, bioplasmaa. Kasvillakin on siis ”henki”. Ensimmäisenä sen sai esiin neuvostoliittolainen tutkija Adamenko. Hän otti ensin Kirlianin kuvan kasvin lehdestä ja totesi biokentän sädehtivän normaaliin tapaan. Sitten hän leikkasi lehdestä palan pois ja otti uuden kuvan. Lehden biokenttä sädehti edelleen kokonaisena ikään kuin lehteä ei olisi leikattukaan. Amerikkalaiset tutkijat pitivät Adamenkon havaintoa ensin virheellisenä, mutta myöhemmin he saivat itsekin tuon fantomi-ilmion esiin.

Neuvostoliitossa ja sittemmin myös länsimaissa eräät tutkijat ovat todenneet, että jos ihmiseltä on amputoitu vaikkapa sormi, käsi näkyy Kirlianin kuvassa ehjänä, vahingoittumattomana energiakenttänä. Tohtori Harold Burr Yalen yliopistosta totesi jo 40 vuotta sitten, että kaikilla elävillä olennoilla, ihmisillä, eläimillä, kasveilla, siemenillä jne., on elektrodynaaminen kenttä. Hän piti näitä kenttiä eräänlaisina elämän perussinikopioina. Hän totesi, että sairaudet voidaan todeta elektrodynaamisen kentän perusteella jo ennen kuin ne ovat antaneet kliinisiä oireita.

Lääkäreille on tuttu amputoidun raajan ns. fantomikipu. Raajaa särkee, vaikkei sitä ole olemassakaan. Ilmiöön on haettu selitystä hermopäätteitä tutkimalla. Ranskalainen henkiparantaja Alphons Bouvier on

toista mieltä. Hänen ottamissaan Kirlianin kuvissa amputoitujen jäsenten ääriiviivat näkyvät selvinä, ja hän uskoo, että tämä paljaalle silmälle näkymätön energiakenttä selittää myös fantomikiput.

Mielestäni tämä on todiste myös ihmisen energiaruumiin olemassaolosta. Kirurgin veitsi ei pysty leikkaamaan energiaruumista. Ihmisen bioplasma säilyy vahingoittumattomana.

Elektrofysiologiset tutkimukset osoittavat, että energiasäteilyllä, bioplasmalla tai auralla — mitä nimitystä siitä käytetäänkin — ei ole mitään tekemistä kehon lämpötilan, hienerityksen tai verisuonten laajenemisen kanssa. Kun koehenkilö on terve, sormenpäiden aura on Kirlianin kuvissa valkoinen tai sinertävä. Jos ihminen ärsyyntyy, aura muuttuu punaiseksi. Tähänköhän perustuu sanonta, että ihminen suuttuessaan näkee punaista?

Kirlianin menetelmällä on tutkittu myös henkiparantajia. Vaikka idässä ja lännessä saadut tulokset ovatkin ristiriitaisia, kokeet osoittavat, että henkiparannuksen aikana parantajan aura tai bioplasma muuttuu.

Jokaisella ihmisellä on oma erikoinen säteilynsä aivan kuin jokaisella on omat, ainutkertaiset sormenjälkensäkin. Auringonpilkuillakin on vaikutuksia auraan. Myös vuorokauden vaihtelut vaikuttavat siihen. Kun ärsytetään akupunktiopisteitä, aurakin muuttuu. Merkille pantavaa on, että olkavarren yläkolmanneksen akupunktiopisteitä ärsyttämällä on mahdollista lisätä ihmisen psyykkistä herkkyyttä.

Väitetään, että ihminen voi harjaantua näkemään

auran vaaleaa, sileää taustaa vasten hämärässä huoneessa, jossa valo tulee ihmisen selän takaa. Tätä voi kokeilla asettamalla kämmenet noin kolmenkymmenen sentin päähän kasvoista, sormet vastakkain niin, että väliin jää sentti tai pari. Sormien ei siis pidä koskettaa toisiaan. Liikuttelemalla käsiä hitaasti välillä lähemmäksi, välillä kauemmaksi toisistaan sekä tuomalla niitä kasvojen lähelle ja viemällä taas vähän kauemmaksi jotkut ovat onnistuneet näkemään auran jopa värillisenä. Auran näkeminen vaatii keskittymistä, harjoittelua ja kärsivällisyyttä. Selvänäkijät kertovat näkevänsä sen muistakin ihmisistä eivätkä vain omista sormistaan. Harjoittelun avulla auran havaitseminen lienee mahdollista tavallisellekin ihmiselle.

Kalifornialainen neuropsykiatri Shafira Karagulla kiinnostui parapsykologiasta tutustuttuaan Edgar Caycen teoksiin, joissa kerrotaan, kuinka eräs mallikko pystyy transsiin vaivuttuaan tekemään oikeita diagnooseja jopa satojen kilometrien päässä olevista potilaista ja antamaan parantavia hoito-ohjeita. Tohtori Karagulla on tehnyt kokeita yhdellä selvänäkijällä, joka näkemänsä auran perusteella kertoo potilaiden sairauksista. Shafira Karagulla tutki selvänäkijän kykyjä antamalla hänen ensin tehdä omat diagnoosinsa ja varmistamalla ne röntgen- ja laboratoriotutkimuksilla. Telepatian mahdollisuus suljettiin pois valitsemalla koehenkilöt sattumanvaraisesti poliklinikalle tulevien joukosta. Selvänäkijänhän voisi väittää saavan diagnoosit telepaattisesti lääkäriltä. Mutta kumpikaan ei etukäteen tiennyt, mikä potilaita vaivasi, tuskinpa nämä itsekään, koska he

tulivat tutkimuksiin ensi kertaa.

Tulokset olivat hämmästyttäviä. Selvänäkijä kuvasi erään potilaan taudin, joka oli todettavissa ainoastaan röntgenkuvien perusteella ja joilla se myöhemmin varmistettiin. Kliininen tutkimus ei sitä paljastanut. Tämä osoittaa nähdäkseni, että selvänäkijällä, joka pystyy näkemään auran, on jonkinlainen ”röntgennäkö”. Toisella klinikkaan tulleella potilaalla, jonka lääketieteellisten tutkimusten perusteella piti olla täysin terve, oli selvänäkijän mukaan useita häiriökohtia bioenergiassaan. Lääketieteellisten tutkimusten perusteella ei ollut mitään syytä olettaa miehen olevan sairastumassa, mutta vuoden kuluttua todettiin hänen sairastuneen hermostoa vaurioittavaan Parkinsonin tautiin.

Edellä kerrotun tapaisissa tutkimuksissa on todettu, että ihmisen sairastuessa tauti on ennen fyysisistä puhkeamista ollut nähtävissä energiaruumiissa. Jopa lähestyvä kuolema voidaan todeta energiaruumiin tummenemisena. Syöpäkasvain näkyy energiaruumiissa jo ennen kuin se antaa kliinisiä oireita.

Tohtori Karagullan tutkima selvänäkijä kertoi näkevänsä ihmisen energiaruumiissa seitsemän valopyörää. Jos jokin näistä valopyöristä näyttää hämärältä, selvänäkijä etsii piilevää sairautta juuri tältä alueelta.

Hämmästyttävintä selvänäkijän kuvaamisessa valopyörissä on se, että ne ovat samoja, joita joogassa kutsutaan tsakroiksi, ihmisen tärkeimpien rauhasten kohdalla oleviksi pisteiksi.

Energiaruumiin ja hienoinemaailman olemassaolon todistaminen ja tunnustaminen mullistaa

nykyisen ihmiskäsityksen. Energiaruumis ja fyysinen ruumis ovat toistensa kopioita, mutta energiaruumiissa ihmisen aistit ovat terveet, vaikka ne fyysisessä ruumiissa olisivatkin vajavaiset. Erään sokean amerikkalaisen biologin sydän pysähtyi leikkauksen aikana, ja hänet julistettiin kuolleeksi. Mutta mies virkosi henkiin. Hän kertoi irronneensa ruumiistaan ja hämmästykseseen nähneensä lääkäreiden toimenpiteet ja koko leikkaussalin. Henkiruumiissa hänen aistinsa olivat terveet näköä myöten, mutta herättyään henkiin mies oli jälleen sokea.

Energiaruumista on yritetty valokuvata jo vuosikymmenien ajan. Vuonna 1911 ranskalainen valokuvaaja Barduk otti kuvan kuolinvuoteella lepäävästä vaimostaan juuri kun tämän sydän lakkasi toimimasta. Barduk sai kuvan, jossa näkyi vaalea, pilvimäinen muodostuma. Oliko se ihmisen hienoaineinen kaksoisruumis, josta eri kulttuuripiireissä käytetään nimitystä energiaruumis, bioplasma, astraaliruumis, hienoaineruomis, henkinen olemus tai sielu?

Egyptiläiset ovat vuosituhansia sitten kuvanneet hautakammioiden seinäpiirroksissa ihmisen energiaruumiin ka-linnuksi.

Ruumiista irtaantuminen

Parapsykologisista ilmiöistä mielenkiintoisimpia on ruumiistapoistumisilmiö, joka tunnetaan myös astraaliprojektion ja bilokaation nimellä. Ilmiön aikana henkiruumis irtoaa fyysisestä ruumiista ja voi energiaruumiina siirtyä ajatuksen voimalla hetkessä pitkien matkojen päähän ja palata takaisin fyysiseen ruumiiseen.

Ruumiistapoistumisilmiöstä käytetään englannin kielessä nimitystä out of body experience, OOB. Ilmiötä pitävät uskomattomana monet ihmiset, jotka eivät ole sitä vielä kokeneet. Kuka taas on vaikka vain kerran irtaantunut fyysisestä ruumistaan, pitää kokemustaan ainutlaatuisena ja unohtumattomana. Se muistetaan pienimpiä yksityiskohtia myöten vielä vuosikymmenien kuluttua.

Tutkimusten mukaan lähes joka kolmas kokee ruumiista irtaantumisen ainakin kerran elämässään. Koska kokemusta ei ymmärretä, siitä ei useinkaan uskalleta puhua. Tämä taas on omiaan pitämään salaperäisyyden verhoa ilmiön yllä.

Ruumiista irtaantumista on tutkittu muun muassa

Virginian yliopiston lääketieteellisen tiedekunnan aivofilmlaboratoriossa jo vuodesta 1965 lähtien. Kalifornian yliopiston opiskelijoiden keskuudessa tehdystä tutkimuksesta todettiin, että 24 prosentilla tutkituista oli kokemuksia ruumiista irtoamisesta. Matemaatikko Cecilia Greenin Oxfordin yliopistossa tekemässä tutkimuksessa, johon osallistui 131 opiskelijaa, 34 prosenttia oli kokenut ilmiön. Kaksi kolmasosa heistä ei kuitenkaan ymmärtänyt, mistä oli kysymys, ennen kuin se selitettiin heille.

Ihmiset, jotka ovat edes kerran kokeneet ruumiista irtoamisen, ovat vakuuttuneet, ettei kysymys ole hallusinaatiosta, unesta tai aivojen hapenpuutteen aiheuttamasta tilasta, kuten skeptikot ovat väittäneet.

Etenkin lapset saattavat poistua ruumiistaan aivan spontaanisti. Aikuisilla se voi tapahtua stressin yhteydessä, lääkaineiden, kuten LSD:n vaikutuksesta, narkoosissa, kuumeessa tai itse aiheutettuna.

Lapsena koetut ilmiöt ovat hyvin eläviä. Lapsihan ei pelästy kokemustaan, vaan saattaa pikemminkin ihastua uuteen olotilaan. 50-vuotias, Ruotsissa asuva siirtolainen muistaa kokemuksensa hyvin tarkkaan. Hän oli silloin kaksivuotias poika:

”Lähdin ruumiistani, kun ei ollut enää muuta mahdollisuutta. Ankara tauti se pani lähtemään. Jätin siihen kätkeyseen itseni ja asetuin jalakselle. Oli ihmeellistä, kun kätkyt ei nyt heilahtanutkaan sille astuessani. Seisoin siinä hetken ja menin uuninvieripenkille. Siitä hyppelin alas lattialle eikä jalkoihin käynyt enää kipeästi. Olisin jaksanut hypätä vaikka seinän viereen asti, mutta en tohtinut. Veli oli

siinä hyppimässä ja siksi minäkin siihen menin. Äiti kielsi häntä ja minäkin jätin hyppimisen. Ihmettelin, miksi hän ei minua kieltänyt. Hän kuului sanovan ’kato kun Jussikin on niin huonona että ei tiijä miten käypi, jääpikö eloonkaan’ ja kuulin hänen itkävän. En ymmärtänyt, mitä siinä oli itkemistä.

Menin ulos, mutta nyt ei pakkaneen tuntunut yhtään, ja se oli ihmeellistä. Silloin oli kova pakkas-talvi. Sieltä se tautikin oli tullut. Oven jätin auki tullen menen ja isoisämme naulasi siihen nahanpa-lan väliin, kun luulivat sen väljyyttään aukeilevan. Minä avasin sen aina uudelleen. Kotoväki sitä ihmet-teli, mikä siinä oli kun aukeili noin vain. Suuri oli ihme minullekin, kun eivät nähneet, että minähän sitä aina aukaisin. Kun tuli yö, menin isän petin reunalle nukkumaan, kun ei minua nyt kukaan toimittanut nukkumaan. Kaikki toiset olivat jo nuk-kumassa ja minä vähän vielä hämääkin pelkäsin. Aamulla olin jo valveilla, kun mummo nousi kahvin-keittoon. Sinäkin päivänä äiti itki ja veli itki hänen hameissaan kiinni, kun ei minussa kuulunut elon-merkkiä olevan. Iltapäivällä sain käskyn mennä siihen mistä olin lähtenytkin. En halunnut mennä, mutta kun monesti käskettiin, oli toteltava. Sanoivat tulevan toisen. Et voi toista odottaa tulevaksi, näin sanoi käskijä. En häntä nähnyt. Raskasta se oli paluu. Ensin sain vähän silmiäni liikuteltua. Kuulin van-hempieni ilahuneina sanovan, että sehän saapi jo silmänsä liikkumaan. Jospa siitä olisi vielä toivoa. Jouduin perin pohjin uudestaan opettelemaan käve-lyn. Muistan koko tapahtuman ja olen mielessäni käynyt sen monta kertaa läpi. Monesti kävin poissa

ollessani siinä kätkyen vierellä katsomassa, koska se on siitä lähtenyt, että minä voisin siihen mennä. Mitä varten sitä ei ajeta siitä pois? Minunhan siinä pitäisi saada olla. Minä kun luulin, että siinä oli minun veljeni, 19 kuukautta minua vanhempi.”

Samantapainen, vain paljon lyhyempi ruumiista-poistumiskokemus on eräällä perheenäidillä. Se tapahtui hänen ollessaan pikku tyttö:

”Olin vain yks kaks kehoni ulkopuolella. Hyppelin riemuissani sängyn päädyn päälle, ompelukoneen päälle jne. Se oli minusta hauskaa. Lopuksi seisahduin ruokapöydän ääreen ja yritin saada sekä isän että äidin huomion itseeni, mutta he eivät nähneet minua. Yhtäkkiä äitini sanoi: ’Miten tuo tyttö oikein nukkuu, sehän näyttää ihan kuolleelta.’ Isä ja äiti menivät vuoteen viereen ja ravistelivat kehoani. Katselin itseäni heidän päänsä ylitse ja olin huolissani, kuinka pääsen kehooni takaisin. Äiti itki. Hetken kuluttua vain jotenkin loksahdin paikalleni. Kun kerroin heille lentämisestäni, he väittivät sen olevan unta. Ei auttanut, vaikka sanoin, että minähän katselin kun te joitte kahvia äsken. He olivat vihaisia minulle ja kertoivat tuttaville, että olen omituinen. Seuraavana iltana tämä lentäminen uusiutui. Enää en kertonut vanhemmilleni mitään.”

Nuori taideopiskelija kertoo irtaantuneensa ruumiistaan kolme kertaa, ensimmäisen kerran nelivuotiaana. ”Huusin äidilleni, että katso, minä olen enkeli täällä katossa. Ei äitini siihen niin erityisemmin reagoinut.”

Perehdyttyäni ruumiista-poistumisilmiöön lähinnä ulkomailla julkaistun kirjallisuuden perusteella —

Suomessahan ruumiista irtaantumisesta on kirjoitettu hyvin vähän — päätin lopulta itse kokeilla, onnistuisinko tahdon voimalla ja keskittymällä irtaantumaan fyysisestä ruumiistani. Eräänä iltana muutama vuosi sitten kävin pitkäksi vuoteeseen. Kirjoista oppimani tekniikan mukaisesti keskitin kaikki elämänvoiman ajatukseni sydämen seutuun ja päähän. Perifeeriset ruumiinosat, kädet ja jalat, alkoivat kylmetä, verenkierto hidastui, iho viileni ja ihokarvat nousivat pystyyn. Ihoni oli sananmukaisesti ’kananlihalla’. Ruumiissani tuntui päästä kantapäihin ulottuvia, kerroksittaisia värähtelyjä, ja lihakseni alkoivat nykiä. Tätä seurasi äkillinen, hyvin lyhytaikainen pimeys, jonka jälkeen tajusin yhtäkkiä kelluvani ilmassa maitomaisena energiaruumiina täsmälleen samassa asennossa, jossa fyysinen ruumiini lepäsi vuoteella.

Tajusin heti, että kokeeni oli onnistunut. Kummastelin fyysistä ruumistani, joka oli kuin tyhjä kuori ja vaikutti jotenkin kuolleelta. Kaikki tunteeni, ajatukseni ja älyni olivat yläpuolella leijailevassa energiaruumiissa. Energiaruumiini kädellä mittasin fyysisen ruumiini pulssin. Se oli 32. Normaalisti se on 60. Hengitystiheys oli myös pudonnut puoleen. Kokeilin kasvojen lämpötilaa. Iho tuntui hyvin viileältä. Tunne oli hämmentävä: tuntui kuin olisin koskettanut vierasta ihmistä. Ruumis vaikutti myös hyvin jäykältä, jonka vuoksi pelästyin. Kuoleeko se? Kuolenko minä? Hätäannettyäni ajattelin äitiäni — ja siinä samassa olin Helsingissä vanhempieni olohuoneessa! Äitini ompeli kukikasta pitkää hametta. Sisarentyttäreni Maaret piirteli ja leikki lattialla

äitini vieressä. Kuulin heidän puhelevan, mutta en erottanut yksittäisiä sanoja. Ihmettelin, missä sisareni on, kun Maaret on isoäidin hoidossa.

Samassa kun ajattelin sisartani, siirryin yhtäkkiä toiseen ympäristöön, kutsuille. Paikalla näin myös sisareni muiden vieraiden joukossa. Tämän jälkeen ajattelin voimakkaasti haluavani takaisin kotiin, ja silmänräpäyksessä kelluin jälleen fyysisen ruumiini yläpuolella. Energiaruumiini ääriiviivat olivat jälleen täysin selvät, vaikka vanhempieni luona tunsin olleeni läsnä vain tietoisuudessa — en nähnyt itseäni. Energiaruumiini alkoi keinua ja tulin huonovointiseksi. Halusin palata ruumiiseeni, ja samassa jonkinlainen imu vetäisi minut takaisin. Heräsin ja ruumiini tuntui hyvin jäykältä ja viluiselta. Nukahdin pian tämän jälkeen.

Tähän saakka epäuskoinen lukija voi väittää kaiken olleen unta tai mielikuvitusta. Mutta seuraavana aamuna soitin Helsinkiin vain todetakseni, että kaikki näkemäni piti paikkansa pienimpiä yksityiskohtia myöten. Sisarentyttäreni oli edellisenä iltana ollut äitini hoivissa, koska sisareni oli kutsuilla. Äitini oli ommellut minulle joululahjaksi kukikkaasta kankaasta hametta. Jopa yksityiskohtaiset kuvaukseni sisarentyttären piirroksista pitivät paikkansa.

Olen jo vuosikymmenien ajan tuntenut voimakasta vetoa parapsykologiaan, mutta vasta tämän kokemuksen jälkeen kiinnostuin vakavasti parapsykologian tieteellisestä tutkimisesta. Uskon, että vain omakohtaisten kokemusten kautta ihmiset oppivat ymmärtämään yliluonnollisiksi kutsuttuja ilmiöitä ja kokemuksia, jotka niiden myötä muuttuvat heille

luonnollisiksi. Kuka ei ole niitä koskaan kokenut, ei useinkaan pidä niitä totenakaan, koska ne sotivat hänen maailmankuvaansa vastaan.

Tietämys paranormaaleista ilmiöistä ja niiden yleisyydestä leviää hyvin hitaasti maassa, jossa ihmiset eivät uskalla puhua kokemuksistaan edes lähimmille omaisilleen mielisairaaksi leimautumisen pelossa. Ikävä kyllä eräät uskonlahkot väittävät ruumiista irtaantumisen olevan paholaisen töitä. Kyseessä on kuitenkin normaali fysiologinen tila. Itse vertaisin sitä viattomiin sydämen rytmihäiriöihin. Nekin ovat yleisiä, mutta tuskinpa kukaan uskoo niitä itsensä saatanan aiheuttamiksi.

Äkillinen, vaikea loukkaantuminen saattaa irrottaa energiaruumiin. Kirjeiden joukosta poimitut esimerkit ovat toistensa kaltaisia:

”Talvisodassa sain vasempaan korvaani luodin, joka tuli niskasta ulos. Leijuin alueen yläpuolella. Näin ruumiin kiemurtelevan ja huutavan alhaalla. Pian tajusin, että se olin minä itse. Kivut tulivat, kun palasin ruumiiseeni.”

”13-vuotiaana olin kesäpoikana tuttavaperheessä. Talon päivämiehen kanssa lähdimme kaatamaan puita. Olimme kaataneet muutaman, kun yhden tyvi iski minua nenän kohtaan. Lensin noin kahdeksan metriä ja menetin tajuntani. Ensimmäinen havaintoni oli, että leijuin noin 30—40 metrin korkeudella katselemassa ruumistani. Toisessa vaiheessa olin ruumiini lähellä ja kuuntelin kuin sivullinen huutoani siinä hetken. Kuulin huutavani äitiä. Kolmannessa vaiheessa palasin ruumiiseeni ja vasta sillä hetkellä tunsin kivun ja hädän.”

”Viidentoista vanhana jouduin kolariin. Autossa oli tulevan mieheni lisäksi takapenkillä eräs poika. Lensimme auton mukana pellolle. Jäin alimmaiseksi, ja lievästi loukkaantuneet pojat saivat minut ulos romukasaksi muuttuneesta autosta. ’Heräsin’, mutta en ollut ruumiissani, vaan puiden latvojen korkeudella ilmassa. Kirkas valo ympäröi minua ja tunsin ihanan rauhan. Katsoin alas, ja silloin olin siellä, ruumiissani. Kipu ja tuska tulivat. Meni monta vuotta ennen kuin ymmärsin mitä olin silloin kokenut. Se mitä koin silloin, on nyt osa elämäni.”

USA:n unilaboratorioissa ruumiistapoistumisilmiötä on tutkittu runsaasti. Tutkimuksia on vaikeuttanut se, että vain aniharva kykenee milloin tahansa irtaantumaan ruumiistaan. Ilmiö on osoittautunut yhdeksi syvimmistä kokemuksista ihmisen elämässä. Usein se muuttaa hänen uskomuksensa ja koko maailmankuvansa. Sen koettuaan ihminen ei enää USKO kuolemattomuuteen. Hän TIETÄÄ elävänsä kuoleman jälkeenkin. ”Se on ollut elämäni ihanin ja onnellisin kokemus ja olotila. Sen jälkeen en ole koskaan pelännyt kuolemaa, sillä tiedän, että siirtyminen rajan toiselle puolelle on siirtymistä uuteen elämään, muuttamista parempaan hyvään”, kirjoittaa jatkosodan aikana ruumiistaan irtaantunut nainen.

Kun ihminen on tajunnut olevansa ”elossa” kaikine aisteineen ja ajatuksineen ilman fyysistä ruumiista, hän tajuaa myös, että sellaisena elämä jatkuu kuoleman jälkeen. Ne jotka eivät ole tätä ilmiötä kokeneet, eivät sitä myöskään käsitä. Ymmärtääkseni sen selittäminen heille uskottavasti on yhtä

vaikeaa kuin saada syntymästään saakka sokea tajuamaan, miltä värit näyttävät. Kun ruumiista poistuminen pystytään tieteellisesti todistamaan, voidaan nähdäkseni perustellusti sanoa, että ihmisen kuolemattomuuskin on tieteellisesti todistettu tosiasia.

Lasten kokemille ruumiista poistumisille on tyyppillistä, että henkiruumis pysyy fyysisen ruumiin lähetyvillä, esimerkiksi katonrajassa, eikä lähde seikkailemaan kauas. Henkiruumiina matkustaminen on yleistä niillä aikuisilla, jotka eivät pelästy ilmiötä. Voimakas pelko ilmeisesti nopeasti yhdistää erillään olevat olomuodot. Erään tutkimuksen mukaan 95 prosenttia ilmiön kokeneista aikuisista piti kokemusta miellyttävänä. Viidelle prosentille se oli ollut pelottava ja epämieluisa kokemus. Maanviljelijä, jolla on kyky tuon tuostakin irtaantua ruumiistaan, kertoo: ”Aluksi pelkäsin koko asiaa, sillä en tiennyt, mistä oli kyse. Luulin sitä sairaudeksi. Mutta kun tieto ja kokemus ovat lisääntyneet, kokemus on pelkästään mieluinen. Se on tapahtunut keskimäärin kerran kuussa, mutta nyt vanhemmalla iällä harvemmin. En enää osaa rentoutua siten kuin nuori ihminen. Ilmiö kestää minulla muutaman minuutin.”

Joogaharjoituksen yhteydessä ruumiista poistumisen kokenut nainen kertoo pelästyneensä vasta myöhemmin:

”Oli kevyt, ihana olo. Leijailin salissa ja katselin alhaalla makaavia ihmisiä, myös omaa kuortani. Minä itse olin katossa ja halusin olla siellä. Jossain vaiheessa itsepintainen ääni vaati heräämään. Se minun kuoreni vain makasi, vaikka ihmiset rupesivat

nousemaan ylös. En tiedä, miten siihen palasin, mutta tuttavani ihmetteli, olinko nukkunut, kun minun näytti olleen niin vaikea herätä. Olin todella pelästynyt. Entä jos se ääni ei olisikaan niin itsepin-taisesti vaatinut palaamaan?”

On väitetty, että kaikki ihmiset kokevat toistuvasti tiedostamattomia ruumiista irtaantumisia unessa, mutta suurin osa ei niitä muista. Olisi mielenkiin-toista tutkia, mikä voisi olla unenaikaisen tiedosta-mattoman ilmiön tarkoitus.

On myös väitetty, että ihmisen sairastuessa henki-ruumis hakee unen aikana voimaa ja energiaa fyysi-sen ruumiin käyttöön. Tunnettu tosiasiahan on, että vaikeassa sairaudessa voi tapahtua muutaman tun-nin levon aikana äkillinen käänne parempaan. Mis-täpä tiedämme, vaikka saisimme samalla tavoin apua myös arkisiin ongelmiimme. Monet vaikeudet rat-keavat kuin itsestään yöunen aikana.

Monet ovat kokeneet ruumiista poistumisen sai-rauden yhteydessä tai synnytyssalissa:

”Synnytys oli vaikea ja kesti pitkään. Apuna ollut vanha kättilö oli väsynyt ja meni nukkumaan jättäen minut yksin aamuyön tunteina. Olin aivan lopussa ja tunsin turvattomuutta. Kipujen ollessa ankarimmil-laan irtosin itsestäni ja huomasin seisovani noin metrin päässä. Katselin myötätuntoisena synnyty-spöydällä kiemurtelevaa itseäni. Levollisena huoma-sin kerääväni voimia edessä oleviin viimeisiin ponnis-tuksiin. Hetkellinen helpotus oli niin valtava, että muistan sen loppuikäni. Jouduin synnyttämään lap-seni yksin. Ylihoitaja tuli moitiskelemaan minua vasta kun lapsi oli syntynyt.”

”Olin sairaalassa korkean kuumeen takia noin viikon. Veressäni kierteli virus, jota ei saatu selville. Lopulta eräänä yönä tunsin irtoavani itsestäni ja olevani katossa, josta vaaka-asennossa tarkkailin vuoteessa makaavaa ruumistani. Minulla oli erittäin hyvä olo. En tuntenut muuta kuin suunnatonta iloa. Olin kuin ulkopuolinen tarkkailija omassa sairashuo-neessani. Lopulta heräsin sängyssäni ja ympärilläni oli kolme lääkäriä ja erilaisia välineitä. Eräs lääkä-reistä sanoi, että palasin henkiin. Sydämeni oli kuulemma pysähtynyt. Myöhemmin olen muistellut tapahtumaa. Vuoteen yläpuolella oleva persoonani oli mielestäni valkea kuin valo. Se oli minusta se osa, joka tuntee, eli nähdäkseni se oli persoonallisuuteni tai henkeni tai ehkä sieluni.”

Liikkeenharjoittaja kertoo muutaman vuoden takaisesta tapahtumasta:

”Minut otettiin sairaalaan ja päätettiin tehdä katetrisaatio, jonka aikana sydämeni pysähtyi. Tun-sin olevani leikkaussalin katon rajassa hyvin pienenä, kevyenä olentona, kuin lintuna. Katsoin haikeana, kun joukko lääkäreitä ja hoitajia antoi minulle elvy-tystä. Olen sitä mieltä, että yritin sieltä ylhäältä sanoa heille, että antaisivat minun olla ja levätä, minulla oli hyvä olla, mutta ilmeisesti meillä ei ollut enää samaa kieltä. He eivät kuulleet minua. Voi kuinka koski seuraavilla hetkillä sieluun ja ruumiiseen. Aivan kuin kaikki hoitajat ja lääkärit olisivat edelleen olleet käsiensä varassa rintani päällä. 'Kaikki hyvin' he hokivat minulle — ja minä tunsin aivan selvästi pettymystä, koska he eivät toimineet toiveitteni mukaan. Vielä osastolle vietäessä itkin hysteerisesti.”

Tohtori N. H. Downer on todennut, että nämä ilmiöt ovat todennäköisesti yhteydessä kahden rauhasen, aivolisäkkeen ja aivojen käpyrauhan, toimintaan. Niillä uskotaan olevan merkitystä myös muissa parapsyykkisissä ilmiöissä. Kesti vuosituhansia, ennen kuin anatomisin ja fysiologisin menetelmin saatiin selvyyttä akupunktuurin vaikutusmekanismeihin. Nyt tiedämme, että akupunktuuri vapauttaa elimistön omia "kipulääkkeitä", endorfiineja. Ehkäpä tulevaisuudessa saadaan lisäselvyyttä parapsyykkisiin ilmiöihin tutkimalla näiden rauhasen toimintaa entistä tarkemmin ja aivan uudesta näkökulmasta.

Jotkut ovat kokeneet olleensa unen ja valvetilan rajamailla hyvin vähän, vain muutaman sentin, irti ruumiistaan. Toiset taas ovat nähneet ohuen, hopeanvärisen langan yhdistävän henkiruumiin maalliseen majaan. Eräs isä kertoo, kuinka hänen nelivuotias poikansa oli huutanut: "Isi, mä näin unta, että mä olin tuolla kattolampun lähellä ja olin itsessäni narulla kiinni!" Lapsi tuskin on kuullut selvänäkiöistä, jotka ovat väittäneet näkevänsä langan. Lapsen kokemus on aito. On väitetty, että jos lanka katkeaa, fyysinen ruumis kuolee. Selvänäkijöiden kuvauksen mukaan lanka ohenee lähes näkymättömäksi, jos energiaruumis etenee yli viiden metrin päähän fyysisestä ruumiista.

Ilmiöön perehtymättömien ei pitäisi ryhtyä kokeilemaan omaehtoista ruumiista irtoamista. Paranormaaleilla ilmiöillä leikkittely voi päättyä huonosti, jos ihminen ei tunne energiaa ja lakeja, joille hän asettuu alttiiksi.

Näyttää siltä, että kun ihminen on kylliksi kypsytetty, hänelle automaattisesti avautuu mahdollisuuksia paranormaalien ilmiöiden kokemiseen. Niihin tulisi suhtautua luonnollisesti ja asiallisesti. Jos ihminen ei torju niitä, hänelle avautuvat uudet elämänulottuvuudet. Tärkein havainto ruumiista irtoamisen tutkimuksissa on se, että todellinen ihminen itse onkin henkinen olento ja fyysinen ruumis hänen ympärillään on pelkkä kuori, kuin suojavaate.

Kuolemakin aiheuttaa vain olomuodon muutoksen.

Minänpoistumisilmiöt eivät välttämättä ole dramaattisia, elämän kriisivaiheeseen kuuluvia. Eräs mies, jolla on voimakkaita parapsyykkisiä kykyjä, irtaantuu usein ruumiistaan. Mielestäni hän osaa myös suhtautua niihin oikein — kiihkottomasti ja luonnollisesti:

"Myöhään illalla asetuttuani jo levolle minua alkoi vaivata ajatus, tulikohan annettua hevoselle pilttuuseen yöruokaa. Asia kiusasi minua niin paljon, että ajattelin jo pukeutua uudelleen ja mennä tarkistamaan. Juuri kun olin nousemaisillani vuoteesta, tunsin keveän humahduksen. Olin tallissa hevosen vieressä. Hevonen pureskeli kaikessa rauhassa heinää ja sillä näkyi olevan yöksi tarkoitettu rehu edessään. Olin hiljaa sen turvan vieressä. Ajattelin, etten häiritse sitä. Mutta antaas olla, sen herkät sieraimet laajenivat ja se lakkasi pureskelemasta, kuin kuunnellen jotain. Aivan selvästi se havahtui jonkun läsnäolosta. Kuulin sen pidättävän hengitystä. Minä sanoin sille hiljaa, että minähän se vain olen

tässä katsomassa. Aivan varmaan se kuuli sanani ja puhalsi pitkään sieraimistaan ja alkoi uudelleen pureskella. Ajattelin, kuinkas minä nyt olen täällä tallissa. Samassa tunsin ympäristön muuttuneen. Olin sängyssäni.”

Miehellä on useita kokemuksia ruumiista poistumisesta tavallisissa arkipäiväisissä tilanteissa, aamukahvia keitettäessä jne. Hän pitää kokemuksiaan täysin normaaleina ja luonnollisina.

Meediat

Presidentti Abraham Lincolnin kotona pidettiin meedioistuntoja. Englannin kuningatar Viktorialla oli oma meedionsa. Englannin ilmapuolustusta toisessa maailmansodassa johtaneen lordi Downingin puoliso oli meedio, jonka väitetään välittäneen miehelleen tietoja sotatilanteesta kuolleiden saksalaisten sotilaiden kautta.

Harva tietää, että myös Suomen korkeimpien johtohenkilöiden joukossa on meedioita ja että selvänäkijöiden luona ovat vierailleet maamme tärkeimmissä johtotehtävissä toimineet henkilöt tasavaltamme entisiä presidenttejä myöten.

Meedioilmiöitä ei vielä ole tieteellisesti todistettu. Kautta historian on kuitenkin ollut meedioita kertomassa tulevaisuudesta ja välittämässä viestejä henkimaailmasta. Meediohan tarkoittaa välittäjää, näkyvän ja näkymättömän välistä kanavaa.

Juuri nämä meedioiden kuolleiden henkiin välittämät yhteydet herättävät nykyaikana eniten epäluuloja ja torjuntaa. Monet uskonnolliset piirit hyökkäävät voimakkaasti meedioita vastaan väittäen heidän

toimivan pahojen henkien pauloissa. Kuitenkin Uusi testamentti kehottaa koettelemaan henkiä ja hylkäämään ne, jotka eivät tunnusta Jeesusta Kristusta. Jokainen kulttuuri, aikakausi, uskonsuuntaus ja ihminenkin tulkitsee Raamatun tekstiä oman ymmärryksensä mukaan. Tekstikin on muuttunut ja saanut käännöksissä uusia vivahteita.

Paavali luettelee Raamatussa joukon opetuslapselle välttämättömiä ominaisuuksia: ennustuskyky, sairaiden parantaminen, ihmeteot, kielillä puhuminen, selvänäkö. Samoja ominaisuuksia on myös meediolla. Vanha testamentti halusi pysyttää nämä voimat papiston etuoikeutena ja kielsi niiden käytön tavallisilta ihmisiltä. Vanhassa testamentissa kerrotaan, kuinka profeetat siirtyivät hengessä paikasta toiseen. Mielestäni tämä tarkoittaa ruumiistapoistumisilmiötä.

Lakitekstissä erotetaan lain kirjain ja henki. Näin olisi meneteltävä Raamattuakin luettaessa. Uskonasioista en kuitenkaan lähtisi kiistelemään. Fanaatikot pysyvät fanaatikkoina, keskusteleepa asiasta miten päin tahansa. Tieteen ja uskon ristiriita on nykyaikana ilmiselvä. Tulevaisuudessa tilanne voi muuttua. On jopa väitetty, että Neuvostoliitossa löydetään uudelleen uskonto parapsykologisen tutkimuksen avulla.

Meedioista ja meedioistunnoista on vääriä käsityksiä. Tämä johtunee 1920- ja 1930-luvun tapahtumista. Puolihämärässä tai pimeässä huoneessa meedioiden kerrottiin olleen yhteydessä vainajien henkiin, jotka sattoivat jopa materialisoitua, tulla näkyviksi. Silloin tällöin paljastettiin myös joku rahanahne

humpuukimaakari. Samalla tuomittiin koko ilmiö. Meedioiden kykyjä pystytään nyt tutkimaan tieteellisin menetelmin, esimerkiksi aivosähkökäyrän avulla. Petokset paljastuvat helposti.

Materialisaatiosta on saatu autenttisia valokuvia. Meedioistunnossa aineellistunutta vainajan henkeä on pyydetty panemaan kätensä vahaämpäriin ja näin on saatu vahajäljennös olennon kädestä, vaikka tämä on myöhemmin kadonnut, haihtunut ilmaan, josta se näytti tulleenkin. Sir Arthur Conan Doylesta, kuulusta englantilaisesta salapoliisikirjailijasta, on saatu valokuva hänen ilmestyttyään kuolemansa jälkeen erääseen meedioistuntoon. Eläessään Sir Arthur Conan Doyle tutki aktiivisesti paranormaaleita ilmiöitä.

Nykyiset meediat ovat tavallisia ihmisiä, eri yhteiskuntaluokkiin kuuluvia miehiä ja naisia, joilla on tavallista enemmän psyykkisiä kykyjä. He ovat yleensä avoimia ja suvaitsevaisia, avarakatseisia ja luonteeltaan herkkiä. Heitä löytyy monien ammattiharjoittajien joukosta: rautatievirkailijoista, kotirouvista, sairaanhoitajista, liikkeenharjoittajista ja akateemisista kansalaisista. Viimeksi mainittu ryhmä vaikenee kyvyistään ilmeisesti naurunalaiseksi joutumisen pelossa.

Pohjoismaiden tunnetuin meedio on helsinkiläinen kampaaja Svea Richnau, jonka yleisötilaisuudet ovat aina ääriään myöten täynnä. Satojen ihmisten kansoittamassa tilaisuudessa on epäuskoiselle varmasti kritiikin aihetta. Pienissä, alle kymmenen hengen yksityistilaisuuksissa mukana olleet ovat kuulleet meedion kertovan asioita, joita hän ei ole

voinut tietää istuntoon osallistuneiden kuolleista omaisista. Jotkut tiedot voitaneen selittää telepaattiseksi, mutta vain osa. Tilaisuudet aloitetaan ja lopetetaan rukouksella. Läsnä olleiden pappien mukaan ne ovat lohdullisia ja terapeuttisia surutyötä tekeville. Svea Richnau on kiistatta pystynyt tuomaan ainakin lohdutusta tuhansille lähiomaisensa menettäneille. Koko joukko mukana olleista ei vähääkään epäile hänen meedionkykyään.

Mielenkiintoisimpia ilmiöitä meediatutkimuksessa on ollut ns. cross-correspondence eli ristiin menevä tiedonanto. Monimutkainen termi tarkoittaa sitä, että kaksi eri paikkakunnilla asuvaa meedioita saavat toisistaan tietämättä pitkän tarinan lauseista puolet kumpikin. Sellaisenaan meedioiden saamat tekstit eivät ole ymmärrettäviä. Mutta kun molempien saamat lauseet liitetään yhteen, niistä muodostuu looginen kertomus. Meedioiden avulla on myös saatu selville asioita, joista yksikään elävä ihminen ei ole ollut tietoinen, esimerkiksi testamentteista ja niiden kätköpaikoista.

D. D. Home oli 1800-luvulla elänyt englantilainen meedio, jonka kykyjä ei vieläkään pystytä selvittämään. Hänellä oli muun muassa levitaatiokyky. Hän pystyi kohoamaan ilmaan katon rajaan saakka ja saattoi jopa leijua toisen kerroksen ikkunasta ulos ja palata toisen ikkunan kautta sisään. Todistettavasti hän oli tuon ajan harvoja meedioita, jota ei koskaan saatu kiinni petoksesta.

Meedion vanhetessa ja fyysisen ruumiin rappeutuessa psyykkiset kyvytkin usein heikkenevät. Moni ei mielellään tunnusta edes itselleen heikkenemis-

tään. Tämä voi johtaa tilanteisiin, joista vilppikään ei ole kaukana. Kun nykyajan tekniikan keinoin pystytään paljastamaan petosyritykset, on väitetty, ettei materialisaatio- ja levitaatiomeedioita enää esiinny. Luulisin kuitenkin, että suurin syy tähän on nykyajan ihmisen torjuva asenne parapsyykkisiä ilmiöitä kohtaan. Tämä voi tehokkaasti ehkäistä piilevien kykyjen kehittämisen.

Kuolleiden ilmestyminen

Eräs äiti kertoi, kuinka hänen kuollut pikku poikansa tuli yöllä hänen vuoteensa viereen, suuteli hänen kädenselkäänsä ja sanoi: ”Äiti, älä unohda tätä suukkoa.” Käteen jäi pieni, palovamman kaltainen jälki.

Kuolleen ilmestyminen tai hänen läsnäolonsa tunteminen on tavallisten ihmisten paranormaaleista kokemuksista kaikkein yleisin. Lukemattomat ihmiset ovat kertoneet, kuinka ihminen kuoltuaan tai täsmälleen kuolinhetkellään ilmestyy terveen ja hyvinvoivan näköisenä sukulaiselleen tai läheiselle ystävälleen. Hän saattaa tuoda viestin tai vain näyttäytyä häviävän hetken ja kadota yhtä yllättäen kuin on ilmestynytkin. Kuka on kokenut tämän, on vakuuttunut, ettei se ollut hallusinaatio vaan toden tuntuinen tilanne.

USA:ssa on kuolleiden ilmestymisestä tehty yliopistotutkimuksiakin. Tohtori D. Reesin tutkimuksessa oli mukana lähes 300 leskeksi jäänyttä, joista 47 prosentilla oli kertomansa mukaan ollut yhteys kuolleen puolisoon. Detroitin Wayne State Universi-

tyssä Robert Kastelbaum tutki 140 koehenkilöä, joista 63:lla oli ollut yhteys kuolleen omaiseen tai ystävään. Kuolleiden ilmestyminen näyttää tutkimustenkin valossa olevan erittäin tavallista. Ja kuitenkin ihmiset puhuvat kokemuksistaan kuiskaten. He eivät hevin uskalla avata suutaan ilmeisesti peläten, että heidät leimataan hupsuiksi. Mikäli he ennakkoluulottomasti puhuisivat kokemuksistaan, he huomaisivat, että samanlaisia kokemuksia on muillakin psyykkisesti terveillä ihmisillä.

Sota-aikaan suruviestit kulkivat hitaasti rintamalta kotipuoleen. Viestintuoja oli usein myöhässä. Omainen tai ystävä oli saanut tiedon muulla tavoin:

”Vuonna 1941 mieheni joukko oli edennyt Aunukseen. Oli elokuun alkupuoli. Päivä oli ollut tukahduttavan kuuma. Menin varhain vuoteeseen. Yritin lukea, mutta kirja putosi kädestäni ja nukahdin. Yhtäkkiä heräsin ja tunsin, että joku oli lähelläni. Avattuani silmäni näin mieheni kumartuneena ylitseni. Hän katseli minua hyvin surullisin silmin. Karkasin istumaan kiljaisten ’kuinka olet kotona’, jolloin hän alkoi perääntyä. Hiljalleen hän perääntyi seinästä ulos tuijottaen minua tuolla unohtumattomalla katseella. Katsoin kelloa. Se oli 22. Tiesin heti, mitä oli tapahtunut. Kun tultiin ilmoittamaan, sanoin jo eteisessä: ’Älkää sanoko mitään. Tiedän jo.’ Noin kahden vuoden kuluttua tapasin sanitäärin, joka oli mennyt miestäni auttamaan. Kysyin, mihin aikaan hän oli kuollut. Vastaus oli 22.”

Eräs päätoimittaja kertoo kokeneensa selittämättömiä hetkiä elämässään. Eräs niistä liittyi läheisen

ystävän kuolemaan sodan melskeissä:

”Vuonna 1941 lähdin muutaman toverini kanssa suoraan koulun penkiltä vapaaehtoisena rintamapalvelukseen. Jouduimme Aunukseen ja Äänislinnaa valtaamaan. Eräs tovereistani, paras ystäväni oli meitä parisen vuotta vanhempi. Hän meni Saksaan SS-joukkoihin. Kun sitten eräänä yönä nukuimme jonkinlaisella havupetillä rintaman takana, heräsin kesken sikeän unen siihen, että tämä Saksassa oleva ystäväni koputti minua olkapäähän ja sanoi: 'Olen saanut luodin päähäni.' Hän viipyi häviävän hetken vieressäni niin, että pystyin hänet tuntemaan ja kuulemaan äänen, vaikka tästä en ole ollenkaan varma. Saattaa olla, että tuo ääni kuului minulle unessa. Muutaman kuukauden kuluttua kouluun palattuani kuulin, että toverini oli kaatunut ja haudattu jonnekin Venäjän aroille. Vuosia jälkeenpäin suomalaisen SS-pataljoonan henkiin jääneet saattoivat kertoa, että toverini oli kuollut tarkka-ampujan luodista, joka oli osunut suoraan otsaan.”

Kuolleiden ilmestymistä on yritetty tutkia muun muassa magnetofoninauhojen avulla. Tällä alalla tunnetuimmat tutkijat lienevät Jürgensen ja Raudive, jotka ovat saaneet mielenkiintoisia tuloksia jättämällä magnetofoninauhan pyörimään tyhjään huoneeseen. Nauhoilta on jälkeenpäin kuultu puhetta, usein vieraskielistä. Tieteellisesti ei ole pystytty todistamaan, että äänet olisivat kuuluneet kuolleille, mutta näin vahvasti epäillään. Vatikaanikin on kiinnostunut näistä kokeista, joihin ovat osallistuneet eräät katoliset papit. Freiburgin yliopiston professori Hans Bender pitää niiden selvittelemistä yhtä tär-

keänä kuin atomifysiikan tutkimista.

Jos kuolemattomuushypoteesia pidetään oikeana, lienee pelkästään luonnollista, että vainajat yrittävät olla yhteydessä omaisiin.

Reykjavikin yliopiston entinen teologian professori Haraldur Nilsson on aikoinaan todennut, että vieraan voiman vallatessa meedion kysymyksessä on tuonpuoleisen lähettilään aiheuttama kaukohypnoottinen ilmiö. F. W. H. Myersin kirjoittama klassikko Human Personality and its Survival of bodily Death (Ihmisen persoonallisuus ja sen säilyminen kuoleman jälkeen) vuodelta 1902 on silloisen parapsykologisen tutkimuksen ja samalla monadistisen teorian huomattavin saavutus. Monadistiseksi kutsutaan ilmiötä, joka näyttää vainajan aiheuttamalta.

Kritiikistä ja epäuskosta huolimatta näyttää siltä, että on monadistisia ilmiöitä, jotka ainakin ilmiöinä ovat aitoja, ollaanpa niiden aiheuttajasta mitä mieltä tahansa. Monadistinen ilmiö saatetaan selittää myös elävän ihmisen omista psyykkisistä kyvyistä johtuvaksi. Eräät tapaukset ovat kuitenkin kiistatta vakuuttaneet, että monadistinen selitys on parempi kuin esimerkiksi telepatiaan tai psykometriseen selvänäköön turvautuminen.

”Uskon, että mieheni pitää minusta huolta”, kertoo rouva, joka on saanut tästä monia viitteitä:

”Poikani oli perheineen vierailut luonani. Lähtiesseen he aina lukitsevat ulko-oven. Minun ei tarvitse käydä sitä tarkistamassa. Kävin heti nukkumaan. Heräsin puhelimen soittoon. Nostettuani kuulokkeen se antoi normaalin hälytysmerkin. Olin harmis-

sani, mutta pääsin pian uudestaan uneen. Puhelin soi jälleen, mutta kuulokkeen nostettuani kuulin taas hälytysäänen. Harmissani irrotin puhelimen pistoriasta. Se herätti minut kolmannen kerran. Nostin kuulokkeen. Puhelin oli mykkä. Vasta silloin muistin irrottaneeni sen seinästä. Sytytin valot kaikkiin huoneisiin ja katsoin joka paikan, oliko jotakin vinossa. Kaikki näytti olevan kunnossa. Lopulta kävin kokeilemassa ulko-ovea. Sepä ei ollutkaan lukossa. Sillä hetkellä tunsin, että mieheni seiso vieressäni. Eläessään hän piti tärkeänä, että ovet olivat lukossa päivälläkin, mutta illalla se oli ehdottomasti varmistettava. Uskon, että hän se minua herätteli.”

Toisessa kirjeessä kerrotaan tapahtumista tulipalon uhatessa:

”Helluntaisaarnaajana tunnettu isoäitini ilmestyi pari kuukautta kuolemansa jälkeen aamuyöstä miniänsä makuuhuoneeseen, herätti hänet ja käski heti mennä tyttären makuuhuoneeseen. Miniä ihmetteli, mitä tekemistä hänellä olisi tyttären makuuhuoneessa kolmen aikaan yöllä, ja käänsi kylkeään arvellen nähneensä unta. Silloin mummo suutahti ja entistä tiukemmin komensi miniäänsä tyttären huoneeseen. Kun miniä katsahti avoimelle ovelle, hän näki hämmästykseseen tyttärensä käytävällä. Äiti nousi heti ylös ja hämmästyti yhä enemmän. Käytävä oli tyhjä. Tytöstä ei näkynyt häivääkään. Hänen huoneensa ovi oli kiinni. Avattuaan oven äiti järkytyi. Tytär nukkui vuoteessaan sikeässä unessa avoin kirja vieressään. Lattialla oli loppuunpalanut kynttilänpätkä, josta tuli oli juuri leviämässä lattiaan. Mummo tuli siis pelastamaan lapsenlapsensa ja

hänen perheensä. Kun miniä luuli mummon ilmestymistä uneksi, hänelle oli näytettävä tyttären energia-ruumiskin, joka lopulta sai äidin liikkeelle.”

Kuolleiden ilmestymisestä suomalaisilla on paljon kokemuksia jo saamieni lukuisten kirjeiden perusteella. Niissä kerrotut kokemukset ovat yleensä olleet lohduttavia ja myönteisiä. Pelottavina niitä on pitänyt aniharva.

”Isäni kuoli kesällä 1965. Hän tuli luokseni, antoi lämpimän, ison kätensä ja sanoi: ’Nyt tyttöni minun on hyvä olla. Älä sure minua.’ Melkein tunnen vieläkin lämmön, joka isäni kosketuksesta säteili käteeni.”

”Isäni kuoli jo 1950-luvulla. 1960-luvun lopussa kuulin unessa isän sanovan kyllästyneellä äänellä: ’Tule jo pois sieltä!’ Muistin unessa, että isähän on kuollut. Pyytäkö hän jo minua luokseen? Ei kulunut kuin viikko, kun äitini sairastui keuhkokuumeeseen. Toisen viikon päästä hän oli jo isän luona.”

Kuolleen näkeminen tulkitaan helposti kaipauksen aiheuttamaksi mielikuvaksi. Lapset saattavat kirkkain silmin kertoa nähneensä kuolleen sisaren, veljen tai leikkitoverin ja väittää leikkineensäkin tämän kanssa. Aikuiset leimaavat nämä kertomukset lasten puheiksi, joihin ei ole uskomista. Mielikuvituksesta tuskin on kysymys, kun parivuotias lapsi toistamiseen kertoo äidilleen näkevänsä kuolleen pikku veljensä vierellään pyytämässä häntä mukaansa. Lapsi kertoo suostuneensa lähtemään veljen matkaan. Muutaman viikon kuluttua hän yllättäen kuolee.

Eräs lääkäri kertoi kokemuksestaan Svea Rich-

naun yleisötilaisuudessa. Kevyessä transsissa ollut Svea Richnau oli kertonut näkevänsä vierellään nuoren naisen, joka sanoi sanat "tuli" ja "räjähdys" ja kyseli punatukkaista sisartaan. Lääkäri ilmoitti, että ehkä viesti oli hänelle. Hänen sisarensa oli hiljattain kuollut räjähdysten sytyttämässä tulipalossa. Svea Richnau välitti näkymättömän nuoren naisen puheen, kertoi onnellisesta ja ihanasta olotilasta kuolleelle sisarelle tyypillisillä sanoilla. Hän sanoi, että kun ihmiselle on tullut aika lähteä, lähtö on edessä, eikä mitään lääketieteellistä virhettä hoidossa pidä epäillä. Hän kertoi tuntuvaan kummalliselta, että "te ette häntä näe, vaikka hän näkee teidät" ja lupasi, että "kesällä ollaan sitten koko perhe yhdessä, lauletaan ja jutellaan". Hän kiitti sisartaan hautajaisissa lauletuista lauluista, puhui tiellä jaksamisesta ja neuvoi elämään päivän kerrallaan. Lopuksi hän totesi, että "vaikka te luette anatomiaa, muistakaa, että sielu on tärkein ja kuoleman hetkellä ruumiista irtautumisen tapahtuessa olisi hyvä, jos joku pitelisi kädestä kiinni". Näkymätön nainen lähetti vielä nimeltä mainiten terveisiä ulkomaalaiselle poikaystävälleen. Svea Richnau, joka välitti puheen, ei tuntenut lääkäriä, ei tiennyt hänen kuolleesta sisarestaan eikä tämän poikaystävästä sen enempä kuin siitäkään, että siskokset olivat laulaneet sisarensa hautajaisissa.

Kaitsevatko kuolleet omaisemme meitä täällä maan päällä? Toimivatko he meidän suojeleusemme? Tulevatko he meitä vastaan, kun meidän aikamme tulee? Lohdullisesta kokemuksestaan, joka muutti koko maailmankuvan, kirjoittaa vanha nainen:

"Olin seitsenvuotias, kun hukuin jokeen. Isä oli pellolla ja kuuli kun sisko huusi. En hengittänyt enää. Irtaannuin ruumiistani, jouduin pitkään tunneliin, missä äiti tuli minua vastaan. Hän oli kuollut jo vuosia aikaisemmin. Hän otti minua kädestä ja lähti viemään valoa kohti. Perillä oli suuri sali, missä oli valtavan suuria pylväitä, jotka loistivat sinertävän kirkasta valoa. Takaa erkani valo, joka tuli minua kohti. Äiti jätti minut. Itkin ja pyysin, että hän ottaisi minut mukaansa. Hän vain sanoi, että ei vielä, isä itkee. Oli vaikea tulla takaisin. Heräsin laiturilla. Isä itki. Hän puristi minua rintaansa vasten ja sanoi, että tulithan takaisin lapseni. Hän oli antanut teko-hengitystä yli kaksi tuntia. Kerroin isälle, mitä olin kokenut. Isä kielsi minua kertomasta siitä kenellekään. Tottelin, lapsi kun olin. Mutta en voinut unohtaa. Nyt olen vanha, ja pian on aikani täysi. En pelkää kuolemaa. He odottavat siellä, äiti, isä ja mieheni."

Jos hyväksymme, että kuolema merkitsee vain olo-muodon muutosta, syväkin kaipaus ja suru on lohdullinen. Suurimman surun keskellä monet ovat kuulleet vainajan puhuttelevan heitä.

"Kyykistyin arkun viereen lattialle. Unohdin kaikki muut ympärilläni. Silloin isä puhui minulle, eikä se ollut se ruumis, vaan ääni tuli jostakin muualta. Hän käski katsoa sitä ruumista, sanoi, että katso vaan ihan kaikessa rauhassa. Sinä olet tottunut hänet sellaisena näkemään. Hän on tässä lähellä, vaikka 'työ ette häntä nää'. Tunsin kuin lähelläni olisi ollut kaksi isää, sen ruumiin näin silmissäni, mutta toinen isä oli jossakin lähelläni. 'Työ tuletta

sitten aikanaan, mutta siihen menee jonkin aikaa.' Isäni vielä sanoi, että 'ala vain lähteä hautajaisiin, se on vain tapa hävittää ruumis!'"

Poikansa kuolinvuoteen äärellä valvonut äiti kertoo, kuinka isä tuli poikaansa vastaan: "Poikani sanoi: 'Katso äiti, isä tuli. Isä hymyilee.' Minä kysyin, missä on isä. Hän vastasi: 'Sinun takanasi.' Ja hän kehotti minua sitten antamaan vieraalle tuolin. Minä siirryin tuolilta. Hän katseli sängyn vierelle tuoliin ja hymyili. Sitten hän sanoi: 'Istu nyt äiti, naapurin emäntä meni jo pois.' Ja todellakin, mainittu emäntä oli kuollut muutamaa kuukautta aikaisemmin. Poikani ei hourinut. Hän oli aivan selvä. Hän sanoi menevänsä pois ja hyvästeli minut kauniisti."

Tuonpuoleisesta kaitsijastaan on varma eräs nainen, joka orvoksi jäätyään eli lähes koko lapsuutensa mummonsä hoivissa. Mummo kuoli tytön ollessa murrosikäinen:

"Olin niin järkyttynyt ja suruissani kuin vain sen ikäinen yksin maailmaan jäänyt tyttö voi olla. En osannut sopeutua kasvatuskotiinikaan. Aina kun vain suinkin pääsin, menin sen järven rannalle, missä mummin kanssa olin asunut. Siellä istuin rantakivellä ja itkin. Kerran päätin, että seuraavalla kerralla rannalle tultuani lähden uimaan. Uin niin kauas kuin jaksan. Takaisinhan minun ei tarvitse jaksakaan. Mutta ennen seuraavaa kertaa tapahtui jotakin ihmeellistä, jota en ymmärtänyt. Olin kotona, kahden kilometrin päässä sieltä rannalta ja taatusti hereillä. Ja kuitenkin istuin noin viiden metrin päässä vesirajasta isolla kivellä. Mummi tuli hymyillen viereeni ja sanoi: 'Älä itke, minähän olen koko

ajan sinun kanssasi.' Siihen jäivät minun itsemurha-aikeeni. Silloin, juuri neljätoista täyttäneenä en ymmärtänyt tapahtumaa, mutta en myöskään pelännyt. Tapahtumasta jäi minulle horjumaton usko, että mummi pitää lupauksensa."

Eläimet ja parapsykologia

Minulta on kyselty, mikä on eläimen kohtalo kuoleman jälkeen. Neuvostoliittolaiset tutkijat ovat todenneet, että myös eläimillä on energiaruumis, joka ehkä säilyy samalla tavoin kuin ihmisenkin energiaruumis kuoleman jälkeen.

Selvänäkijät ja meediat, joilla on kyky nähdä hienoainemaailmaan, ovat väittäneet nähneensä siellä myös kissoja, koiria, hevosia ja muita eläimiä.

”Katselin koiraa ja näin sen nielevän kolme kertaa. Sen jälkeen se heitti henkensä. Turkin väri näytti muuttuvan vaaleammaksi. Silloin välähti mielessäni, että nytpä katson oikein tarkasti, onko siinä mitään perää, että kun joku kuolee, sielu tai henki poistuu ruumiista. Ei kulunut kuin kolme tai neljä sekuntia, kun näin aivan selvästi vaaleanharmahtavan, usvaimaisen hahmon nousevan kuolleesta ruumiista kohtisuoraan ylös noin metrin verran. Sitten se teki suoran kulman ja hitaasti siirtyi ikkunasta tulevaan valoon ja sinne valokeilaan se häipyi. Näin tämän aivan selvästi. Se oli hieman koiran ruumista pienempi, aivan samassa asennossa ja aivan kuin jokin voima

olisi nostanut sen ylös. Mutta miksi tämä suora kulma? Äiti ei nähnyt mitään, ehkä siksi, ettei hän keskittynyt ajattelemaan tällaista.”

Nuoren miehen kuvaus koiran henkiruumiin irtoamisesta kuoleman jälkeen, kohoaminen suoraan ylös ja sen jälkeen tapahtuva 90 asteen kulmakäännös on tyypillistä ihmisenkin energiaruumiille irtoamisen jälkeen.

Kotieläinten katoamiseen tai kuolemaan liittyvät näyt olivat entisaikaan tavallisia. Niistä kuulee vieläkin:

”Meillä oli lehmä, erinomainen valioyksilö, joka antoi runsaasti hyvää maitoa. Se oli kellokas. Karjassa on aina johtaja, jota muut lehmät tottelevat. Tämä lehmä tuli vanhaksi, ja eläinlääkäri määräsi sen lopetettavaksi. Karja-auto oli vienyt lehmän. Seuraavana päivänä näin sen seisovan navetan edessä märehimässä. Selvästi se odotti pääsyä navettaan omalle paikalleen. Lehmä oli tietenkin jo teurastettu ja sen henkiruumis tuli kotiin. Eläimilläkin on kotinsa. Jos niitä pidetään hyvänä ja hoidetaan hyvin, ne hakeutuvat entisille asuinsijoilleen henkiruumiina, ainakin joksikin aikaa.” Näin kirjoitti suomalainen mies, jolla on monia muitakin kokemuksia eläinten arvaamattomasta ilmestymisestä.

On väitetty, että mitä enemmän eläin on saanut osakseen rakkautta ja huolenpitoa, sitä korkeammalla tasolla se pystyy olemaan näkymättömässä hienoainemaailmassa. On myös väitetty, että alemmat eläimet voisivat kuoleman jälkeen sulautua ryhmäsieluun.

Olen itsekin kerran mietiskellyt, voiko eläin antaa itsestään merkkejä kuoleman jälkeen. 1970-luvun alussa työskentelin kunnanlääkärinä Pelkosenniellä. Minulla oli viisivuotias dalmatialaiskoira Caro, joka eräänä päivänä jäi auton alle. Leikkauksesta huolimatta se menehtyi reisuun murtumaan. Caro oli haudattu pihalle, ja istuin illalla yksin olohuoneessa. Yhtäkkiä kuulin selvästi Caron vinkuvan ulkona ja raapivan ovea. Sillä oli muista koirista poikkeava, hyvin persoonallinen tapa pyrkiä sisään. Häkeltyneenä menin ovelle, mutta tietenkään siellä ei ollut mitään. Kun tämä oli toistunut kolme kertaa, sanoin ajatuksissani: Jos olet elossa jossakin muodossa, näytä merkki.

Tuskin olin näin ajatellut, kun keittiön seinällä vuosia roikkuneesta valkosipuliletistä irtosi yksi sipuli, putosi keittiön lattialle ja kieri sieltä olohuoneeseen jalkojeni juureen. Koskaan muulloin eivät sipulit ole itsestään lennelleet kotonani pitkin lattiaa. Mieleeni tulivat poltergeist-ilmiot.

Mielenkiintoinen elämys kuolleesta koirasta on eräällä Etelä-Suomessa asuvalla rouvalla:

”Meiltä kuoli rakas koira, joka oli ollut meille kuin lapsi. Ikävöimme sitä kovasti mieheni kanssa, vaikka tiesimme, että jo iänkin puolesta sen oli aika lähteä. Näin siitä paljon unia. Mutta tämä oli kaikkein merkillisin. Oli talviaamu. Olin nukkunut yön melko huonosti. Laitoin miehelleni aamupalan, ja hän lähti töihin. Menin uudelleen sänkyyn nukkuakseni väsymyksen pois. En saanut unta, murehdin noita tavalisia asioita, kuten suurta bensalaskua ym. Torkahdin jonkinlaiseen horrokseen. Yhtäkkiä tunsin koi-

ramme nukkuvan vierelläni pää mieheni tyynyllä, kuten sillä oli ollut tapana. Silitin kädelläni sen kylkeä ja juttelin: Miten mamin pieni poika on päässyt sieltä pahasta haudasta pois? Silitin edelleen ja tunnustelin, onko turkki samanlainen kuin ennenkin. Se oli aivan yhtä pehmeä. Tuntui kuin koiramme olisi nyt ollut vähän lihavampi kuin kuollessaan. Sairautensa aikana se laihtui. Koetin kädelläni kaulaa ja huomasin, että panta oli kaulassa. Tunnustelin päätä. Koira nosti päätään kuin ihmetellen, mitä minä niin tarkasti tutkin. Sitten se laski päänsä takaisin tyynylle ja huokaisi samalla tavalla kuin ennenkin. En ollut siis ihan hereillä, mutten nukkunutkaan. Aloin nyt toden teolla pinnistellä hereille. Nousin ja nostin rullaverhon ylös ja katsoin, oliko koiramme siinä. Eipä tietenkään. Mutta kokemukseni oli niin ihmeellinen, että itkin ilosta ja ikävästä. Soitin miehelleni ja kysyin, oliko koiralla ollut panta kaulassa kun se laitettiin haudata. Olihan se ollut. Ajattelin, että koiramme tuli lohduttamaan minua, kun olin murheellinen. Niin sillä oli ollut tapana ennenkin. Se oli hyvin viisas koira.”

Eläimillä sanotaan olevan kuudes aisti. Ne vaistovat esimerkiksi uhkaavan vaaran. Koirien on todettu reagoivan voimakkaasti kuolleiden läsnäoloon. Eläimillä saattaa olla kyky nähdä hienoainemaailmaan. Tästä on saamissani kirjeissä useita kertomuksia. Tuttavani, helsinkiläinen insinööri kertoi, kuinka hän oli irtautunut ruumiistaan, ja hänen leijaillessaan huoneessa, jossa myös fyysinen ruumis lepäsi, perheen koira tuli sisään. Koira tervehti ensin vuoteella lepäävää fyysistä ruumista. Sitten se yhtäkkiä

aivan selvästi näki myös energiaruumiin ja oli hyvin hämillään. Se katsoi vuoronperään molempia eikä tiennyt mitä tehdä.

Eläin voi nähdä sellaista, mitä me emme näe, esimerkiksi kuolleen läsnäolon. Tätä jäätiin epäilemään perheessä, jonka vävy oli hiljattain kuollut eikä häntä vielä ollut haudattu.

”Istuimme koko perhe ulkona kahvia juomassa. Yhtäkkiä koiramme alkoi tuijottaa polulle, jota pitkin tullaan mökille. Se heilutti häntäänsä aivan kuin olisi nähnyt läheisen ihmisen tulevan. Sen jälkeen se alkoi nuuskia maata niin kuin joku olisi kävellyt pihalla. ’Jäljet’ veivät verkkokeinulle, jossa vävylämme oli tapana loikoilla. Koira katsoi meihin kuin kysymysmerkki ja taas keinuun. Mieheni kertoi jälkeensä, että hänen teki mieli sanoa, että heiluta nyt vävyä sitä keinua, mutta hän ei halunnut järkyttää tyttäremme.”

Myös eläimiin voi kokeilla henkiparannusta. Tästä kertoo valloittavan esimerkin rouva, jolla on parantajan lahjoja:

”Sukulaisillani oli puhuva papukaija. Sen sanavarasto oli noin 200 sanaa, mikä lienee ennätys. Papukaijatyttö sairastui muutamia vuosia sitten eivätkä lääkärit pystyneet auttamaan. Sen sulat putosivat pois ja se lakkasi syömästä. Näin oli mennyt useita viikkoja. Eräänä perjantai-iltana sain halun parantaa papukaijan. Keskityin voimakkaasti asiaan ja kerroin sylissäni olevalle uudelle kissallemme, että nyt meidän pitäisi parantaa papukaija. Soitin lauantaina sukulaisilleni ja kerroin edellisestä illasta ja sanoin jatkavani kaukoparannusta. He

sanoivat ihmetelleensä, kun lintu oli silloin lauantai-aamuna sanonut viikkojen jälkeen ensimmäisen sanansa. Se oli ’kulta’. Sanoin edellisenä iltana monta kertaa: ’Kulta, syö pikkuisen.’ Papukaija parani ja kissa sai kiitokseksi upean adressin.”

Jälleensyntyminen

Tampereella asuva rouva kirjoittaa:

”Tyttäreni ilmoitti aina samassa kohdassa Pispalaa: ”Tuossa minä olen asunut, muistatko, äiti?” Paikasta hän ei erehtynyt koskaan, vaikka ajoimme kerran sen ohitse pilkkopimeässä sähkökatkoksen vuoksi. Myöhemmin kuulumme, että anoppini oli lapsena asunut siinä paikassa, vaikkei siinä ole nykyään rakennusta. Edes mieheni ei tiennyt sitä. Tyttäreni Tampereen tuntemus oli jo alle kolmevuotiaana hämmästyttävä, ikään kuin hän todella olisi asunut täällä.”

Toisessakin kirjeessä palataan aikaan ennen syntymää:

”Ensimmäisiä kokemuksiani on muistikuva edellisestä elämästä. Ollessani neljän tai viiden vanha kerroin vanhemmilleni, että olen elänyt ennenkin. Olin silloin ollut poika ja apulaisena erään kauppiaan luona. Kaupparakennus oli hirsirakenteinen, lattia-
na noin viidenkymmenen sentin levyiset käsinveistetyt lankut. Hyllyt olivat samoja lankkuja. Ikkunoina olivat puuluukuilla suljettavat aukot. Myytävät tava-

rat olivat tynnyreissä. Erityisesti muistan isot suolatyynnyrit. Kauppahuoneeseen kuului iso varastorakennus, joka oli punainen ja kaupparakennusta paljon nuorempi. Unohdin sulkea varaston yöksi ja tästä kauppias suuttui niin, että löi minut kuoliaaksi koivuhallolla. Olin silloin noin 15-vuotias. Tämän kuoleman jälkeen oli vain pimeyttä. En tuntenut kipuja vaan jonkinlaisen levon.”

Useimmissa uskonnoissa, kuuluivatpa ne mihin kulttuuriin tahansa, uskotaan jonkinlaiseen ihmisen henkisen olemuspuolen eloonjäämiseen kuoleman jälkeen.

Kaksi kolmasosaa maapallon asukkaista uskoo jälleensyntymään. Valtaosa heistä ei edusta länsimaista kulttuuria, joka on vuosisatojen ajan kuvitellut olevansa muiden, jopa vanhempien ja ehkä viisaampienkin kulttuureiden yläpuolella.

Jälleensyntymän mahdollisuus voidaan kiteyttää yhteen ainoaan kysymykseen: onko kuoleman jälkeen henkistä elämää? Jos ei ole, ei voine olla jälleensyntymääkään. Jos taas näin uskotaan, reinkarnatiota voidaan tarkastella ainakin hypoteesina, oletuksena.

Jumalan olemassaoloa ei ole voitu todistaa tieteellisesti missään laboratoriossa. Kuitenkin miljardit ihmiset uskovat Jumalaan. Viitteet luonnon kierto-
kulusta ja ihmisten omista kokemuksista antavat tiedemiehillekin aiheen olettaa, että Jumala on todella olemassa, vaikkei tiede pysty sitä todistamaan. Samalla tavalla olisi mielestäni suhtauduttava ilmiöihin, jotka viittaavat kuolemanjälkeiseen elämään ja jälleensyntymiseen. Ne ovat hypoteeseja.

Niistä on saatu lukuisia viitteitä, vaikkei tiede ole pystynyt todistamaan niitä.

Maailman tunnetuimpia jälleensyntymän tutkijoita on Suomessakin kolmesti vierailnut psykiatri, professori Ian Stevenson Virginian yliopistosta USA:sta. Hän on etenkin psykiatrina ennakkoluulottomasti lähtenyt uusille urille etsimään vastauksia moniin ihmistä askarruttaviin kysymyksiin. Professori Stevenson on jo 25 vuoden ajan etsinyt eri maista ihmisiä, jotka väittävät itsellään olleen jälleensyntymiskokemuksia tai lapsuusvuosilta muistikuvia aikaisemmista olomuodoista. Tuhansia ihmisiä käsitävien vuosikausia jatkuneiden tutkimusten pohjalta hän on muutamissa kymmenissä tapauksissa päätenyt uskomaan, ettei mikään muu kuin jälleensyntymä voi selittää eräitä tapahtumia ja ilmiöitä.

Poromies kertoo seikkaperäisesti kokemuksensa jälleensyntymästä ja sitä edeltävästä olotilasta:

”Olin vanha ja väsynyt, hyvin sairas mies. Makasin vuoteessa. Yhtäkkiä huomasin olevani irti ruumiistani, joka ei enää hengittänyt. Tunsin olevani vapaa. Ajatukseni olivat hyvin selvät. Muistin pitkän jonon edellisiä elämiäni. Niitä oli monta, monta elämää. Sitten liitelin kohti jotakin hyvin kirkasta. Kuului ihanaa musiikkia. Muistikuvani häipyi johonkin hyvin onnelliseen olotilaan. Ajantajuni oli kadonnut. En tiedä, kuluiko päivä, viikko, vuosi vai vuosisata seuraavaan muistikuvaani. Sain määräyksen syntyä uudestaan. Muistan tunteneeni syvää mielipahaa. En olisi tahtonut syntyä. Tämän ja seuraavan tapahtuman välistä aikaa en myöskään pysty arvioimaan. Seuraavaksi muistan kamarihuoneen. Leijun katon

rajassa. Alapuoellani on vastasyntynyt lapsi, äiti ja kaksi naista. Muistan, että minut oli tuotu tai minulla oli saattajat. Omasta vapaasta tahdostani minä en siinä ollut. Äkkiä minut aivan kuin työnnettiin alas katosta ja siinä samassa olin lapsessa. Kuinka pieneksi ja avuttomaksi itseni tunsinkaan. Kuulin äitini kysyvän, kumpi se on. Toinen naisista sanoi: 'Poika.' Tunsin mielihyvää, sillä olin toivonut syntyväni pojaksi. Olin kai edellisessä elämässäni ollut suomalainen, sillä ymmärsin mitä he puhuivat. Muistan salanneeni hyvin tarkasti, että ymmärsin, mitä ympärilläni puhuttiin. Vaikka tuskin olisin sitä pystynyt paljastamaankaan. Sitten muistan erittäin tukalan olon. Minut kapaloitiin niin tiukkaan, että luulin tukehtuvani. Tuon kaiken olen muistanut läpi elämäni.”

Olisiko synnytyssaleissa otettava huomioon se mullistava mahdollisuus, että vastasyntyneen henkinen olemuspuoli voisi olla aikuisen tajunnan tasolla, ennen kuin vastasyntynyt sopeutuu ja unohtaa aikaisemmat vaiheensa?

Psykologin, tohtori Helen Wambachin Kaliforniassa 1970-luvun lopussa ja 1980-luvun alussa tekemät tutkimukset ovat herättäneet huomiota USA:ssa ja muuallakin maailmassa. Hänen kirjansa Kokeimuksia edellisestä elämästä ilmestyi Suomessakin muutamia vuosia sitten. Helen Wambach on käyttänyt apunaan hypnoositutkimuksia. Hän on vaivuttanut tuhansia ihmisiä pienissä ryhmissä hypnoosiin ja esittänyt kaikille saman kaavan mukaiset kysymykset.

Vastausten pohjalta hän on päätenyt toteamaan,

että jälleensyntymistä olisi tutkittava ennakkolooltomasti. Hän itse vakuuttui, että jopa 90 prosenttia hänen tutkimuksiinsa osallistuneista ihmisistä näki hypnoosissa katkelmia aikaisemmista elämistään. Neljä tuntia kestäneissä hypnoosi-istunnoissa hän pyysi ihmisiä kuvailemaan syntymäkokemuksensa. Tämän jälkeen hän siirsi heidät aikaan ennen syntymää ja pyysi kuvailemaan kokemuksia sikiökaudelta. Useimmat kertoivat seuranneensa tietoisena tajuntana sikiön kehitystä ainakin kuuden kuukauden ajan, mutta tunsivat lopullisesti liittyneensä sikiöön vasta syntymän hetkellä. Syntymän jälkeen olo oli tuntunut ahtaalta ja vaikealta jo siksin, että he pystyivät ilmaisemaan itseään ainoastaan itkulla.

Hypnoositutkimuksissa saatiin mielenkiintoisia vastauksia myös syistä, joiden vuoksi ihmiset kertoivat syntyneensä uudelleen. Yleisimpiä syitä olivat henkinen kasvu ja kehitys sekä toisten auttaminen. Jotkut tyttövauvana syntyneet kertoivat halunneensa kokea itsensä tässä elämässä naisena. Vastaukset vaihtelivat laidasta laitaan. ”Tarkoituksena on nöyryyden oppiminen” tai ”minun on suoritettava Jumalan antama tehtävä”, ”ykseyden ja korkeamman tietoisuuden opettaminen ihmiskunnalle”.

USA:ssa työskentelee ns. entisten elämien terapeutteja (past-life therapists), jotka hoitavat potilaitaan palauttamalla heidät hypnoosissa taaksepäin aikaan ennen syntymää. Terapeutit hakevat sieltä mahdollisia traumoja tai syitä ihmisten nykyisiin vaikeuksiin ja ongelmiin. Ilmiöt voivat olla dramaattisia, fyysisesti ja psyykkisesti järkyttäviä, mutta

kieltämättä monet ovat saaneet näiltä terapeuteilta helpotusta ongelmiinsa ja jotkut jopa parantuneet psykosomaattisista sairauksistaan.

Neljäsosa tohtori Wambachin tutkimista henkilöistä ilmoitti, etteivät he olleet syntyneet vapaaehtoisesti, vaan että joku ryhmä oli auttanut heitä valinnassa. Lähes 90 prosenttia ilmoitti tunteneensa vanhempansa jossakin aikaisemmassa elämässään, eivät välttämättä vanhempinaan vaan esimerkiksi sisarena tai veljenä, aviopuolisona, ystävänä, rakastettuna jne. Noin kymmenen prosenttia ilmoitti vaihtaneensa sukupuolta edellisestä elämästään.

Hypnoosikokeet ovat tuoneet yllättäviä vastauksia myös ottolapsisuhteissa. Ottovanhemmillä ja adoptiolapsella on lähes poikkeuksetta todettu olevan karmallinen side. Tämän tutkimuksen valossa sattumanvaraisesti syntyvillä adoptiosuhteilla onkin syvä, pitkälle menneisyyteen ulottuva tausta. On myös todettu, että ihmisten välillä oleva karmallinen side on verisidettä voimakkaampi, vaikka verisidekin voi olla karmallinen.

Suomessa on myös psykologeja ja jokunen lääkärikin, jotka ovat saaneet hypnoosikokeissaan jälleensyntymän mahdollisuuteen viittaavia tuloksia, vaikeivät kaikki tutkijat tuloksiaan itse näin tulkitsemaan. Myös suomalaisissa hypnoosikokeissa koehenkilöt ovat joskus kertoneet kuoleman ja syntymän välisestä tilasta.

Hypnoositutkimuksissa on loogiselta tuntuvalta tavalla saatu esiin nykyisen elämän vaikeuksien mahdollisia syitä. Eräs mies tuli hypnologille impotenssivaivojensa vuoksi. Hypnologi vaivutti miehen

hypnoosiin ja kehotti häntä palaamaan takaisin siihen tapahtumaan, joka aiheutti ongelman. Potilas kertoi olevansa katolinen pappi, jolla ei ollut oikeutta seksuaalielämään. Mutta hän oli nuori mies, jolla oli pappeudesta huolimatta normaalit seksuaaliset toiveet. Ajoittain hän masturboi, mutta se nöyryytti häntä. Kerran hän vannoi, ettei enää koskaan masturboisi. Tämän jälkeen hän alkoi syödä patologisesti ja kuoli myöhemmin 54-vuotiaana sydäninfarktiin. Kahden viikon kuluttua hypnoositutkimuksesta mies ilmoitti parantuneensa impotenssistaan.

Monet suomalaiset ovat jälleensyntymiskokemuksensa yhteydessä kertoneet tavanneensa ihmisiä, jotka ovat olleet heille tuttuja jo edellisistä elämistä:

”Olen joskus varhaisessa elämässäni ollut intiaani ja asunut kauniin intiaanipuolisoni kanssa luolassa, maisemasta päätellen jossakin Pohjois-Amerikassa. Elämämme oli niin onnellista, että varmaankin tästä syystä siitä on jäänyt jotain mieleeni. Muistan myös ympäristön melko tarkkaan. Olen varma, että tämä paikka on olemassa. Myöhemmin olen elänyt myös Venäjällä ja täällä Suomessa nälkävuosien aikaan. Olen tavannut henkilön, erään tuomarin, jonka tiedän olleen edellisessä elämässäni satunnaisesti tapaamani henkilö. En kuitenkaan ole tohtinut ottaa asiaa hänen kanssaan puheeksi.”

Joku toinen taas saattaa vieraassa kaupungissa ulkomaille kulkea kuin kotonaan:

”1960-luvulla olin tuttavani kanssa matkalla Saksassa. Lähellä Frankfurt am Mainia eksyimme tieltä ja jouduimme pieneen kaupunkiin myöhään illalla.

Sanoin, että lähellä on pieni Gasthaus, josta saisimme vielä ruokaa. Aterian jälkeen halusin käydä WC:ssä. En kysynyt keneltäkään tietä vaan kävelin keittiön kautta pihalle ja menin suoraan pihan toiselle puolelle, jossa oli ulkokäymälä. Matkalla ajattelin: ’Kas kun ne pitävät vieläkin noita sikoja irrallaan pihalla niin kuin silloin ennenkin.’ Pihalla liikkui sikoja irrallaan. Gasthausista lähdettyämme huomasimme juomavesikanisterimme olevan tyhjä. Neuvoin ajamaan kauempana olevalle torille, jossa kerroin olevan yleinen vesiposti. Tori löytyi. Vasta seuraavana päivänä matkakumppanini kysivät, olenko ennenkin käynyt tuossa kaupungissa. Hämmästyin itsekin, sillä kaikkihan me tiesimme, etten aikaisemmin ollut käynyt Saksassa. Matkalta palatuani asia vaivasi mieltäni. Menin Aino Kassisen luokse saadakseni kuulla hänen mielipiteensä. Ehdittyäni vasta kertoa hänelle olleeni matkalla hän sanoi: ’Se mitä tapahtui Saksassa, johtuu siitä, että olette aikaisemmin ollut tuossa pienessä kaupungissa ja elänyt siellä talonpoikaistyttönä.”

Joka päivä, jokaisella meistä, jää 90 prosenttia aivojen kapasiteetista käyttämättä. Aivotutkimus on avainasemassa myös psyykkisiä ilmiöitä tutkittaessa. Aivotutkimus on tuonut tieteeseen psyykkisen todellisuuden, joka on otettava huomioon olemassa olevana tosiasiana. Erityisesti on kiinnitettävä huomiota oikeanpuoleisen aivolohkon tutkimukseen. Siellä syntyvät esteettiset kokemukset, mielikuvitus, intuitio. Oikea aivopuolisko edustaa ihmisen syvintä psyykeä, vasen taas enemmän teknistä tietämystä. Tiede ei tähän mennessä ole pystynyt todistamaan

paljoakaan sen enempää sivupersoonista kuin jälleensyntymän mahdollisuudestaan. Uusimmat tutkimustulokset avaavat kuitenkin jännittäviä mahdollisuuksia. Ne avaavat meille oven tuntemattomaan itseemme. Kenties jo vuonna 2000 — vajaan parinkymmenen vuoden kuluttua — Skandinaviassa on päästy psyykkisen tutkimuksen alalla yhtä pitkälle kuin esimerkiksi Yhdysvalloissa jo tänään.

Vierailtuani Hämeenlinnassa luennoimassa parapsykologiasta virisi paikallisen lehden yleisönsastossa vilkas keskustelu jälleensyntymästä. Esitelmässäni olin kertonut muun muassa omista entisistä elämästäni, ja tämä tuntui olevan erälle liikaa. Yleisönsastossa monet tuomitsivat ajatukseni. Lopulta keskusteluun puuttui pappi, joka kirjoitti muun muassa näin:

”Alkukirkko hyväksyi jälleensyntymisajatuksen, mutta Konstantinopolin toinen kirkolliskokous vuonna 553 julisti opin kerettiläiseksi. Monet uskovat nykyään, että tuossa opissa on toivon ja kasvamisen ajatus. Ja helveteistä puheen ollen kiistanalaista on niiden tuonpuoleisuus, mutta tällä puolen kyllä pyykinpesua riittää. Ennen muuta meidän tulisi siivota oma sielumme rakkauden ja suvaitsevaisuuden hengen asuinsijaksi. Tässä Kaukoidän filosofian avaramielisyys näyttää meille tietä. Nämä tiet sisältyvät myös Kristuksen sanomaan.”

Pohjoissuomalainen mies kertoo kokeneensa muutamia vuosia sitten kummallisen tapauksen. Mies lepäsi iltapäivällä sohvalla:

”Oli aurinkoinen kesäpäivä. Ikkunasta näin heiluvat pihämäntyjen oksat ja sohvapöydälläni vieres-

säni radio soitti pelimannimusiikkia. Pidän 1920- ja 1930-luvun kansanmusiikista. Yhtäkkiä näin itseni välähdyksenomaisesti ulkoapäin. Näin makaavani siinä sohvalla, mutta noin metrin verran sohvan yläpuolella. Tätä ei kestänyt kauan. Sitten kuulin voimakkaan miehenäänen sanovan: 'Nyt on vuosi 1929.' Ääni tuli jostakin ylhäältä, kai taivaasta. Kävelin Pohjanmaan lakeudella kesähelteellä, auringonlaskun aikaan. Aurinko paistoi selkäni takaa. Lakeus oli edessäni lohduttomana silmäkantamattomiin. Sitä halkoi suora hiekkatie, jota kävelin. Olin vanha mies, väsyneenä kävelin eteenpäin. Jaloissani oli tummanruskeat kippuranokkaiset lapikkaat, päälläni oli musta kulunut puku, päässäni musta huopahattu. Vasemmassa kainalossani pidin mustaan kankaaseen käärittyä viulua. Olin pelimanni. Kasvoni tuntuivat pölyisiltä ja likaisilta, hiekkaa tuntui olevan kauluksen alla ja suussakin. Olin väsynyt, nälkäinen ja janoinen. Takaani kuului huudahduksia ja hälinää. Pysähdyin, menin tienlaitaan ja käännäin katsomaan. Sieltä juoksi hevonen perässään kiesit, joilla istui kaksi miestä. Kaikki oli mustaa: hevonen, kiesit, miesten puvut ja hatut. Miehet puhuivat äänekkäästi ja nauroivat. Humalassa. Kohotin oikeaa kättäni merkiksi siitä, että haluaisin kyytiin. Miehet remahitivat kovaan nauruun. Ohi mentyäni toinen miehistä huitaisi piiskalla minua puoliksi tosissaan ja sanoi vihaisesti, kasvot vääristyen: 'Sinäkin siinä!' He jatkoivat matkaansa pysähtymättä ja etääntyivät minusta pölypilveä nostattaen. Pölyä niellen jatkoin matkaani.”

”Sitten kuva vaihtuu. Olen postiautossa kuljetta-

jan kanssa kahden. Auto liikkuu hiljalleen eteenpäin. Seison etuoven edessä kuin autosta pois jäädäkseni. Siinä on vivut ja kiiltäväksi kulunut puunvärinen kahva, josta ovi aukaistaan. Vihainen kuljettaja avaa oven ja tönäisee minut ulos. Samalla hän lisää vauhtia. Pudotessani heitän viulun ojan yli pellolle. Takerrun jotenkin jaloistani kiinni ja putoan auton alle, jään takapyörien alle. Kahuissani tunnen huu-
tavani: 'Nyt minä kuolen!' Sitten kaikki pimenee."

Automaattikirjoitus

Kun ihminen alkaa tahtomattaan kirjoittaa vieraalla käsialalla, joskus jopa vieraalla kielelläkin tekstiä, jonka sisältökin voi olla hänelle vierasta, on kysymys automaattikirjoituksesta. Länsimainen lääketiede selittää sen tulevan ihmisen omasta alitajunnasta. Eräät uskonlahkot, esimerkiksi adventistit ja helluntaillaiset, pitävät sitä pahojen henkien työnä.

Automaattikirjoituksella on saatu tietoa menneistä ja tulevista. Tekstiä on tullut jopa muinaiskielillä, joita kirjoittajat eivät ole itse hallinneet. Ilmiötä olisi syytä tutkia ennakkoluulottomasti. Sitä ei pidä oikopäätä kuitata hysteriaan kuuluvaksi.

Spiritualistisen käsityksen mukaan automaattikirjoittajan kättä ohjaa henkimaailmaan siirtynyt henkiolento, joka näin osoittaa elävänsä kuoleman jälkeen ja haluavansa auttaa maan päällä eläviä omaisiaan ja ystäviään.

Automaattikirjoituksen aikana koko käsivarsi saattaa tuntua puutuneelta. Tottuneella kirjoittajalla kynä voi kiittää paperilla uskomatonta vauhtia jopa pimeässä kuin vieraan voiman kuljettamana.

Alkeellisissa ensi yrityksissä kirjoitus on töksähtelevää ja hidasta ja yhtä haparoivaa kuin pienen koululaisen kirjoituksen opettelu. Sananvälit ja keskeiset kirjainmerkit saattavat puuttua.

Automaattikirjoitus antaa vastauksia kirjoittajan kysymyksiin, kuvailee tulevia tapahtumia ja mainitsee yksityiskohtaisesti nimiä ja paikkakuntia, jotka saattavat olla kirjoittajalle vieraita. Sisällöltään teksti on usein uskonnollista ja filosofista.

Eräs ruotsalainen meedio kertoi omaa automaattikirjoitustani seuratessaan näkevänsä vieressäni valolennon, joka tarttui kynään ja ohjasi sitä.

Olin kolmen vuoden ajan osallistunut Rovaniemellä kehityspiiriin, jossa pyritään parantamaan ihmisen psyykkisiä kykyjä. Kymmenkunta ihmistä kokoontuu kerran viikossa tunniksi erään ystävämme kotiin. Alkurukouksen jälkeen istumme hiljaa ja rentoutuneina yrittäen kohottautua päivätajunnan yläpuolelle. Kehityspiirissä ei leikitellä ylikuonnollisilla ilmiöillä eikä pidetä yhteyttä pahaan henkimaailmaan, kuten jotkut uskonlahkot väittävät. Se on lyhyt ryhmärukoushetki, joka aina aloitetaan Isä meidän -rukouksella ja päätetään yhteisesti luettuun Herran siunaukseen. Henkiparannusrukous sairaiden puolesta kuuluu myös kokouksen kulkuun.

Vuosia jatkuneiden säännöllisten kokoontumisten jälkeen eräästä armeijan palveluksessa olevasta kapteenista kehittyi puhemeedio, jonka transsisaarvoja on ilo kuunnella. Kirkon saarnastuolista kuulee harvoin yhtä kaunista tekstiä rakkaudesta, lähimmäisen palvelemisesta, nöyryydestä ja ihmisen henkisestä

kehityksestä. Eräästä toisesta ryhmämme jäsenestä on kehittynyt automaattimaalari. Hän tuntee ulkopuolisen voiman ohjaavan kättään, joka maalaa pasteliväreillä herkkiä, usein symbolisia kuvia.

Jostain syystä en itse tuntenut kehittyväni psyykkisesti, vaikka kävinkin uskollisesti viikoittain piirissä. Jokaisen illan jälkeen tunsin kuitenkin mieleni virkistyneeksi ja väsymyksen poispyyhityksi. Tunsin puhdistuneeni henkisesti.

Eräänä kevätiltana vuonna 1979 oikea käteni nousi kesken hiljaisuuden ilmaan ja piirsi kahdeksikkoa. Tajusin, että kysymys saattoi olla alkavasta automaattikirjoituksesta. Sanoin ajatuksissani: kirjoita ilmaan. Silmänräpäyksessä käteni pysähtyi ja piirsi haparoiden sanan Solveig. Sitten käteni retkahti alas. Solveig oli pari kuukautta aikaisemmin kuollut sukulaiseni.

Seuraavalla kerralla varasin jo mukaan kynän ja paperia. Niinpä en hämmästynyt, kun käteni jo alkurukouksen jälkeen tuntui puutuneelta ja pistelevältä. Se alkoi liikkua tahdottomasti. Kynä kirjoitti: Olen Solveig . . . olen elossa. Tästä alkoi kehitykseni automaattikirjoittamisessa. Muutamassa viikossa olin saanut sivukaupalla tekstiä elämän tarkoituksesta, sairauksien ja vaikeuksien merkityksestä, ihmisen henkisestä olemuksesta ja sen kehittämisestä.

Eniten minua hämmästyttivät automaattikirjoituksella tulleet tiedot entisistä elämästäni ja niihin liittyvistä ihmissuhteista, perheistä ja ystävistä sekä heidän vaikutuksestaan nykyiseen elämäni. Asiat vaikuttivat loogisilta ja tuntuivat pitävän paikkansa asenteissani ja suhtautumisessani minulle tärkeisiin ihmisiin.

Automaattikirjoitus on avannut minulle tien mielenkiintoiseen, tuntemattomaan maailmaan. Mielestäni ilmiöllä ei pidä leikitellä. Ei ole harvinaista, että herkkä ihminen on joutunut mielisairaalaan mentyään sekaisin automaattikirjoituksen myötä avautuvien uusien ulottuvuuksien vuoksi. Sanonta ”hedelmistään puu tunnetaan” pitää mitä parhaiten paikkansa myös tässä yhteydessä. Tasapainoinen mieli ja talonpoikaisjärki ovat tarpeen. Automaattikirjoitus saattaa alkaa spontaanisti, jopa tahdonvastaisesti, pakottavana tunteena. Antautuessaan ulkopuolisten voimien välikappaleeksi ihmisen on pystyttävä erottamaan hyvä ja paha, alhainen ja korkea voima. Kokemattomalle se voi olla mahdotonta. Rukous ja ehdoton pelottomuus ovat ilmeisesti ainoa suoja.

Jos keski-ikäinen laestadiolaiskodin kasvatti, kansakoulun käynyt perheenäiti alkaa ilman ennakkovaroitusta tuottaa automaattikirjoitusta, hänen on pidettävä jalat maassa selviytyäkseen ensi šokista. Tämän koki suomalainen nainen, joka on saanut tekstiä vierailta kielillä. Hän on kirjoittanut jopa muinaiskreikkaa. Automaattikirjoituksessa hänen kätensä on piirtänyt myös maallikolle käsittämättömiä, energiaa käsitteleviä matemaattisia kaavoja. Hänen diplomi-insinööriveljelleen eräät kaavat ovat olleet tuttuja, mutta joukossa on myös sellaisia, jotka ovat saaneet ammatti-ihmisenkin ymmälleen.

1940-luvulla ruotsalainen pastori Martin Liljeblad alkoi saada automaattikirjoituksella viestejä jo vuosia aikaisemmin kuolleelta ruotsalaiselta arkkipiispalta Nathan Söderblomilta, jonka aloitteesta Ruot-

sin kirkossa luovuttiin muun muassa ikuisen helvetin opista. Arkkipiispa työskenteli eläessään voimakkaasti myös ekumeenisen kirkon puolesta.

Arkkipiispa Söderblomin kuolemansa jälkeen pastori Liljebladin kautta julkaisemat teologiset artikkelit, jotka julkaistiin kirjana Helsingborgissa vuonna 1943, saivat ristiriitaisen vastaanoton. Etenkin papisto suhtautui niihin epäluuloisesti ja kylmästi. Pastori Liljebladia vainottiin. Hän joutui tuon tuostakin tuomiokapitulin kuulusteluun ja lopulta vastaamaan myös oikeuden edessä. Oikeus tuomitsi hänet menettämään virkansa. Pastori sai kuitenkin pienen eläkkeen. Läheltä piti, ettei häntä suljettu mielisairaalaan.

Arkkipiispa Söderblomin haudantakaisista viesteistä käy ilmi, että henkimaailman tarkoitus on uudistaa kirkko Pohjoismaissa ja koko kristikunnassa ja että arkkipiispa jatkoi kuolemansa jälkeen Lutherin keskeneräiseksi jäänyttä uskonpuhdistusta.

Heinäkuun 12. päivänä 1941 pastori Liljeblad sai arkkipiispa Söderblomilta hänen kuolemansa kymmenvuotispäivänä automaattikirjoituksen, joka kuuluu sanasta sanaan seuraavasti:

”Rakas veli ja hyvä ystävä. Olen sinulle niin kiitollinen siitä, että annat minulle mahdollisuuden kirjoittaa tänä iltana. Sinä tajusit aivan oikein minun läsnäoloni, kun tänä päivänä sait nähdä, että minun kuolinpäiväni vietettäisiin radiossa, vaikka me olimmekin sopineet siitä, että tapaisimme toisemme vasta torstaina.”

”Myös taivasmaailmoissa on tätä päivää vietetty,

mutta ei kuoleman päivänä, vaan elämän ja ilon, vietetty sen johdosta, että 10 vuotta sitten synnyin tähän elämään. Minulla on ollut täällä suuri juhlapäivä ja siihen on kuulunut ihmeellistä musiikkia ja laulua sekä puhe, jonka on pitänyt eräs hyvin korkea enkeli. Tuo kaikki oli niin suurta ja ihmeellistä, että en kykene sitä kuvailemaan.”

”Sitten minä olen ollut vaimoni luona useita tunteja, mutta ikävä kyllä en voi saada yhteyttä häneen, niin kuin voin saada sinuun. Hän on kuitenkin tuntenut minun läheisyyteni. Minua ilahduttaisi suuresti, jos hän uskossa voisi nähdä tätä päivää vietettävän taivaissa ilon päivänä. Lähetä hänelle tämä kirje ja pyydä häntä lähettämään minulle hyviä ajatuksia, sillä minä tajuan kaiken. Hän oli minun ihmeellinen tukeni maan päällä ja hän tulee kerran olemaan tukeni myös taivaassa. Vieläkin hän voisi auttaa minua maan päällä, jos hän vain oikein tahtoi uskoa, että tarvitsen hänen apuaan.”

”Olen ollut myöskin lasteni luona, vaikka he tuskin ajattelevat, että voisin olla heidän luonaan.”

”Nyt olen istunut sinun luonasi, Martin, ja kuunnellut radiolähetystä. Olen iloinen ja kiitollinen siitä. Täällä on monia muitakin ystäviä, jotka tahtovat olla mukana kuuntelemassa ohjelmaa. Sinulla oli täysi huone, ja sen sinä varmaan tajusit siitä hartaudesta mikä huoneessa vallitsi.”

”Tervehdi radioviranomaisia ja kiitä heitä lähetyksestä. Oli mitä harrastunnelmaisinta kuulla rakkaiden Uppsalan kirkonkellojen soivan. Kiitä myös kauniista musiikista ja laulusta. Erityisesti tahdon nyt kiittää hyvää ja unohtumatonta ystävääni Tor

Andreaeta. En kiitä häntä ainoastaan tästä illasta, vaan myöskin menneistä päivistä. Ajattele, Tor, jos sinä voisit uskoa, että tämä tervehdys on minulta! Etköhän silloin tulisi iloiseksi, niin, hyvin iloiseksi. — Mutta eivätkö ne artikkelit, joita joka tiistai kirjoitan ystäväni Martinin kautta, voi antaa Sinulle aavistuksen siitä, että niiden takana olen todellakin minä? Pyydä Martinia tulemaan luoksesi jonkun kerran, jotta hän voisi kertoa kaikesta, mitä hän ja minä olemme kokeneet sekä silloin kun olin maan päällä että nyt taivasmaailmassa oloni aikana.”

”Kiitän sinua siitä, mitä sanoit tänä iltana siitä uskosta, joka minulla oli maallisen elämäni aikana. Tiedätkö, se usko minulla on jäljellä, ja juuri sen tähden minä työskentelen nykyisestäkin maailmastani, jotta uskoni vihdoinkin saisi voiton maan päällä. Jos Ruotsin piispat tahtoisivat auttaa minua, sujuisi kaikki hyvin. Ei ole helppoa Martinin taistella yksin, joskin me lukuisasti olemme hänen apunaan. Vanhan ystävyysseuramme tähden ja suuren asiamme takia tutki minun artikkeleitani ja levitä niitä maailmalle.”

”Olen laskenut veli Martinin hartioille tavattoman työn. Te, piispat, voisitte keventää hänen ja minun työtäni siten, että jakelisitte artikkeleitani. Jo se riittää, että Martin mitä raskaimmin ponnistuksin ottaa vastaan nämä sanomat ja puhtaaksikirjoittaa ne. Hänellä on sitä paitsi virkansa ja sen ohella ne monet muut, jotka kirjoittavat hänen kauttansa.”

”Älä pelkää kuolla, Tor! Minulle oli autuas hetki, että sain käydä rajan yli, huolimatta eron tuottamasta tuskasta. Mutta uusi elämä valtaa kokonaan ja minä puolestani voin tulla omieni luo milloin tahdon.

Usko todellakin siihen, että on autuasta erota maan päältä, jos vain voi tehdä sen totuudellisenä ihmisenä.”

”Kiitos, Martin, tästä illasta. Tulen torstaina kello 7. Olisi liian rasittavaa tehdä se jo tiistaina. Ystäväsi Nathan”

Tätä automaattikirjoitusta Martin Liljeblad on kommentoinut seuraavin sanoin:

”Söderblom antaa meille uuden sanaston sekä kuolemasta että sen jälkeisestä elämästä. Kuinka arvokasta olisikaan ihmisille, jos me papit omaksuisimme sen. Tumman ja synkän kuoleman tilalle tulisi jotakin valoisaa ja kaunista. Ja se pimeys, joka nyt hallitsee julistustamme ikuisuuden maailmasta, väistyisi ja saataisiin jotakin pohjaa, jolle voitaisiin rakentaa, jos me tunnustaisimme Söderblomin opetuksen.”

Eräässä automaattikirjoituksessaan Söderblom on kuvannut kuolemaansa seuraavasti:

”Otti noin pari tuntia, ennen kuin astraaliruumis oli irrottautunut maisesta ruumiista ja hopeaside oli mennyt poikki. Hiljaa minut irrotettiin maallisesta ruumiistani. Minä olin siinä määrin tietoinen, että saatoin pysähtyä hetkeksi katselemaan rakkaitani, jotka surullisina seurasivat elämänliekkini sammumista. Mutta minä elin kuitenkin.”

”Ensiksikin oli suuri joukko ystäviä, jotka olivat tulleet minua vastaanottamaan, ja he toivottivat minut tervetulleeksi uuteen maailmaan. Katsoin jälleen omaisiani ja maallista ruumistani ja olisin mielelläni tahtonut kertoa heille, mitä näin, mutta ymmärsin, ettei se käynyt päinsä. Tämän jälkeen sain

seurata vastaanottajieni mukana uuteen kotiini. Sain mennä levolle ja nukkua hautajaispäivääni saakka. Sitten olin aikaisemmin kuolleitten vanhempieni ja muutamien ystävieni kanssa mukana hautajaisjumalanpalveluksessa kirkossa, ja se oli myös minulle vaikuttava juhlahetki.”

”Sen jälkeen menimme ajatuksen nopeudella uuteen kotiini, jossa sain nukkua niin kauan että tulin jälleen terveeksi. Minulla siihen meni kolme viikkoa. Toisilta saattaa mennä useita kuukausiakin sen mukaan, kuinka sairaita he ovat olleet. Tämän jälkeen minun oli koetettava sopeutua uuteen maailmaan. Kaikki tämä vaikuttaa arkipäiväiseltä ja maalliselta. Mutta teidän pitää oppia ymmärtämään, ettei meidän maailmamme ja teidän maailmanne ero ole niin suuri kuin ihmiset kuvittelevat. Enimmin minua hämmästytti se, että minä olin aivan sama kuin ennenkin lukuun ottamatta maallista ruumistani. Ensin minun täytyi olla tuomiolla maisen elämäni tähden. Kaikilla meillä on puutteellisuuksia, joita me täällä jollakin tavoin saamme sovittaa. Myös minulla oli paljon puutteellisuuksia, mutta Jumalan armosta, rakkaudesta ja armahtavaisuudesta olin saanut paljon anteeksi ja paljon pyyhittiin ainiaaksi pois. Mutta koko joukko jäi kuitenkin jäljelle. Minun syntini oli se, etten ollut uskaltanut tunnustaa vakaumustani ja todellista uskoani. Tämän tähden minä nyt eri tavoin tahdon korvata laiminlyöntini ja nämä automaattikirjoitukset ovat osana siinä työssä”, arkipiispa Nathan Söderblom kirjoitti kuolemansa jälkeen pastori Martin Liljebladin käden kautta.

Kun oma automaattikirjoitukseni alkoi, kysyin,

miksi olin saanut tämän kyvyn. Mikä oli sen tarkoitus. Vastaukseksi sain yhden ainoan sanan: kirja.

Olin yllättynyt, sillä en ollut koskaan ajatellut kirjan kirjoittamista. Myöhemmin annettiin ymmärtää, että kirjoittaisin kirjan vuonna 1981. Olin hämmästynyt ja ajoittain kapinoin vastaan. Sitten koko asia unohtui.

Kesäkuussa 1981 sain automaattikirjoituksella kehotuksen aloittaa kirjan kirjoittamisen. Sain heti nimenkin. Käteni piirsi suurilla tikkukirjaimilla sanat "KUOLEMAA EI OLE".

Tämän kirjan automaattikirjoitusosuus, joka mielestäni on uskonnollis-filosofista tekstiä, tuli hyvin nopeasti. Saatoin kirjoittaa välillä levähtämättä yli 30 liuskaa tunnissa yöllä edes näkemättä, mitä käteni tuotti. Merkitsin aina kirjoittamiseen käyttämäni ajan minuutilleen ylös. Kun myöhemmin laskin ajan yhteen, totesin, että olin käyttänyt siihen täsmälleen 24 tuntia.

Olen saanut automaattikirjoituksen 85-vuotiaana vuonna 1974 kuolleelta isoäidiltäni, entiseltä kunnankätilöltä Aino Sofia Halmetojalta. Isoäitini oli tunnettu kirkkokristitty ja esirukoilija. Tekstin vanhanaikaista kieltä on hellävaroen modernisoitu ja lyhennetty. Muilta osin se on alkuperäisessä muodossaan.

Tunnettu grafologi, joka on koulutukseltaan teologi, analysoi sekä oman käsialani että automaattikirjoituksella saamani tekstin käsialan.

Automaattikirjoituksen käsiala on hänen mielestään vuosisadan vaihteen tyylistä ja lisäksi tasaista ja käskevää. Omaa käsialaani grafologi piti epätasai-

sena ja muotojaan hakevana. Hänen mielestään yksi ihminen ei pysty muuttamaan käsialaansa näin paljon.

Grafologin lausunnon mukaan automaattikirjoituksen kirjoittaja on selvästi eri persoonallisuus. Hän piti mahdollisena, että molemmat tekstit olisivat saman ihmisen käsialaa.

II

Automaattikirjoitusteksti

1.

Sanankuulijoina me ihmiset
olemme kuuroja.
Sanoja me kyllä kuulemme,
mutta niiden sanomaa
me emme ymmärrä.

Maailmassa on niin paljon kuultavaa, nähtävää ja omaksuttavaa, että olemme vähitellen kadottaneet kykymme ymmärtää elämän todellisia tärkeitä kysymyksiä. Jokapäiväiset pikkuasiat ja turhat riidat vieroittavat todellisen olemuksemme, ruumiissa asuvan henkisen minämme alkuperäisestä ja tärkeimmästä: oman itsemme metafysisestä tajuamisesta, oman elämämme tarkoituksesta ja oman kokonaisuutemme ymmärtämisestä.

Saisimmepa takaisin sukupolvien saatossa kadonneen kykymme ymmärtää elämän kokonaisuutta ja luomakunnan suurta lakia, joka oikeudenmukaisesti ohjaa meitä näkymättömältä tasolta.

Tälle tasolle me voimme päästä, jos pysähdymme ja hiljennymme hälyn ja kiireen keskellä kuulemaan

oman sisimpämme puhetta, jota niin harvat enää tajuavat tai osaavat edes kuunnella.

Elämän vastoinkäymisten myötä voimme huomata, kuinka sisimpämme alkaa kaikua korviimme, jotka ovat olleet kuin tukossa, väliaikaisesti vailla käyttötarkoitusta. Silloin opimme pysähtymään, opimme näkemään ja kuulemaan, emme vain fyysisin aistein vaan myös hengen aistein.

Opimme ymmärtämään, että ihminen on sielullisen henkinen olento, joka on maallisen elämänvaelluksensa ajaksi pukeutunut fyysiseen vaatteeseen — miehen tai naisen ruumiiseen. Käytön jälkeen vanhat vaatteet heitetään pois ja elämä jatkuu kokonaan toisenlaisissa ”vaatteissa”. Fyysinen silmämme ei tätä havaitse. Elämä avautuu kokonaisuutena vain niille, jotka osaavat hiljentyä ja aukaista tukkiintuneet korvansa kolmanteen ulottuvuuteen, elämän tärkeimpien kysymysten alkulähteille.

Sanat, jotka tulevat huulilta, ovat kuin helisevää vaskea, mutta äänettömät sanat, jotka tulevat sydäimestä, välittävät ihmisen todellisia tuntemuksia. Niiden avulla voimme entistä paremmin ymmärtää toisiamme ilman sanoja, tekoja ja eleitä.

Ihmiskunnan historiassa on alkamassa uusi aikakausi. Olemme edenneet vaiheeseen, josta emme enää voi palata. Tekniikka ja materialistinen elämäntapa ovat turmelleet ihmisen. Sisimmältään ihminen on henki ja sielu, ainutkertainen ja ikuinen, alati elävä, tunteva ja aistiva.

Elämä on vain eräs välivaihe ihmisen henkisessä koulutuksessa. Ihmisen laatimat lait voivat olla epäoikeudenmukaisia, mutta elämän ikuiset lait ja mää-

räykset ovat oikeudenmukaisia ja noudattavat kuuliaisesti luontoa.

Minkä kylvät, sen myös niität. Pahat sanasi ja tekosi palaavat sinuun itseesi, niin myös hyvät tekosi. Elämän laki on oikeudenmukainen. Elämä on kasvamista varten. Katkeruuden tulee muuttua suvaitsevaisuudeksi, vihan rakkaudeksi ja epäoikeuden oikeudeksi. Elämän laki on myös looginen. Se ei erehdy, vaikka vastoinkäymisten sattuessa ihminen aina kysyy: miksi juuri minulle kävi näin onnettomasti. Juuri tämä ihminen tarvitsi vastoinkäymisen tuoman opetuksen ymmärtääkseen vaikeuksien merkityksen.

Ihmiskunta herää vähitellen huomaamaan, että elämän vastoinkäymisten todellinen tarkoitus on henkisen kehityksen edistäminen. Esimerkiksi sairauden tai kuoleman kohdatessa ei ole helppo olla kiitollinen, vaikka nekin ovat siunaukseksi ja henkiseksi edistykseksi. Menetyks kääntyy aikaa myöten voitoksi.

Vääryys ja vastoinkäymiset katkeroittavat helposti. Ei ole helppoa olla myönteinen ja kiitollinen ja pyrkiä näkemään myös ikävissä asioissa niiden myönteiset puolet. Paljon helpompaa on syyttää muita ihmisiä, kohtaloa, ympäristöä, elinolosuhteita ja yhteiskuntaa kuin hakea syytä omasta kielteisestä asenteesta, omasta väärästä ajattelusta ja omien elintapojen virheistä.

On helppo tuomita muut ja vaatia muita muuttamaan. Paljon raskaampaa on myöntää oma pikku-maisuuksensa ja pyrkiä muuttamaan omia asenteitaan. Ei riitä, että lähin ystäväpiirimme käyttäytyy

meille mieleisesti. Meidän tehtävämme on kasvaa henkisesti yli suvun rajojen, yli kansakunnan, rodun ja uskonnollisen vakaumuksen rajojen. Meidän on oltava suvaitsevia toisin ajattelevia kohtaan, meidän on hyväksyttävä, että heillä on oikeus erilaiseen elämäntapaan, ajatteluun ja käyttäytymiseen.

Jumalan lakia ja tahtoa ei noudata hän, joka tuomitsee muita, vaan hän, joka on suvaitseva, ymmärtävä ja anteeksiantava ja joka tajuaa, että kullakin on oma tiensä kuljettavana suureen päämäärään. Ulkopuolinen ei voi hänen tietään määrätä. Hän voi vain helpottaa, antaa tukea, nostaa ja kantaa.

Henkisellä ja fyysisellä väkivallalla, tuomitsemalla, helvetillä ja tuomiolla uhaten ei saa pakottaa toista ihmistä kulkemaan muuta tietä kuin sitä, jonka ihminen on itse aikojen alussa valinnut. Uskonnon varjolla tehdään paljon henkistä väkivaltaa. Vilpitönkin ihminen voi luulla toimivansa oikein, kun julistaa kadotukseen muut, jotka eivät ajattele samoin kuin hän itse. Kestää pitkään, ennen kuin ihmiskunta saa kehittyä ilman uskonnon varjolla tapahtuvaa terroria ja ilman että aikuiset pakottavat lapset uskomaan ja käyttäytymään määrättyjen rituaalien ja tapojen mukaisesti. Ne voivat olla hyviä yhdelle, mutta eivät ehkä sovi toiselle.

Kestää kauan, ennen kuin ihmiset ymmärtävät vapaan valinnan ja tahdon merkityksen: ketään ei pakoteta ja uhkailla, vaan kukin saa valita oman tiensä ja päättää, haluaako kehittyä nopeasti vai hitaasti, haluaako esiintyä julkisesti julistajana vai hiljaa sydämessään tutkiskella elämän ja kuoleman suuria kysymyksiä.

Ei ole tarkoitus, että kaikki ihmiset saisivat saman opetuksen yhtä aikaa — eiväthän kaikki koululaisenaan saa samaa opetusta, vaan kukin oman tasonsa ja luokkansa mukaan. Ihmisten on vaikea kuvitella olevansa henkisessä kehityksessä eri luokilla. Tasa-arvon vaatijat eivät muista, että jo syntymästämme olemme henkisesti kovin eriarvoisia. Toisilla on laaja elämän ymmärrys ja toisilla suppeampi. Kaikki kehittyvät kuitenkin omaa tahtiaan kohti päämäärää, joka on meille kaikille sama. Tämä päämäärä on suuri rakkaus, joka täyttää mieleemme niin, ettei sotia enää koskaan ole, vaan ihmiset saavat elää rauhassa ja rakkaudessa lähimmäistensä kanssa nauttien harmoniasta, luonnosta ja kauneudesta, joka on kaikkien ulottuvilla.

Köyhyyttä ja kurjuutta ei silloin enää ole, koska kaikki auttavat toisiaan pyyteettömästi. Heikommat saavat apua vahvemmilta ja koko luomakunta on tietoinen siitä suuresta asiasta, että kaikki kuuluvat yhteen, kaikki kuuluvat pieninä osina kokonaisuuteen, jossa jokainen osa on lähes välttämätön, että kokonaisuus olisi ehjä ja toimisi virheettömästi.

Tähän päämäärään pääsemme vain pysähtymisen kautta, ja se on jokaisella erilainen ja yksilöllinen.

Joku näkee suuren valkeuden, joku joutuu kriisiin, joku sairastuu, joku saa tuntea kuoleman vierailun kodissaan — kaikille pysähdys kuitenkin tulee ennemmin tai myöhemmin, ja siitä hetkestä alkaa itää henkisen kasvun siemen. Pääsisimme paljon helpommalla, jos pysähtyisimme vapaaehtoisesti joskus miettimään elämämme sisältöä ja tarkoitusta. Joskus joudumme sen kuitenkin tekemään.

Vaikeasta kriisistä selvinnyt ihminen ei suhtaudu elämäänsä pinnallisesti. Perimmäisten kysymysten äärellä hän on joutunut tekemään tiliä omasta elämästään ja päättämään jatkosta. Elämä ei enää voi jatkua samanlaisena kuin ennen, koska ihminen itse on muuttunut sisäisesti. Myös arvostukset ovat saataneet muuttua tyystin. Varallisuuden ja merkityksellisen työn ja aseman sijasta saatetaan nyt arvostaa kykyä nähdä, kykyä kuulla, puhua ja kävellä — asioita, joita suurin osa meistä pitää itsestään-selvyyksinä ja joista ei osata olla edes kiitollisia, ennen kuin ne on menetetty.

Meidän pitäisi olla kiitollisia jokaisesta uudesta päivästä. Tavallisesti olemme kuitenkin tyytymättömiä ja kiireisiä. Elämme huomispäivää ja murehdimme tulevaisuutta emmekä huomaa, että on vain tässä ja nyt — tämä hetki ja tämä päivä, joka on eletävä täysipainoisesti. Tulevaisuutta ei pidä murehtia liikaa etukäteen eikä liikaa pidä surra menneisyyttä. Useimmat papitkin ovat kadottaneet kyvyn lohduttaa ja olla ihmisten henkisiä ystäviä.

Ihminen on kaiken keskellä yksin. Yksin itsensä ja oman tunteensa kanssa. Jos ihminen kuuntelee oman tunteensa ääntä, hän voi saavuttaa rauhan ja kokea, ettei sittenkään ole koskaan aivan yksin. Jumala on hänen kanssaan joka hetki vaikeuksissa ja hyvinvoinninkin keskellä. Hänen läsnäolonsa ymmärtäminen tuo meille sisäisen rauhan ja harmonian, jota ei mikään maallinen ja fyysinen voi meiltä viedä.

Maapallolla on monia rotuja, monia kulttuureita ja monia uskontoja. Suomessa on helppo elää. Meillä on korkea elintaso, yksi rotu ja yksi vallitseva uskon-

suunta. Suurimmassa osassa maailmaa ei ole näin. Suomalaiset ovat kokemattomia kohtaamaan vaikeuksia, jotka johtuvat eri uskonnoista ja kulttuureista.

Jokainen Suomessa syntynyt on saanut suuren synnyinlahjan, mutta se edellyttää myös vastuuta meitä heikommassa oloissa elävistä sisaristamme ja veljistämme.

Meidän tulisi olla suvaitsevia ja tajuta, että erilaisuus on henkistä rikkautta. Kaikki eivät voi olla yhtä aikaa samalla luokalla, sillä kaikilla ei ole samaa tietomäärää. Erilaisilla uskonnoilla on kasvattava merkitys. Kullekin kansalle ja kulttuurille on annettu suuria henkisiä opettajia juuri heidän yhteiskuntansa tarpeisiin. Tätä on monen suomalaisen vaikea käsittää. Suomalainen elämäntapa ei sovi esimerkiksi Afrikkaan tai Aasiaan, jossa on oma kulttuurinsa ja omat uskontonsa. Jokainen uskonto väittää olevansa ainoa oikea. Kristityt vetoavat Raamattuun, muhamettilaiset Koraaniin, hindut Bhagavad vitaan.

Jokaisella lahkolla on omat uskomuksensa ja käyttäytymisvaatimuksensa, joita he pitävät ainoina oikeina. Hämmästyttävää, etteivät korkean elintason maassa elävät suomalaiset koskaan aseta kyseenalaiseksi eri uskontojen merkitystä tai tarkemmin perehdy niihin. Yhdessä puussa versoo monenlaista oksaa, jotka kaikki saavat ravintonsa samoista juurista. Ei ole järkevää, että yksi oksa taistelee toista vastaan — koko puuhan siitä kärsii.

Milloin olemme niin sivistyneitä, ettemme tuomitse toisia, jotka oman vapaan tahtonsa tai kult-

tuuriympäristönsä vuoksi ajattelevat hieman toisin kuin me tällä fyysisellä tasolla? Ehkäpä vasta maailmanlaajuisen kriisin jälkeen ymmärrämme, että ihmisten tulee auttaa ja rakastaa toisiaan eikä tuomita, vihata ja riidellä dogmeista ja uskomuksista, erilaisista tavoista ja kehitysasteista.

Olkaamme sen tähden suvaitsevaisia ja kiitollisia. Ei ole tarkoitus, että ihmisten elämä kuluu tuskassa ja riitelyssä. Kaikella on tarkoituksensa, vaikka se on useimmiten ihmisiltä salattu ja paljastuu vasta vähitellen, kun tapahtumista on kulunut aikaa. Elämä maan päällä kaikkine suruineen ja vaikeuksineen ja iloineenkin on tarkoitettu henkiseksi opetuksiksi.

Kypsymisen kautta ihminen voi oppia käsittämään elämää sen koko monivivahteisuudessa. Ei voida myöskään ajatella, että kaikkien ihmisten kehitys kulkisi samoja teitä myöten. Kaikilla on oma polkunsä kuljettavana. Joku polku on toiselle parempi kuin toiselle. On helppo katsoa muiden kulkusuuntaa ja kadehtia heitä heidän näennäisen helposta elämästään. Jokaisella ihmisellä on kuitenkin oma ristinsä kannettavanaan. Ulkopuolisen ei usein ole edes mahdollista nähdä toisen vaikeuksia.

Voimme auttaa toinen toistamme keskustelemalla, jakamalla ilot ja murheet ja ottamalla lähimmäistämme kädestä kiinni, kun sanat eivät enää riitä. Miksi juuri suomalaisten on vaikea koskettaa toista ihmistä, tulla lähelle ja antaa fyysistä, käsinkosketeltavaa lämpöä ja turvaa, tukea ja helpotusta ahdistukseen. Se ei johdu yksinomaan väärästä kasvatuksesta. Meidän sisimpämme määrää, miten suhtaudumme toiseen ihmiseen. Läheisetkään ystävät eivät

usein kosketa toisiaan, miehet vielä harvemmin kuin naiset. Alitajunnassamme elää pelko, että se ei olisi sallittua ja että se käsitettäisiin väärin. Kuinka paljon ahdistusta ja itsehillintää kätkeytyykään suomalaiseseen luonteeseen. Tunteiden julkista osoittamista, halausta, rutistusta ja suukkoa ei pidetä hyväksyttävänä.

Suomalaisen miehen ja naisen patoutuneet, tukahdutetut tunnelataukset herättävät sääliä. On todella aika siirtyä moniarvoisempaan yhteiskuntaan, jossa ilo, rakkaus ja toisen ihmisen kädenkosketus ovat sallittuja, toivottuja ja vieläpä hyväksytyjä missä tilanteessa tahansa.

Meillä on paljon onnettomia ihmisiä, jotka syyttävät lapsuuden oloja omasta tunnevammaisuudestaan, kyvyttömyydestään tuntea ja osoittaa hellyyttä. Yksinäisten ihmisten tuskan pitäisi satuttaa jokaista. Näillä ihmisillä ei ole ketään, joka ottaisi heitä lämpimästi kädestä kiinni ja valaisi heihin turvallisuudentunnetta, lämpöä ja läheisyyttä. Kuinka kylmästi ja kovasti kohtelemmekaan lähisukulaisiamme vieraista puhumattakaan.

Ei ole ihme, että itsemurhaluvut ovat Suomessa maailman korkeimpia. Moni itsemurha voitaisiin estää, jos asenteemme lähimmäisiämme kohtaan muuttuisi. Aloittakaamme jokainen itsestämme. Kun seuraavan kerran tapaat lähimmäisen, ota häntä lämpimästi kädestä kiinni ja pidä sitä hetken omasasi. Tunnet välillänne virtaavan lämmön, joka ei ole pelkästään fyysistä vaan myös henkistä lämpöä, kosketusta henkisellä tasolla. Tunnet sen miellyttävänä lämpönä koko kehossasi. Olet silloin lähempänä

toista ihmistä ja sinun on helpompi puhua, sinulla on enemmän annettavaa toiselle ja saat myös itse enemmän.

Koko elämä on värähtelevää energiaa. Ihmiset, joilla on sama värähtelyluku, miellyttävät toisiaan välittömästi, ne taas, joilla on vastakkaiset värähtelyt, työntävät toisiaan loitommalle. Äkilliset sympatiat ja silmänräpäykselliset antipatiat selittyvät osittain tällä, joskin niihin on muitakin syitä.

Ihmisten ahdistuneisuutta on pyrittävä lievittämään kaikin keinoin. Mutta se ei onnistu, ellemmme tunne ihmisen todellista olemusta, hänen sisintään, joka säätelee hänen tunteitaan, pelkojaan ja ahdistuksiaan. On paljon helpompaa tutkia ihmisruumista lääketieteen teknisin keinoin kuin paneutua ihmisen todelliseen minään, hänen henkiseen olemukseensa. Todellinen ihminen ei ole kaikille näkyvä ruumis. Ihminen itse on näkymätön olento, joka majailee ruumiissa ja johon voi välähdyksittäin saada yhteyden katsomalla ihmistä syvälle silmiin. Silmät ovat sielun peili.

Ihmismielen olemus on useimmille vielä hämärä, koska lapsuudesta saakka olemme tottuneet ajattelemaan ihmistä fyysisenä ruumiina, jolla on henki, emmekä henkenä, jolla on maallisen vaelluksen aikana verhonaan ruumis, kuin puku.

Yleisesti omaksuttuja mielipiteitä on vaikea muuttaa. Kautta historian uudet ajattelutavat ja asenteet ovat järkyttäneet. Ihmiset vastustavat kaikkea muutosta, etenkin turvallisenä pitämänsä maailmankuvan muuttumista.

Aikoinaan ei ollut helppo saada ihmisiä uskomaan,

että maapallo on pyöreä eikä litteä. Jälkipolville historian suuret kehitysmuutokset tuntuvat itseltään selviltä. Hymähtelemme usein aikaisempien sukupolvien tietämättömyyttä ja asenteiden jäykkyyttä huomaamatta, että teemme itse samat virheet: maailmankuvamme ja käsityksemme ihmisen todellisesta olemuksesta on yhä yhtä jäykkä. Tulevat sukupolvet ihmettelevät vielä tietämättömyyttämme ja asenteittemme jäykkyyttä.

Teknologia on tällä vuosisadalla kehittynyt enemmän kuin tuhannessa vuodessa tätä ennen. Tunnumme kuun ja havittelemme muillekin planeetoille, vaikkemme vielä tunne omaa todellista minäämme. Emme tiedä, mistä tulemme ja minne menemme ja mikä on koko elämämme tarkoitus.

2.

Mikä voisi olla ihmiselle tärkeämpää
kuin elämän synnyn,
oman kehityksen
ja kuoleman ymmärtäminen.

Monikaan ei tiedä, että kuolemaa ei ole. Me erehdymme pitämään fyysisen ruumiin toimintojen lakkaamista ihmisen kuolemisenä. Näin ei kuitenkaan ole. Ihminen on sielullis-henkinen olento, joka asuu ruumiissa. Ruumiin fyysinen kuolema aiheuttaa vain olomuodon muutoksen — ihminen irtoaa lopullisesti asumuksestaan ja jatkaa täysipainoisena elämäänsä henkisellä tasolla. Tällä tasolla hän on näkymätön niille ihmisille, joilla ei ole kykyä nähdä henkisille tasoille tai ymmärtää, kuinka kaunista elämä on maallisesta ruumiista luopumisen jälkeen. Kuinka suuri asia olisikaan, jos ihmiset tajuaisivat, että heidän poismenneet omaisensa eivät ole kuolleet ja lakanneet olemasta, kun heidät on haudattu maahan. He ovat eläviä ja onnellisia, vapaita materian kahleista ja elävät omassa maailmassaan täysipainoi-

sesti lähimmäisiään kaikin tavoin auttaen.

Poismenneen omaisten lohdutonta surua on vaikea katsella. He eivät käsitä, että poismenneet ovat heistä vain ajatuksen päässä ja pystyvät seuraamaan heidän elämänsä vaiheita samalla tavalla kuin eläessään fyysisessä ruumiissa. He voivat jopa olla yhteydessä omaisiinsa ajatuksen voimalla ja antaa voimakkaan tunteen läsnäolostaan pyrkiessään auttamaan ja lohduttamaan jälkeensäjääneitä.

Tietämättömyys kuoleman todellisesta olemuksesta on yhtä suuri kuin tietämättömyys ihmisen todellisesta olemuksesta. Monet lahkot ja uskonnot ovat johtaneet ihmisiä harhaan. Vieläkään ei ole epätavallista, että monet lahkolaiset uskovat mieluummin demoneihin ja paholaisiin kuin elämän perusasioihin, syntymän ja kuoleman todelliseen olemukseen ja siihen, että ihminen on sielullinen, kuulematon, alati kehittyvä olento, joka on aina kuuluva luomakunnan kehityskulkuun sen korkeimpana fyysisenä ilmestymänä maan päällä.

Tosiasioiden tietäminen helpottaa ihmisten ahdistusta ja epätoivoa, varsinkin kuoleman lähestyessä. Kun ihminen kuolee ja ruumiin toiminnot lakkaavat, ihminen, sielullishenkinen olento irtoaa fyysisestä majapaikastaan, joka jää kuin tyhjä kuori haudaan pantavaksi. Ihmistä autetaan fyysisen kuoleman hetkellä. Aikaisemmin kuolleet omaiset tavallisimmin tulevat noutamaan hänet toiseen todellisuuteen. Tunneli tai käytävä on kuljettava läpi, ennen kuin saavutaan valkoiseen, kirkaaseen valoon, jossa rakastava valo-olento seisoo ihmisen vieressä hänen tehdessään tiliä menneestä maanpäällisestä elämä-

tä, joka filminauhan tavoin lapsuudesta saakka kulkee hänen silmiensä ohi.

Jos hän huomaa tehneensä jossakin elämänsä vaiheessa virheitä, esimerkiksi olleensa itsekäs, kateellinen, ylpeä, suvaitsematon, tuominneensa muita tai olleensa tarpeettoman kova, kiittämätön, epärehellinen tai pelkuri, hän joutuu sovittamaan virheensä niille, joita kohtaan hän on tehnyt väärin.

Valo-olento ei häntä tuomitse, vaan rakastaen auttaa ihmistä kestävänsä oman totuudenhetkensä riisuttuna, paljaana ja vailla peittävää naamiota. On lohdullista tietää, että kukaan ihminen ei joudu lopullisesti kadotukseen. Jos ihminen on maan päällä ankarasti tuominut ja loukannut muita tai käyttäytynyt omahyväisesti, eivät alkuaikat henkisessä olo-muodossa ole kuitenkaan kovin helppoja. Tarujen helvettiä ei ole olemassa — helvetti on henkinen ahdistustila, jossa ihminen on ja elää kärsiessään, esimerkiksi huomattaessaan, kuinka paljon pahaa hän on aiheuttanut toisille. Mikään kärsimys ei kuitenkaan ole ikuista. Kehityksen myötä ihminen pääsee eteenpäin ja vaikeudet jäävät taakse.

Kuolema, jonka ihminen on ymmärtänyt täysin väärin, aiheuttaa paljon turhaa murhetta ja tuskaa. Ihmiset tarvitsevat oikeaa tietoa myös kuoleman arvoituksesta, koska vain sen kautta he voivat ymmärtää myös elämän mysteereitä.

Ne alkavat selvitä, kun ihminen ymmärtää olevansa ikuisesti elossa ja kantavansa alati vastuun kaikista teoistaan.

Ikuinen kehityksen pyörä, jonka fyysisen ruumiin

kuolema välillä keskeyttää väliarviointia varten, alkaa saada oikeat mittasuhteet. Elämän todelliset kysymykset antavat ihmiselle, hänen ikuiselle hengelleen ja sielulleen, juuri ne kehittymisen mahdollisuudet, jotka ovat hänelle tarpeen.

Me kaikki olemme erilaisia yksilöitä ja siten tarvitsemme myös erilaisen henkisen koulun, vahvistamaan positiivisia puoliamme ja muokkaamaan kielteiset asenteemme myönteisiksi.

Sama henkinen koulutus annetaan kahdelle eri yksilölle vain siinä tapauksessa, että he ovat samalla henkisellä kehitystasolla — samalla koululuokalla — jolloin opetuksen pääpiirteet ovat samansuuntaiset. Kukin yksilö saa periaatteessa täysin yksityiskohtaisen, juuri hänelle suunnitellun koulutuksen, jonka tarkoitus on hänen henkisten heikkouksiensa korvaaminen positiivisilla ominaisuuksilla.

Koko elämä on tehty ihmiselle rätälintyönä vaikeuksineen, iloineen ja suruineen, joiden tehtävä on muokata ihmissielusta entistä täydellisempi ja kauniimpi.

Näin suureen täydellisyyteen on mahdotonta päästä muutamassa vuosisadassa. Ihmisen kehitys kohti Jumalan suunnittelemaa päämäärää kestää vuosituhansia.

Nykytiede on jo pääsemässä selville elämän todellisesta kiertokulusta. Mutta kestää kauan, ennen kuin näkymätön saadaan näkyväksi myös tieteen eikä vain hengentieteen keinoin. Lähitulevaisuudessa on odotettavissa koko maailmaa koskettavia tärkeitä keksintöjä, joiden julkistaminen todistaa kaikille ihmisille, että elämä on luonnonlakeihin

perustuvaa, ikuista kiertokulkua.

Toistaiseksi vain harvat ovat kiinnostuneita maailmankaikkeuden ilmiöistä. Arkiaherruksessa, taloudellisessa ahdingossa ja vaikeissa maallisissa ja henkisissä oloissa elävältä ihmiseltä ei voida odottaakaan syvää kiinnostusta maailmankaikkeuteen. Tietoisuuden laajentaminen ja olemassaolon mielekkyyden tajuaminen helpottaisi myös arjen keskellä ahertavan ihmisen elämää.

Pidämme liian usein tapahtumia sattumien seurauksena. Toimintojamme maapallolla ja ulkoavaruudessakin ohjaavat kuitenkin selvät säännöt, ja vain niitä noudattamalla pystymme kontrolloimaan käyttäytymistämme ja avartamaan ajatusmaailmaamme yhä laajemmalle.

3.

Jokaiselle ihmiselle annetaan tilaisuus
kehittää omaa itseään:
omaa taiteellisuuttaan,
luonnon kauneuden ymmärtämistä
ja myös kauneutta omassa sisimmässään.

Arkisessa työssä esteettiset arvot jäävät usein toissijaisiksi, jopa unohtuvat. Taide ja kulttuuri on kuitenkin luotu meille jokaiselle virkistymiseksi, levoksi ja nautinnoksi. Pysähtyessämme ihailemaan kaunista taide-esinettä voimme tuntea sielumme sisimmässä herkkiä, värähteleviä tuntemuksia, joista on meille iloa ja joista saamme myös voimaa kestää arkisia murheitamme.

Ihmisen on saatava kehittyä haluamaansa suuntaan. Toisista tulee teknokraatteja, toisista haaveilijoita. Molempia tarvitaan, sillä suuret keksinnötkin ovat aluksi pelkkiä haaveita ja ajatuksia, ennen kuin ne toteutuvat.

Ihmisten pitäisi nykyistä enemmän pysähtyä pelkästään haaveilemaan, sillä juuri mielikuvitusta

rikastuttavista haaveista syntyvät suuret keksinnöt. Miten monesta mahdottomana pidetystä ajatuksesta onkaan tullut totta — sähkö, puhelin, autot, televisiot, lentokoneet, kuumatkat — aluksi joku pelkästään unelmoi niistä ja vasta pitkän ajan kuluttua ne alkoivat hahmottua konkreettisiksi mahdollisuuksiksi.

Mitä tämän päivän ihminen pitää saavuttamattomana unelmana, sen joku ehkä joskus toteuttaa.

Mistä olen tullut? Minne olen matkalla? Mikä on elämän todellinen tarkoitus? Tieto omasta itsestämme, todellinen tieto ja tutkimus ihmisen mahdollisuuksista on huimaavasti tärkeämpää ja jännittävämpää kuin esimerkiksi matkat toisille planeetoille.

Mutta kestää vielä kauan, ennen kuin ihmiset ovat niin valistuneita, että he paneutuvat vakavasti näidenkin asioiden tutkimiseen ja saavat myös äänensä kuuluville. Ihmisen sisimmän olemuksen tutkiminen ei tuota taloudellista hyötyä eikä oman minän löytäminen hyödytä ketään muuta kuin ihmistä itseään. Henkisesti ihmiskunta on vielä lapsenkengissä. Tämän osoittaa se, ettemme nykymaailmassa tavoittele henkisiä arvoja, vaan maine, tavara ja asema ovat meille tärkeämpiä.

Aliarvioimme niitä ihmisiä, jotka eivät anna materialistiselle hyvinvoinnille samaa arvoa kuin me itse, mutta jotka köyhyydestään huolimatta näyttävät löytäneen onnen ja rauhan sisimmässään. Sitähän kaikki ihmiset joskus epätoivoisestikin hakevat ymmärtämättä lainkaan, että onni ja rauha löytyvät omasta sisimmästä.

Ulkonaisista seikoista ihminen ei löydä pysyvää onnea ja harmoniaa. Löydämme sen ainoastaan omasta sisimmästämme ja rakkaudesta lähimmäisiimme kohtaan. Jokaisen luulisi tuntevan itsensä siksi hyvin, ettei koko elämän tarvitsisi kulua hukkaan, ennen kuin etsiminen vihdoin päättyy ja ihminen löytää itsensä ja oman elämänsä tarkoituksen.

Teknologinen kehitys on edistynyt viime vuosikymmeninä huimaa vauhtia. On jo aika, että ihminen saa uusia arvoja, joita kunnioittaa ja joihin pyrkii. Niiden avulla ihmiskunta voi nopeuttaa maapallon henkistä kehitystä, joka on vielä pahasti laiminlyöty.

Monet ovat jo tajunneet teknisen maailmankuvamme vinoutuneisuuden ja huolestuneet maapallon kehitysnäkymistä, jos elämä jatkuu entiseen suuntaan. Tekniikan avulla on ratkaisevasti helpotettu ihmisten jokapäiväistä elämää, mutta sen ei olisi välttämättä tarvinnut tapahtua ihmisen henkisen kehityksen kustannuksella.

Tuloksia voimme odottaa vasta sitten, kun ihmiset ymmärtävät kehityksen ja vaikeuksienkin koulutuksellisen merkityksen.

Sanat eivät riitä ilmaisemaan kaikkia tunteitamme. Henkisyiden lisääntyessä tarvitsemme vähemmän sanoja — ihmisten kyky kommunikoida sanatomalla tasolla lisääntyy. Samalla vähenevät väärinkäsitysten mahdollisuudet, sillä juuri sanoillahan usein tahtomattammekin loukkaamme toisiamme.

Emme ole vielä kehittyneet sille asteelle, että uskaltaisimme kertoa, miltä meistä tuntuu. Puhumme vain asioita, ja väärinkäsityksiä saattaa syn-

tyä puhumattakaan siitä, että tällä tavoin emme päästä toista ihmistä lähellemme, mikä taas on tappioksi myös meille itsellemme. Jos ymmärrämme ja hyväksymme omat tunteemme, pystymme myös ymmärtämään omaa käyttäytymistämme. On vahinko, jos emme osaa eläytyä toisen ihmisen tunteisiin, koska vain yhdessä pystymme muuttamaan kehityksen kulkua.

Ei ole samantekevää, millainen esimies on työssä. Ei ole samantekevää, miten alainen suhtautuu yhteisiin asioihin. Kestää kauan, ennen kuin yhteinen päämäärä, työn tavoitteet ja laatu, tulevat tärkeämmiksi kuin yksittäiset tavoitteet.

Suomalainen perusluonne alemmuudentunteineen näkyy usein juuri työelämässä. Itsetutkiskelulla voidaan vaikuttaa tähänkin. Ihmisten välistä vuorovaikutusta olisi opetettava jo peruskoulussa. Sen myötä ihmiset pystyisivät ymmärtämään entistä realistisemmin omia toiveitaan ja odotuksiaan ja siten ratkaisevasti parantamaan työympäristöä ja työtuoksia.

4.

Elämän tarkoitus on
opettaa meille
lähimmäisen rakkautta ja palvelemista.
Meidän on opittava
kiittämään ja rukoilemaan.

Nykyaikana on paljon ihmisiä, jotka eivät ole koskaan rukoilleet eivätkä juuri kiittäneetkään. Kaikkien on nämä opittava, ellei muuten, niin musertavien vastoinkäymisten kautta. Ne osoittavat ihmiselle hänen todellisen pienuutensa elämän suurten kysymysten edessä.

Ei ole elävää olentoa, joka ei ennemmin tai myöhemmin opi elämän ikuisia lakeja ja koko luomakunnan tarkoitusta. Toisia on helppo puhutella luonnon välityksellä, siinä koko kehityskulku on suoraviivaista ja selkeää. Toisille opetus annetaan tekniikan uusina löydöksinä, esimerkiksi uuden energiamuodon keksimisenä. Toisille taas riittää opetuksiksi elämän peruskysymysten hiljainen mietiskely. Jollekulle on näytettävä koko maailma, ennen kuin hän

herää vastuuseen ja tietoisuuteen omista mahdollisuuksistaan ja kyvyistään auttaa heikompiosaisia.

Jumalalla on erilainen suunnitelma jokaiselle ihmiselle, juuri hänen tarpeisiinsa mitoitettu. Tästä syystä on väärin, että eri ryhmät koettavat valaa ihmisiä omien muottiensa mukaan. Lasten pitäisi saada vapaasti kasvaa ja kehittyä ja muodostaa omia mielipiteitään ilman että aikuiset pakottavat heidät ajatusmalleihin, joiden rakennelmat ovat vanhentuneita lasten kypsyessä nuoruuteen ja aikuisuuteen.

Ihmisten on vaikea ymmärtää, että jokaisella yksilöllä, sukupolvella ja aikakaudella on oma tehtävänsä, jota ei ole muille ja edellisille sukupolville annettu. Katsokaa maailman ihmisiä, katsokaa maailman kulttuureita — miten erilaisessa kehitysvaiheessa ne ovat tänäkin päivänä! Ajatelkaa nykypäivän Aasiaa ja tämän päivän Afrikkaa ja verratkaa niiden elämää amerikkalaiseen elämäntyyliin. Ei ole sattuma, että maapallolla on eri rotuja ja erilaisia kulttuureita, vanhoja sivistysvaltioita, nuoria teknokraattiyhteiskuntia ja erilaisia kulttuuriympäristöjä.

Maapallon ihmiset ja kansat koettavat jo pelkällä fyysisellä olemassaolollaan viestittää meille suvaitsevaisuutta. Ainakaan suomalaisia tämä viesti ei ole vielä saavuttanut. Meidän kansamme on nuori ja nopeasti kehittynyt. Henkinen perintemme ei ole vielä pystynyt mukautumaan uuteen uljaaseen yhteiskuntaamme, joka eristää vanhukset ja sairaat laitoksiin ja jättää pikkulapset vieraiden huollettaviksi ja jonka koko ilme on voimallisesti muuttunut yhden ainoan sukupolven aikana.

Tekninen kehitys, joka on johtanut tähän, ei ole

pelkästään myönteinen. Ihmisen vastuuta itsestään ja lähimmäisistään tulisi entisestään korostaa eikä pitäisi jättää kaikkea persoonattoman, kasvottoman yhteiskunnan vastuulle. Kuolemastakin on tehty tekninen tapahtuma. Enää ei ole sallittua kuolla kotona omaisten hoivissa, vaan steriilissä, teknisessä ympäristössä, jossa ruumista koetetaan kaikin lääketieteellisen teknologian keinoin pitää elävänä, vaikka henki olisi jo jättänyt ruumiin kuten perhonen jättää kotelonsa.

On valitettavaa, ettei kuolevan viimeisinä hetkinä vierellä ole läheistä omaista tai ihmistä, joka auttaisi hengen irtoamista ruumiista vaikkapa vain rukouksella tai kauniilla ajatuksella tai pitämällä kädestä kiinni.

Sairaaloiden henkilökunta ei ole saanut koulutusta kuolevan henkiseen hoitoon, vaan ainoastaan ruumiin hoitamiseen. Monta kertaa käy niin, että kuolevan potilaan huoneessa käväistään vain pikaisesti, ikään kuin välttämättä joutumista kasvokkain pois lähtevän ahdistuksen ja kysymysten kanssa.

Ei ole henkilökunnan vika, että terveydenhuoltoalan koulutus keskittyy vain ihmisen ruumiintoimintojen ylläpitoon. Missään koulutuksen vaiheessa opiskelijoille ei selvitetä, että keho on vain ihmisen asumus, majapaikka, mutta ei ihminen itse. Tämä perustieto muuttaisi suhtautumista ainakin kuolevaan potilaaseen, joka nykyisin saa teknisesti korkeatasoisen hoidon, mutta tuskin minkäänlaista inhimillistä tukea, tuskin edes myötätuntoa sairaalan kiireiden keskellä.

Asenteiden on muututtava, ennen kuin ihmiselä-

mä voi kehittyneissä maissa päätyä yhtä arvokkaasti ja kauniisti omaisten läsnä ollessa kuten yhä tapahtuu kehitysmaissa. Emme osaa arvostaa kehitysmaiden kulttuureita. Olemme korvanneet henkisen sivistyksen teknologisella ajattelulla, jossa ei ole riittävästi sijaa inhimillisyydelle eikä lähimmäisenrakkautelle.

Henkisyys ja sivistys ovat nousemassa ihmiskunnan keskuudessa uuteen kukoistukseen. Tekninen ajattelu joutuu väistymään sille kuuluvaan asemaan — ei ihmistä hallitsemaan vaan häntä auttamaan.

Sattuipa kohdalle kuinka suuria vastoinkäymisiä tahansa, ihmisten on vaikea oppia kohtaamaan henkisiä haasteita, kuten nöyryyden opettelemista, itsekkyydestä luopumista, toisten palvelemista ja suvaitsevaisuutta, kiitollisuutta ja kuuliaisuutta.

On paljon helpompaa elää kiireisenä päivästä toiseen — ja kiirettä tuntuu kasaantuvan sitä enemmän, mitä pitemmälle eddimme. Vasta suuren vastoinkäymisen kohdatessa pysähdymme lopulta kysymään, minne oikeastaan olemme menossa ja mitä tavoittelemme: asemaa, arvonimiä ja suuria tuloja vai ehjää kotia, levollista ympäristöä ja onnellista perhelämää.

Ei ihme, että usein petymme. Onnea ei voi ostaa suurillakaan tuloilla. Varakas ihminen on usein vain ulkonaisesti tyytyväinen. Sisimmässään hän hakee jotakin, jota ei voi löytää muuten kuin luopumisten ja menetysten kautta.

Ihmisen tulisi jo nuoruudessaan kehittää henkistä olemustaan. Lukeneisuus ei riitä, sillä tasapainoisuuden ja onnen avain on usein henkinen kypsyys, kyky

sietää henkistä kipua, loukkauksia ja vastoinkäymisiä ja kuitenkin osata olla kiitollinen iloa tuottavista asioista.

5.

Elämä on kuin helminauha,
jossa yksi helmi on
yksi maan päällä vietetty elinaika.
Ihmisten olisi helpompi elää,
jos he ymmärtäisivät tämän.

Vääryydet, epäoikeudenmukaisuudet ja vaikeudet saavat oikeat mittasuhteet elämän helminauhassa. Yhtenä elinaikana tehty vääryys vaikuttaa heti seuraavaan, samoin yhden elämän aikana tehdyt hyvät teot.

Ihmiset eivät näy ymmärtävän, että paha teko tai paha ajatus tuottaa negatiivisen seurauksen, hyvä ajatus ja teko taas positiivisen. On vaikea olla ajattelematta mitään — vielä vaikeampaa on olla ajattelematta negatiivisesti. Kuitenkin kiven osuessa lammen pintaan syntyy aaltoja — negatiivisen ajatuksen osuessa ihmiseen käy samoin.

Henkisen koulun vaikeimpia oppiaineita on omien ajatusten kontrollointi, jonka vain korkeatasoinen ihminen taitaa.

Vielä on tuleva aika, jolloin ihmiset tietoisesti ja vilpittömästi yrittävät ajatella vain myönteisiä ajatuksia ja kehittävät siten entistä harmonisempaa yhteiskuntaa. Pahuus on kuitenkin pinttynyt ihmisiin niin tiukasti, että tämä aika on vielä kaukana. Vain harvoin tapaa ihmisen, jonka toimintaa eivät hallitse väärä kunnianhimo ja alhaiset motiivit.

Mutta elämien helmiketju pitenee. Helmi helmeltä kehitymme ja opimme palvelemaan ja auttamaan toisia ihmisiä. Ei ole helppo muuttua käskijästä palvelijaksi. Ihminen ei kuitenkaan edisty elämän koulussa, ennen kuin hän on tämän oppinut. Palvelemiseen voi kypsyä vähitellen. Ei ole toki tarkoitus, että kaikki suorittaisivat vain palvelutehtäviä, mutta perusasenteen tulisi olla lähimmäisiä palveleva ja auttava.

Tätä kehitystä jarruttaa se, ettemme kasvattajina osaa antaa lapsille ihanteita, vaan pyrimme sopeuttamaan heidät omaan materialistiseen arvomaailmaamme. Emme osaa opettaa edes kiitollisuutta emmekä sitä, että todellinen rakkaus on rakkautta kaikkia lähimmäisiä kohtaan ja ettei kukaan meistä, pienin ja heikoinkaan, saisi jäädä sitä vaille.

Kuinka paljon rikommekaan tätä henkistä lakia vastaan. Tunnumme tuskin vastuuta muista kuin omasta perheestämme ja läheisistämme.

Henkisellä tiellä emme kuitenkaan etene, ennen kuin olemme vetäneet mukaamme monta muuta, jotka on tiellemme asetettu.

Omakohaisten, kovien kokemusten kautta on raskasta oppia ymmärtämään maailmaa hallitsevia lakeja, joita ei ole kirjoihin kirjoitettu. Lait voi oppia

vain vaikeuksien avulla.

Elämän helminauhassa edellinen helmi, sen koko, väri ja muoto, on perusta, jolle seuraava helmi muodostuu. Toisin sanoen vaikeutemme eivät ole syntyneet tässä ja nyt, vaan ovat seurausta edellisessä elämässä tekemistämme virheistä.

Ja helminauhamme seuraavan helmen värin ja muodon luomme nyt ja tässä. Mitä enemmän simpukka tuntee kipua kiven hiertäessä sen pintaa, sitä loistavamman helmen se pystyy muodostamaan. Ajatusta sietäisi miettiä toisenkin kerran. Ei ole tarkoitus, että kaikki olisivat kauniita, loistavia, tasaisia helmiä. Luonnonhelmetkin vaihtelevat väriltään, muodoltaan ja arvoltaan. Tasainen, kaunis ja sileä helmi on kuitenkin ihanne, päämäärä, johon tulisi pyrkiä.

Kukaan ei voi kertoa, kuinka pitkään tämän päämäärän saavuttaminen kestää, mutta ainakin se on varmaa, että mitä kauemmin kipua sietää, sitä loistavamman helmen saa aikaan.

Saatamme kuvitella olevamme kauniita, valkoisia helmiä, mutta hengen silmin katsottuna epäpuhtautemme näkyvät selvästi.

Saattaa kestää vuosikymmeniä, ennen kuin itse näemme, mistä epäpuhtaudesta on kyse. Voi olla kysymys uskomattoman pienistä, mutta kuitenkin hyvin tärkeistä asioista: nöyryydestä ja kiitollisuudesta ja kuuliaisuudesta. Ihmisen todellinen olemus muuttuu tyystin, jos tajuttaisiin hänen käyttäytymistään ohjaavat pyrkimykset korkeisiin henkisiin tavoitteisiin.

Tietoa on levitettävä kaikkialle, jotta ihmiset

pikkuhiljaa heräisivät ja näkisivät maailman todellisenä eivätkä sellaisena kuin se halutaan nähdä ja kokea.

Ihmisiä on vaikea lähestyä todellisella tasolla, sillä olemme tottuneet keskustelemaan vain kuorista, ihmisruumiin ulkonaisista ulottuvuuksista. Voidaksemme syvällisesti ymmärtää maanpäällisen elämän tarkoituksen meidän olisi opittava ymmärtämään ihmismieltä, ihmisen todellista perusluonnetta.

On todella aika ryhtyä keskustelemaan maapallon tulevaisuudesta ja sen pelastamisesta ihmisen teknisesti tuholta. Tähän tarvitaan uudenlaista ajattelua, asenteiden muuttumista ja elämän kokonaisuuden tajuamista.

Maailmaa ei ole koskaan haluttukaan nähdä kehityksemme kouluna, jossa on useita eri luokkia ja eritasoisia oppilaita. Olisiko liian paljon vaadittu, jos edes tämä perusasia voitaisiin julkisesti tunnustaa?

Henkisen kehityksensä kustannuksella ihmiset yrittävät epätoivoisesti luoda entistä teknisempää ja materialistisempaa maailmaa. Kestää kauan, ennen kuin inhimillisyys ja toisten huomioon ottaminen ja palveleminen tulevat materialistista hyvinvointia tärkeämmiksi.

Mutta pienistäkin puroista kasvaa iso virta. Mitä enemmän ihmiset tekevät hyviä tekoja, sitä paremaksi muuttuu koko maailma. Jollemme kaiken aikaa ole tietoisia päämäärästämme, hyvyyden, rakkauden ja lähimmäisen palvelemisen merkityksestä, eivät myöskään riidat, sodat ja epäsope poistu. Henkistä puhdistautumista tapahtuu jo kaiken aikaa. Maapallon fyysinen puhdistuminen tapahtuu vasta sen jälkeen.

6.

Yhä harvempi näkee
elämän kokonaisuutena,
yhä useampi on
pikku asioiden sokaisema.

Me olemme menettäneet kosketuksen luontoon.

Nykyihminen on menettänyt kykynsä intuitiiviseen elämän ilmiöiden kokemiseen. Monet tiedemiehet ovat jo joutuneet myöntämään maailmankuvamme vajavuuden. Valtaosa ihmisistä ei kuitenkaan tunne tieteen uusimpia saavutuksia, ei edes kysymyksiä, joita tiedemiehet ovat joutuneet itselleen asettamaan.

Ihmisten tietämys ei yleensäkään koostu tieteen saavutuksista, vaan yleisistä ja jopa vanhentuneista tiedoista ja väittämistä, joita ei huomata asettaa kyseenalaiseksi saati sitten edetä uusiin hypoteeseihin ja ratkaisumalleihin.

Suureen massaan on helppo samastua, onpa yleinen mielipide kuinka virheellinen tahansa. Kehitystä ei kuitenkaan tapahdu, ellei tiedon rajoja laajenneta.

On helppo olla yhtä mieltä niiden kanssa, jotka leimaavat edelläkävijät höyrypäiksi, kun nämä uskaltavat asettaa nykyisen maailmankuvamme kyseenalaiseksi. Ihmiskunnan historiassa edelläkävijöitä on aina kohdeltu huonosti — ristiinnaulittu, poltettu roviolla, pilkattu ja vainottu. Usein jälkipolvet ovat kuitenkin joutuneet toteamaan yleisen mielipiteen vääräksi ja myöntämään, että pilkatut ja tuomitut edelläkävijät ovat tuoneet uutta, todellista tietoa ihmiskunnalle.

Ihmiskunta on tullut käännekohtaan. Luonnonvarojen ehtyminen pakottaa tulevina vuosisatoina ratkaisemaan monet asiat totutusta poikkeavalla tavalla. Entiset ratkaisumallit eivät enää sovellu. Nykytilanteen mielettömyys on jo tiedostettu, mutta vasta yleinen asennemuutos voisi korjata vääristymiä.

Ei ole sellaista hallitusta, joka asettuisi yleistä mielipidettä vastaan. Ihmiset ovat kuitenkin passiivisia ilmaisemaan mielipiteensä julkisesti ja voimakkaasti. Yksikään hallitus ei ryhdy sotaan, jos kaikki kansalaiset yksimielisesti kieltäytyvät aseista. Yksikään hallitus ei voi säätää lakeja, jollei kansa niitä hyväksy.

Jokaisella ihmisellä on valtavasti voimaa ja vaikutusvaltaa, mikäli hän vain uskaltautuu sitä käyttämään.

Politiikan varjolla ihmiset valitettavasti toimivat toisiaan vastaan sen sijaan että he yksissä tuumin ajaisivat yhteisiä asioita. Ajattelumme tulisi ratkaisevasti muuttua. Meidän olisi ajateltava muiden etua ja parasta eikä yksinomaan oman ryhmän etua muiden kustannuksella.

Ei ole helppo olla nykypäivän poliitikko, jos haluaa kuunnella omantuntonsa ääntä. Rehellisyyttä ja rohkeaa suoraselkäisyyttä ei arvosteta. Päätökset ovat usein kompromisseja, joilla tavoitellaan vain omaa tai ryhmän etua. Nykypolitiikka suosii taitavia luovijoita, joita tuuli voi kuljetella mielensä mukaan. Poliittisen ajattelun olisi tervehdyttävä kokonaisuutta suosivaksi ja kansan edut huomioon ottavaksi.

Luopumalla itsekkyydestä ja pyrkimällä lähimmäisenrakkauten voimme kehittää yhteiskuntaamme oikeaan suuntaan.

Olemme tulossa tienhaaraan, jossa ratkaistaan, mitä tietä Suomen kansa tulee seuraavat vuosikymmenet vaeltamaan. Maamme johtajilta vaaditaan viisautta, oikeudenmukaisuutta ja puoluenäkökoh- tien unohtamista, että he osaisivat luotsata kansamme maapallon tulevissa myrskyissä.

On selvää, ettei kukaan halua sotaa. Mutta ihmisten itsekkyyks ja oman edun tavoittelu pahenee jatkuvasti yksilötasolla, josta se leviää ryhmätasolle ja kansakuntiin. Tämä ajaa maailman maita aseelliseen konfliktiin, jota seuraa kuitenkin ihmiskunnan suuri henkinen puhdistautuminen ja nöyrytyminen.

7.

Jokaisella ihmisellä on
oma tiensä kuljettavanaan
ja omat vaikeudet voitettavanaan.
Ei ole kahta samanlaista tietä
kuten ei ole kahta samanlaista ihmistä.

Ihmisen voimavaroja koetellaan elämän saatossa. Vaikeudet on tarkoitettu opiksi ja voitettaviksi. Ne on mitoitettu kullekin juuri hänen voimavarojensa mukaan. Toisen vaikeudet saattavat tuntua vähäpätöisiltä siitä, jolla on käytössään enemmän voimia vaikeuksien voittamiseen. Kun ihminen oppii tuntemaan toisen ajatukset, ahdistukset ja pelot, hän alkaa myös ymmärtää tämän käyttäytymistä.

Ihminen ei tarvitse ammatillista koulutusta voidakseen auttaa ahdingossa olevaa. Siihen tarvitaan vain lähimmäisenrakkautta, myötäelämisen taitoa, rohkaisua ja kosketusta. Ne voivat tehdä ihmeitä ihmiselle, joka on epätoivoinen ja onneton ja kaipaa kuuntelijaa ja neuvojaa.

Meillä kaikilla on taito tukea ja auttaa toisiamme,

mutta miten harvoin siihen ryhdymmekään. On helpompaa väistää ihmisen hätää ja käskeä häntä lääkäriin, psykologille tai mielenterveystoimistoon kuin istua kuuntelemassa toisen suruja ja murheita ja keventää hänen taakkaansa.

Myötäelämisen kykymme on katoamassa. Meidän yhteiskunnassamme lähimmäinen ei enää ole lähimmäinen. Juuri nyt tarvitsemme kuitenkin lähimmäisiämme entistä enemmän. Kaipaamme ihmisiä, jotka haluavat ojentaa kätensä, kun meistä tuntuu pahalta. Rakkaudella ja lämmöllä pystyttäisiin parantamaan jopa sairauksia. On sääli, ettemme me suomalaiset pysty hevin edes koskettamaan toisiamme.

Me kaipaamme kipeästi rakkautta, hyväksyntää ja oman arvomme tunnustamista. Ihminen kaipaa koko elämänsä ajan lämpöä ja hellyyttä, toveruutta ja ystävyyttä, onpa hän missä yhteiskunnallisessa asemassa tahansa. Jos emme sitä saa, muutamme ulkonaisesti koviksi ja hyökkääviksi, jopa välinpitämättömiksi. Tämä kaikki on kuitenkin vain ulkokuorta, jolla yritämme peittää suuren pettymyksemme.

Lähimmäisenrakkautta voi olla vaikea osoittaa ihmiselle, joka on ilkeä, kateellinen ja panetteleva. Mutta jos katsoo syvälle ihmisen sisimpään, näkee, että hän vain väärällä tavalla pyytää hyväksymistä. Häntä tulisi opettaa eikä ojentaa. Pahuus voitetaan hyvydellä ja rakkaudella, vain niillä voidaan lääkittää hellyydenkipua.

Jokainen meistä kaipaa hellyyttä ja huutaa koko olemuksellaan apua, jos ei ole sitä edes lapsuudessaan saanut.

Sanat ja kosketus eivät maksa mitään. Niillä

voidaan kuitenkin muuttaa ihmisen koko elämänsuunta, jos niitä käytetään oikealla hetkellä. Vieraskin voi auttaa, jos hänen elämänsä ohjenuora on toisten taakkojen helpottaminen.

Olemme vieraantuneet vanhoista kyläyhteisöistä, joissa oli talkoohenkeä, naapuruutta ja toveruutta. Kyläyhteisöjä meillä vielä on, mutta niissäkin elämä on jo muuttunut. Olemme menettäneet kontaktin lähimmäisiimme. Erityisesti kaupungeissa on vaikea saavuttaa samaa yhteenkuuluvuutta ja toveruutta kuin joissakin paikoin maaseutua. Juurettomuus vaivaa eivätkä yhteiskunnan ponnistukset yhteenkuuluvuuden ja vastuuntunnon luomiseksi tuota tulosta.

Meidät on kuin riuhtaistu irti turvallisesta maaperästä, jota esi-isämme ovat vuosisatoja viljelleet. Olemme paketoineet pellot, jotka esi-isämme hiellä ja työllä raivasivat. Olemme omaksuneet uuden arvo maailman, muovikulttuurin ja irrallisen, elämää kuluttavan asenteen. Ihmettelemme, miksi emme olekaan onnellisia kaiken materian keskellä. Taloudellisesti, sivistyksellisesti ja terveydellisesti elämme paremmissa oloissa kuin edelliset sukupolvet ja kuitenkin tunnemme, että entisajan ihmiset olivat meitä tyytyväisempiä ja onnellisempia.

Kehitysmaissa tilanne on yhä sama kuin meillä satoja vuosia sitten. Tekniikka ja tietämys ovat puutteelliset, lukutaito vähäistä ja terveydenhoito alkeellista, mutta kaikesta huolimatta ihmiset ovat tyytyväisempiä, iloisempia, avoimempia ja nöyrempiä kuin suomalaiset.

Me olemme kateellisia ja kaunaisia, tosin sisuk-

kaita ja ahkeria, mutta ulkonaisesti emme näytä onnellisilta ja iloisilta, vaikka puitteet ovatkin kunnossa. Olemme aina johonkin tyytymättömiä, ellemme muuhun, niin korkeaan verotukseemme, jonka ansiosta sosiaaliturvamme ja terveydenhuoltomme ovat maailman parhaita, asuntomme korkealaatuisia ja toimeentulomme turvattu. Työtönkin saa ”palkkaa”, eikä kukaan näänny nälkään, janoon eikä kylmään. Silti olemme tyytymättömiä ja kiittämättömiä maassa, jossa imeväiskuolleisuus on maailman alhaisin ja jossa keski-ikä on paljon korkeampi kuin sata vuotta sitten.

8.

Jos elämästä puuttuu jotakin,
jota on vaikea määritellä,
olemme tulleet tärkeään kehitysvaiheeseen.
Elämän tarkoitus ei todellakaan löydy
materialistiselta tasolta.

Joskus tuntuu siltä, että kaikki ei ole aivan kohdallaan. Elämästä puuttuu jotakin, mutta me emme tiedä mitä. Alamme etsiä elämän todellista tarkoitusta ja merkitystä. Näemme kaiken uusin silmin. Jos tuolloin yritämme löytää elämän tarkoituksen materialistiselta tasolta, tulemme epäonnistumaan.

Tässä vaiheessa meille alkaa avautua ihmisen henkisyys. Koemme pysähdyksiä, pohdimme kysymyksiä, joita emme muista ennen pohtineemme. Ajatuksemme alkavat askarrella myös kuoleman jälkeisessä ajassa. Pohdiskelemme, onko fyysinen kuolema kaiken loppu vai onko se vain portti uuteen elämään vai mikä lienee kaiken tarkoitus.

Meidän on silloin pyrittävä selvittämään, miten kaikki oikeastaan on kehittynyt ja miten meille

todella tärkeät asiat kuuluvat kokonaisuuteen. Itsekullekin riittää näissä kysymyksissä pohtimista pitkäksi aikaa.

Kun vähitellen, aluksi välähdyksittäin, opimme tuntemaan oman minämme, selviää myös se, että olemme ikuisia, kuolemattomia henkiä, jotka asumme erilaisissa majapaikoissa — ihmisruumiissa — maanpäällisen aikamme oppiaksemme, opettaaksemme ja kehittyäksemme.

Silloin meille alkaa kirkastua myös kaiken takana oleva laki, logos, henki, joka on kaikkeuden luoja, ja meidän auttajamme.

Eläessämme etsimme koko ajan yhteyttä korkeimpaan, jonka jokainen ihminen sisimmässään tunnustaa, ateisti ehkä vasta kuolinvuoteellaan. Meidän kestokykyämme saatetaan mitata monenlaisissa elämän vaikeuksissa, kunnes viimein joudumme tilanteeseen, jossa meidän on pakko pyytää apua henkisesti maailmasta.

Maailmassa on eri tavoin ajattelevia ihmisiä, jotka kutsuvat Jumalaa omilla nimityksillään. Kaikilla on kuitenkin yhteinen Jumala, joka eri kulttuureissa käsitetään eri tavoin. Verisissä uskonsodissa osapuolet kuvittelevat taistelevansa oman Jumalansa puolesta toisen epäjumalaa vastaan. Maailmassa on vain yksi henki ja rakkaus, joka ilmentää itseään monilla tavoin ja monissa tilanteissa: jehovalaisille eri tavoin kuin laestadiolaisille, adventisteille eri tavoin kuin spiritualisteille. Myös suuret maailmanuskonnot käsittävät korkeimman olemassaolon ja olemuksen eri tavoin.

Kymmenen käskyä ovat kuitenkin sisällöltään

amat, onpa näkemykset esitetty millä vuosisadalla ja missä kulttuuripiirissä tahansa. Eettiset perusarvot ovat säilyneet samoina läpi vuosituhansien.

Halki vuosisatojen perustotuudet, Vuorisaarna ja kymmenen käskyä, ovat pysyneet ennallaan, vaikka Raamatusta on poistettu osia ja esitetty erilaisia tulkintoja kulloistenkin vallassaolijoiden mieltymyksen mukaan.

Ahtaat käsityksemme alkavat pikku hiljaa avartua sitä mukaa kuin tietämys lisääntyy. Kuitenkin saattaa kulua vuosikymmeniä, ennen kuin ihmiset tajuvat käskyjen todellisen merkityksen ja samalla sisäistävät ne.

Elämää kokonaisuutena emme vielä tunne. Elämä on valtava kokonaisuus, valtava luomakunta ja järjestelmä, jonka tajuaminen ei ole ihmismielelle tässä kehityksen vaiheessa edes täysin mahdollista.

Avaruudessa on laajoja galakseja, joissa on oma älyllinen elämänsä, oma teknologiansa ja omat kehitysvaiheensa. Maapallo on pienimpiä ja vähäpätöisimpiä planeettoja, joilla on älyllistä elämää.

Monilla muilla planeetoilla sivistys ja teknologia ovat huomattavasti pitemmällä, mutta ennen kaikkea henkinen kehitys ja sivistys ovat aivan toista kuin ihmisten keskuudessa.

Aikaa myöten teknologia maapallollakin kehittyy niin pitkälle, että voimme olla yhteydessä muihin planeettoihin. Silloin ihmiset alkavat hiukan ymmärtää suurta maailmankaikkeutta ja nähdä oman pienuutensa. Monet oppiriidat laantuvat, kun maailmankaikkeuden laajuus ja sen henkiset ilmenemis muodot alkavat avautua meille.

Muutamien vuosikymmenien kuluttua olemme yhteydessä muihin planeettoihin. Henkisellä tasolla tätä on itse asiassa jo tapahtunutkin, ja ainoastaan teknologisesta kehityksestä riippuu, koska saamme virallisesti hyväksytyin yhteyden vieraisiin planeettoihin.

Ihmiskunnan asema tulee muuttumaan, kun ymmärrämme, ettemme ole luomakunnan kruunuja, ainutkertaisia olentoja maailmankaikkeudessa. Tämä auttaa meitä ymmärtämään myös henkisen kehityksen lakeja ja vaatimuksia.

Toisten planeettojen kulttuurien kohtaaminen on maapallon asukkaille ymmärrettävästi järkytys — romuttaahan se lopullisesti käsitykset materialistisesta maailmasta ja avaa uudet, huimaavat näköalat elämän jatkuvuudelle ja olomuodon muutoksille.

Vuosisadan alussa tiedemiehet väittivät, ettei mikään ilmaa raskaampi voi lentää. Nyt emme voi olla hymyilemättä näille väitteille. Seuraavat sukupolvet tulevat samalla tavoin ihmettelemään meidän aikamme tietämättömyyttä ja virheellisiä käsityksiämme avaruudesta ja muiden planeettojen kulttuureista.

Tulee aika, jolloin kaikki maailman kansat saavat tietää oman osuutensa maailmankaikkeudessa. Ensi hämmennyksen mentyä ihmisten on silloin helpompi elää ja hyväksyä oma paikkansa, oma osuutensa ja oma kehitysasteensa.

Ihmisen on hyvä tietää, mitä tehtävää varten ja minkälaisin eväin hän on maailmaan syntynyt. On helpompi elää ja kohdata vaikeudet, kun tietää, minkä henkisen ominaisuuden saavuttamiseksi vaikeudet on tarkoitettu.

9.

Elämän henkisten perustotuuksien tajuaminen
saattaa olla lähempänä
kuin luulemmekaan.
Suuret kriisit nopeuttavat
ihmiskunnan henkistä kehitystä.

Nyky aika on kriisialtista; koko ajan käydään sotia maailman eri puolilla. Mutta ilmeisesti vasta maailmanlaajuinen kriisi vihdoin opettaa ihmiset elämään sovussa ja riitelemättä.

On valitettavaa, että ihminen oppii henkisiä totuuksia ja korkeaa eettisyyttä vain kovien koettelemusten kautta. Kaikki kehitys alkaa yksilöstä, hänen henkisestä kehityksestään, joka vaatii kateudesta luopumista, epäitsekkyyttä ja toisten parhaaksi työskentelyä. Tätä kautta muuttuu vähitellen yhteiskuntakin.

Ihmiskunnan auttajina toimivat henkiset opettajat, joille on annettu tehtäväksi lisätä maailman kansojen tietämystä ja sivistystä.

Vaikka suomalaisuuteen liittyy paljon negatiivisia

piirteitä, olemme toisaalta pystyneet muutamassa vuosikymmenessä rakentamaan yhteiskunnan kokonaisuudeksi, josta kehitysmaissa voidaan teknisessä mielessä ottaa oppia. Henkisen ilmapiirin kehittyessä Suomesta tulee edelläkävijä myös rauhan rakentajana. Meillähän on jo nyt edellytyksiä kiistanalaisissa tilanteissa näyttää muulle maailmalle hyvää esimerkkiä.

Olemme osallistuneet kansainväliseen rauhantyöhön ja kehitysapuun. Kehitysmaista saamamme kuva alkaa selventyä ja samalla vastuumme niiden hyvinvoinnista tulee myös meille yhä tärkeämmäksi. Kansaamme ei voida soimata siitä, ettemme vielä ole yltäneet kehitysavussa kaikkiin tavoitteisiimme, sillä tietämys kehitysmaiden todellisesta tilanteesta on alkanut selvetä vasta viime vuosina. Tiedon lisääntyessä asenteet muuttuvat entistä myönteisemmiksi köyhyydessä eläviä veljiämme ja sisariamme kohtaan.

Vastuu lähimmäisistä ihonväriin, rotuun, uskontoon ja sukupuoleen katsomatta on myös osa kehityskaartamme.

10.

Ajatuksemme ovat kuin
eläviä olioita,
jotka voivat saada aikaan
hyvää ja pahaa.
Ajatuksella on mahtava voima.

Ajatuksesi ovat sinun sisäinen peilisi. Ajatuksesi kertovat sinusta ja siitä minkälainen olet. Kaikki kehitys alkaa ajatuksesta, samoin tuho. Ajatusten kontrollointi on aluksi vaikeaa, mutta harjoittelun myötä lopulta helppoa.

Maailmassa on joukko ihmisiä, jotka pystyvät lukemaan ajatuksia ja jopa vaikuttamaan niihin. Tämä on tieteellisesti todistettu sekä idässä että lännessä.

Ajatuksen voimalla voidaan matkustaa muihin maanosiin ja vieraille planeetoille. Ajatuksen voimalla voidaan parantaa sairauksia. Ajatuksen voimalla voidaan päästä kuoleman rajan taakse. Mitään ei saada aikaan ilman ajatusta, mutta ajatuksella voidaan aiheuttaa fyysisiä ja jopa materian muutoksia.

Fyysinen ruumiimme reagoi ulkonaisiin ärsykkeisiin, kohdistuivatpa nämä sitten suoraan kehoomme, tai — mikä tavallisempaa — ensin henkiseen minäämme, jonka reaktiot heijastuvat meissä fyysisinä sairauksina. Sairaudesta paraneminen kuvastaa oman mielentilamme muuttumista.

Yleisesti ei vielä tiedetä, että esimerkiksi paha tekemme voi aiheuttaa meille itsellemme fyysisen sairauden — vaikkapa ihottuman. Huono omatunto kalvaa mieltämme, kunnes se saa ruumiillisen ilmenemismuodon.

Negatiiviset ajatuksemmekin saattavat aiheuttaa meille sairauksien oireita.

Ajatuksen voimaa ei ole osattu painottaa lähinnä siksi, etteivät asiantuntijatkaan ole siitä riittävästi perillä.

Vuosituhansien jälkeen maapallolla on tultu käännekohtaan, jossa on päätettävä, jatkaako ihmiskunta tuhoaan tai muuttuuko ihmisten ajattelu, jolloin myös sodat ja tuhoaseet käyvät tarpeettomiksi.

Maapallon tulevaisuus on ihmisten ajattelun varassa. Teothan seuraavat vain ajatusten ratoja. Jos tuhannet miljoonat ihmiset ajattelevat myönteisesti lähimmäisistään ja koettavat löytää positiivisia puolia vihollisistaankin, ei sotia tule. Jokainen ajatus on tärkeä. Ei ole utopistista ajatella, että maailman tulevaisuus voidaan turvata suurten joukkojen ajatuksilla, toiveilla ja rukouksilla. Myönteinen ajattelu tuottaa todella tulosta. Jokainen voi kokeilla sitä omassa lähipiirissään.

Ihmiset tulevat harvoin miettineeksi, kuinka paljon he pystyvät muuttamaan asioita pelkästään

muuttamalla asenteita ja ajatustapaansa.

Henkilökohtaiset vaikeudet johtuvat usein virheellisestä asennoitumisesta ja ajatusmalleista. Viha, kateus ja omahyväisyys aiheuttavat negatiivisia seurauksia ihmisen olemuksessa, ruumiissa ja ympäristössä.

Ajatuksia käytetään väärin tietämättä, että ne toimivat kuin bumerangi. Kostonhimoinen ajatus palaa lähettäjälleen ja kerättyään moninkertaisesti henkistä kuonaa osuu häneen itseensä.

11.

Tärkeä oppi on:
sitä ihminen niittää,
mitä hän on kylvänyt.
Kaikesta tekemästämme
me joudumme edesvastuuseen.

On vaikea opettaa ihmisiä, jotka eivät edes halua vastaanottaa henkistä opetusta. Elämää säätelevät lainalaisuudet selviävät kuitenkin ennen pitkää meille jokaiselle, jopa kaikkein vastahakoisimmallekin.

Henkisen kehityksen pyörässä ihminen kohtaa monia asioita, joita ei tarvitse etukäteen murehtia eikä pohtia. Henkiset totuudet opetetaan kullekin juuri hänelle sopivalla tavalla ja häntä kehittävien vaiheiden kautta. Tärkeimpiä oppeja on, että sitä ihminen niittää, mitä hän on kylvänyt. Teoistaan ja ajatuksistaan ihminen joutuu ennemmin tai myöhemmin edesvastuuseen. Tämän karman lain merkitystä ihmiset eivät yleisesti tajua. Me kuvittelemme voivamme salassa tehdä toiselle paha ajatuksin,

sanoin ja teoin. Kaikesta joudumme kuitenkin edesvastuuseen.

Armo on toki olemassa, mutta armoa ei ole se, että ihminen saa seurauksista välittämättä tehdä rajattomasti paha ja sen jälkeen pelastuu. Armoa on pelkästään se, että ihmiselle annetaan mahdollisuus hyvittää tekonsa, yrittää uudelleen ja pyytää anteeksi niiltä, joita vastaan on rikkonut.

Ihmisen tehtävä ei ole tuomita muita. Ihminen saa itse tuomita omat tekonsa ja aikanaan nähdä itsensä paljaana totuuden valossa. Silloinkin toisten tulee tuntee sääliä ja armoa häntä kohtaan.

Tuomiolla, arvostelulla ja suvaitsemattomuudella ei maailmaa paranneta. Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi. Tämä on syytä muistaa mitä erilaisimmissa tilanteissa. Jalon hengen tunnus on nähdä muut itsensä yläpuolella. Moniko pystyy täyttämään tämän vaatimuksen?

Ei ole olemassa uskontoa ja kulttuuria, jossa kaikki olisi väärää tai kaikki olisi pelkästään oikeaa tietoa. On epäviisasta kinastella dogmeista, joista kenelläkään ei ole todellista tietoa. Eri ihmiset esittävät vain omia tai ryhmiensä tulkintoja, jotka sopivat heille, mutta eivät välttämättä muille.

Toisen ihmisen vakaumuksen kunnioittaminen on niitä lakeja, jotka jokaisen on opittava. Jos haluamme alistaa muut valtamme alle, motiivimme ei ole puhdas.

Motiivi on usein tärkeämpi kuin teko. Hyvä teko, jonka motiivi on huono, ei ole siunaukseksi. Sen sijaan väärällä teolla, jonka motiivi on hyvä ja jalo, on hyvät seuraukset. Ihmiset pysähtyvät harvoin ajatte-

lemaan tekojensa tarkoitusta. Ne on syytä selvittää, koska teoistaan ihminen joutuu kuitenkin ennemmin tai myöhemmin vastuuseen.

12.

Monet luulevat, että aika,
jolloin ihmiset elävät sovussa
ja auttavat heikompiosaisia lähimmäisiään,
on vielä kaukana.
Murroskausi on kuitenkin jo alkanut.

Asenteemme ja ajatuksemme muuttuvat vähitellen ja ihmiset tulevat entistä enemmän arvostamaan henkisyttä. Eri aikakausina koulutus on suunnattu eri aloille. Koulutus tulee nyt entistä enemmän suuntautumaan henkisen tietämyksen laajentamiseen ja kaiken olevaisen ja elämän tärkeimpien lakien opettamiseen.

Ei ole sattuma, että eri puolilla maapalloa on eri piireissä, kansan riveissä ja oppineiden keskuudessa, herätty pohtimaan maapallon tulevaisuutta ja kokonaisvaltaista ihmiskäsitystä. Yhä useampi on käynyt miettimään oman olemassaolonsa mielekkyyttä.

Maailmassa on jo koko joukko ihmisiä, jotka mieltävät nykyisen olomuotonsa vain välivaiheeksi elämän kokonaisketjussa. On vain yksi totuus, mutta

sillä on monet kasvot. On vain yksi elämä, mutta sillä on monta ilmenemismuotoa, monta aikakautta ja monta mahdollisuutta. Yksi elämän muoto on vain osa kokonaisuudesta, ja suuresta järjestelmästä, joka käsittää maailmankaikkeuden erilaiset ilmenemismuodot. Kukaan meistä ei vielä tajua kokonaisuuden suuruutta. Maan päällä elävä ei voi sitä tajutakaan. Osa elämän henkisistä olomuodoista on ihmiselle salaisia, koska kaiken lopulliseen ymmärtämiseen tarvitaan ihmismieltä korkeampaa älyä.

Vaikka ihmiskunnan kehitys kulkisikin väärään suuntaan, sen kulkuun ei puututa, jos ihmiset tietoisesti haluavat valita väärän tien. Joskus väärälle tielle eksynyt kuitenkin pysäytetään, jolloin hän saa tilaisuuden muuttaa elämänsä suuntaa.

Henkisen kehityksen eräs perusperiaate on, että ihminen saa vapaasti erehtyä, tehdä virheitä ja omaksua vääriä asenteita. Vastuu on aina hänellä itsellään. Ihminen joutuu korjaamaan kaikki virheensä. Kaikilla ajatuksilla ja teoilla on seurauksensa. Kerrannaisvaikutuksen kautta pienistäkin asioista koituu suuria seurauksia. Tästä syystä on pyrittävä kontrolloimaan itseään, omia ajatuksiaan ja omaa kehitystään. Ketään ei pakoteta kulkemaan kehityksen tietä nopeammin kuin hän haluaa, mutta kaikki kulkevat kuitenkin eteenpäin.

Joskus voi olla tarpeen pitää lepotauko ja antaa asioiden edetä omalla painollaan. Välistä taas on syytä aktiivisesti osallistua omaan henkiseen kehitykseensä. Joskus on syytä olla hiljaa ja koettaa kuunnella, mitä hiljaisuus meille opettaa, välistä taas on aika iloita ja kokea riemuiten muiden ihmisten

olemassaolo ympärillään.

Syvällä omassa olemuksessaan ihminen ei aina tajua ympäristönsä tapahtumia eikä kaikkia muutoksia tarpeelliseksi omalle kehityskululle. Vasta jälkepäin elämää tarkastellessaan ihminen saattaa huomata, kuinka hänelle kävi juuri niin kuin piti.

Elämän tärkeiden käännekohtien merkityksen ihminen pystyy arvioimaan vasta jälkepäin. Ihminen voisi ennustaa myös tulevan kehityksensä, jos hän syvällisesti tutkisi omia menneitä elämänvaiheitaan ja paneutuisi omaan henkiseen minäänsä sen sijaan että samastuu liikaa omaan fyysiseen olomuotoonsa.

Loppujen lopuksi on kuitenkin samantekevää, onko ihminen maan päällä koettanut ymmärtää omia elämän opetuksiaan vai ei. Opetukset jäävät joka tapauksessa alitajuntaan, josta ne ovat helposti poimittavissa. Opetukset seuraavat ihmistä koko hänen kehityskulkunsa ajan olomuodosta toiseen ja toimivat voimavarastona, josta ihminen voi ammentaa tietoa, kokemusta ja taitoa elämänsä eri vaiheissa.

Koska elämänopetusten varasto riippuu kunkin ihmisen elämänvaiheista, ihmiset ovat henkisesti eritasoisia. Kukaan ei yleensä opi toisen kokemusten kautta. Elämää hallitsevia lakeja ihminen joutuu oppimaan vaikeuksien ja voittojen avulla.

Meidän on koetettava elää siten, että henkisen tiedon karttuessa myös käyttäytymisemme kuvastaa henkistä kehitystasoamme. Käytöksesi paljastaa sielusi. Kuinka paljon joudummekaan kokemaan, ennen kuin käytöksemme kestää kaiken kritiikin.

On vaikea myöntää, ettei oma käytös kestä henkisiä kriteereitä: toisten arvostamista ja taakkojen kantamista, auttamista ja rakastamista. Yhden ihmisiän aikana ei edes ehdi oppia kaikkia henkisiä vaatimuksia.

Elämä etenee kohti parempaa ja täydellisempää päämäärää, joten kaikki pääsevät vähitellen lähemmäksi korkeita päämääriä.

13.

Missään koulussa ei opeteta
syyn ja seurauksen lakeja,
eikä monikaan
tajua niiden yhteyttä.

Elämä ei ole epäoikeudenmukainen, vaikka ulkonaisesti usein siltä näyttääkin. Jos ihminen ei tunne syyn ja seurauksen lakia, hän tekee helposti vääriä johtopäätöksiä. Ei ole helppo ymmärtää, että vaikean sairauden tarkoitus on opettaa meitä henkisesti ja toisaalta korvata jokin aikaisemmin tekemämme virhe.

Esimerkiksi vihan seuraus voi olla sairaus, joka pakottaa meidät hiljentymään ja pysähtymään. Kateus taas saa aikaan sen, että tunnemme olevamme toisten armoilla jolloin haluamattamme joudummekin turvautumaan toisten apuun.

On tajuttava kokonaisuus, ennen kuin ymmärrämme tunteiden fyysisiä vaikutuksia. Elämän lakeja voi oppia vain elämällä. Kukaan toinen ei voi opettaa meille, mitä on kärsimys. Sen oppii vain oman

kokemuksen kautta. Kukaan ei voi opettaa meille rakkautta. Sekin on opittava tuntemaan itse. Kukaan ei voi opettaa toista luopumaan. Jokainen joutuu kokemaan sen konkreettisesti, ja vasta kaiken tämän jälkeen pystymme ymmärtämään myös lähimmäisiämme entistä paremmin.

Jokaisen on kuljettava omaa tietään. Kun tiedämme kulkevamme tiellä, jota ei niinkään sanele järjen ääni vaan omatuntonne, tajuamme erehtymättä, milloin poikkeamme oikealta tieltä.

Vaikka sisäiset äänet puhuttelevat myös nykyajan ihmisiä, moni on taipuvainen seuraamaan järjen ääntä ja muiden mielipiteitä. Hän ei huomaa, että toimiminen oman sisäisen äänen mukaan on hänelle itselleen paras ratkaisu, oikea tie, joka osoittautuu oikeaksi ehkä vasta sitten, kun muut tiet ovat johtaneet umpikujaan.

Ihmisen ei ole helppo olla itselleen rehellinen. Paljon helpompaa on kulkea virran mukana ja pettää itseään ja ympäristöään. Vaatii rohkeutta nousta seuraamaan sisimpänsä ääntä ja lähteä tielle, jonka tuntee omakseen, vaikka ympäristö kuinka vetäisi toiselle tielle. Ihmiselle tehdään paljon henkistä väkivaltaa ”oman etusi nimessä” ymmärtämättä, että kukaan ei voi tuntea toisen sisintä ja tämän omaa parasta. Ulkopuolinen näkee asiat aina eri tavoin kuin ihminen itse.

Jokaisen on kuitenkin aika ajoin syytä tarkastella toimintojaan ulkopuolisen silmin. Silloin voi havaita asioita, joita ei ole tiedostanut, ja todeta muita ihmisiä kohtaan tekemänsä virheet.

Itsekkyys, alemmuudentunne ja henkinen kypsy-

mättömyys säätelevät monen ihmisen jokapäiväistä toimintaa. Jos ihminen arvioi edesottamuksiaan vaikkapa vain yhtenä päivänä viikossa, hän voi järkyttyä tarkastellessaan itseään omantunnon, sisäisen äänen antamin henkisin kriteerein. Heti kun ihminen alkaa ymmärtää, mistä elämässä on kysymys, hän alkaa ajatella uudella tavalla myös elämää ja sen kaikkia ilmiöitä.

Ihminen alkaa tuntea, että on hyvä olla, vaikka ympärillä on monia häntä itseään parempia ja kyvykkäämpiä. Samalla hän havaitsee, että lähellä on myös monia heikompia kuin hän itse. Toisten paremmuus ei riistä häneltä mitään. Ihmisen itsetunto ei vaurioidu, enää ei tunnu siltä, että hän ei siedä itseään kyvykkäämpiä henkilöitä lähellään.

Kun ihminen alkaa ymmärtää elämän henkisiä lakeja, hän on päinvastoin kiitollinen, että lähipiiri on niin rikas ja moninainen ja että jokainen yksilö on erilainen ja toteuttaa omaa osuuttaan suuressa järjestelmässä. Kaikilla ei ole samoja kykyjä, mutta kokonaisuuden kannalta jokainen ihminen on yhtä tärkeä.

Kypsiä ihmisiä on valitettavasti vähän. Henkistä kypsyyttä on vaikea oppia, koska se tapahtuu ensisijaisesti kokemuksen kautta.

Henkinen kypsyyttömyys on nykyajan sairaus, joka näyttää vaivaavan melkein pä jokaista. Oireet on helppo tunnistaa: omanarvontunnon korostaminen ja alhainen henkinen kipukynnys. Käyttäytyminen paljastaa ihmisen henkisesti keskenkasvuisiksi.

Sairautta ei paranneta käskyillä vaan hoidolla,

myötätunnolla ja rakkaudella. Arvostus ja lähimmäisenrakkaus olisivat parasta lääkettä. Mutta arvostusta saa vain hän, joka on sen käytöksellään ansainnut. Minkä kylvät, sen myös niität.

Henkisesti keskenkasvuiset, epäkypsät ihmiset kaipaavat eniten kunnioitusta, arvonantoa ja rakkautta. Tilanne ei korjaannu, ennen kuin kypsemät, henkisesti korkeammalla tasolla olevat ihmiset kestävät epäkypsän ja kehittymättömän ihmisen loukkaavan käytöksen ja siitä huolimatta pystyvät osoittamaan rakkautta heikompaan kohtaan. Kyky sietää henkistä kipua kuvastaa myös ihmisen henkistä kypsyyttä. Mitä enemmän pystyy antamaan anteeksi epäoikeudenmukaista ja loukkaavaa käytöstä, sitä kypsempi ihminen on.

Ihmisen ei tule suunnitella kostoja. Elämä pitää aina huolen siitä, että jokainen joutuu vastuuseen teoistaan, etenkin niistä, joilla on aiheuttanut toisille pahaa.

Jos ihmiset ymmärtäisivät, miten paljon he voivat omalla henkisellä asennoitumisellaan vaikuttaa oman elämänsä laatuun, he yrittäisivät muuttaa käytöstään ja asenteitaan. Moni taipuu kuitenkin vain pakon edessä. Vasta ahtaalle jouduttuaan ihminen suostuu pohtimaan elämän tärkeitä kysymyksiä ja kaiken tarkoitusta. Pakolla ihmistä ei taivuteta ajattelemaan määrättyllä tavalla. Tyrkyttämällä häneen ei juurruteta uusia käsityksiä elämästä ja kuolemasta.

Uskontoa käytetään usein aseena, jolla ihmisiä yritetään pakottaa hyväksymään toisten ihmisten omaksumia totuuksia. Ne saattavat kuitenkin olla

vain puolittaisia totuuksia. Tyrkyttäminen ja pakottaminen eivät tuota toivottua tulosta.

On kuitenkin asioita, jotka elämä pakottaa hyväksymään ja omaksumaan joko vaikeuksien tai nöyrtyämisen kautta. Ja nekin, jotka tyrkyttävät omaa uskoaan ja omia mielipiteitään, antamatta ihmisen itse valita, hyväksyä tai hylätä, toimivat useimmiten vilpittömästi.

14.

Kun ihminen on löytänyt
onnen ja tasapainon
omasta sisimmästään,
muiden mielipiteet
eivät häntä järkytä.

Silloin ihminen on ymmärtänyt elämäntehtävänsä ja elämänsä tarkoituksen tällä maallisella vaelluskerhallaan. Ihminen löytää itsensä vain tutkiskelemalla avoimesti omaa sisintään. Mutta toistenkin kokemuksista voi ottaa oppia. Kaikki nykyiset henkiset opit ovat vanhoja perustotuksia, jotka vain uudelleen putkahtavat ihmisen tajuntaan. Hyvän ja pahan ero on opetettu meille jo pienestä pitäen. Kuitenkaan emme noudata oppia hylkäämällä pahan ja pyrkimälävain hyvään.

Kaikki ihmiset ovat vajavaisia. Kullakin on omat heikkoutensa, toisilla suuret, toisilla vähäisemmät. Täydellistä ihmistä ei ole, vaikka meille on näytetty täydellisyyden ihanne. Jeesus Kristus on opettanut meille lähimmäisenrakkautta, epäitsekkyyttä ja kuo-

lemallaan todistanut myös iankaikkisen elämän olemassaolon.

Nykyajan ihminen ei halua olla ”uskovainen”, etenkin jos hän on saanut opillista sivistystä. ”Uskovaisuus” on monessa mielessä käsitetty väärin. Ihmisen kyky ymmärtää, antaa anteeksi ja rakastaa ei edellytä ulkonaisia ”uskon” merkkejä, ilotonta elämää, mustia vaatteita, tuomitsemista ja monia muita piirteitä, jotka usein liitetään ”oikeaan uskovaisuuteen”.

Lähimmäisen palveleminen, Jumalan sanan julistaminen ja yleinen suvaitsevaisuus toisinajattelevia kohtaan ovat todellisen uskovaisen tunnusmerkkejä.

Uskovainen on ihminen, joka kaikin tavoin pyrkii elämään lähimmäistensä parhaaksi, rakastaen, auttaen ja tukien. Uskovaisuus ei merkitse eristäytymistä maailmasta, luomakunnan kauneudesta, tieteistä ja tieteistä, jotka on luotu ihmisen kehitykseksi. Uskovaisuus ei myöskään merkitse suvaitsemattomuutta ja omahyväisyyttä. Monet selittävät ”yrittäneensä tehdä vain hyvää”, vaikka ovat kylväneet murhetta ja aiheuttaneet siten pelkkää pahaa. Meidän on vaikea ymmärtää sitä, että ihminen ei voi nopeuttaa kenenkään toisen henkistä kehitystä. Lapsi varttuu aikuiseksi omaan tahtiinsa. Piiskaaminen ei edistä kasvunopeutta. Ketä tahansa ihmistä saa neuvoa miten jaloin motiivein hyvänsä, mutta ellei hän ole kypsä vastaanottamaan neuvoja, ne ovat turhia.

Oppeja ei pidä tyrkyttää eikä ketään pidä vaatia seuraamaan henkisiäkään totuuksia, ennen kuin

ihminen on siihen kypsynyt. Kun hän saavuttaa vaiheen, jossa henkiset totuudet alkavat avautua, hänet kyllä johdetaan seuraan, jossa hän saa opetusta. Jokaisella ihmisellä, pienimmästä ja heikoimmasta suurimpaan ja vahvimpaan, on oma suojelehenkensä, oma oppaansa, joka seuraa häntä syntymästä kuolemaan, auttaen, lohduttaen ja koettaen johdatella valitsemaan oikein. Oppaamme puheen kuulemme sisäisenä äänenä, omantunnon äänenä, joka on aina läsnä. Selittämättömät pelastumiset äkillisistä vaaroista tai ihmeelliset yhteensattumat ovat usein henkisen oppaamme varjelusta ja ohjausta.

Emme ole koskaan yksin. Saamme apua, kun vain pyydämme, rukoilemme ja nöyryymme. Jos joskus tuntuu, ettei rukouksiimme vastata, se johtuu syistä, joita emme tunne, mutta joita henkisten lakien mukaan on aina noudatettava.

15.

Sairaus saattaa olla
osa henkistä opetusta.
Rukouksella voidaan lievittää tuskia,
lyhentää kärsimyksiä
ja joskus parantaa vakaviakin sairauksia.

Kaikista sairauksista ei voi parantua, ei vain siksi, että se olisi lääketieteellisesti mahdotonta, vaan myös siksi, että sairaus saattaa olla osa henkistä opetusta. Tällöin auttaa rukous.

Rukouksella parantamista kutsutaan henkiparanukseksi. Silloin ihminen kääntyy Jumalan puoleen ja pyytää ensisijaisesti henkistä apua, joka vaikuttaa parantavasti myös hänen fyysiseen olemukseensa.

Joillakin ihmisillä on kyky parantaa olemalla kanavana jumalalliselle voimalle, joka virtaa parantajan käsien kautta sairaaseen ihmiseen. Henkiparantaja ei koskaan paranna itse, vaan toimii suurten henkivoimien välittäjänä. Silmänräpäyksellisiä paranemisia jopa halvauksista, sokeudesta ja kuroudesta on sattunut suurissa uskonkokouksissakin.

Tavallisempaa on kuitenkin parantajien toiminta vähemmän dramaattisissa oloissa, vastaanotoilla tai kodeissa.

Jos haluaa ymmärtää henkiparannusta, on ensin yritettävä tajuta ihmisen todellista olemusta, siis sitä, ettei ihminen ole ruumis vaan henki, joka asuu ruumiissa. Asunto voi rappeutua, jos asukas ei hoida sitä. Myös asukasta täytyy hoitaa, mutta hoito on henkistä, ei ruumiillista.

Henkiparannuksessa hoito kohdistuu henkisenä energiavirtana itse ihmiseen, hänen sielullis-henkiseen olemukseensa ja sitä kautta vaikuttaa myös fyysiseen ruumiiseen, virkistää solujen toimintaa ja vilkastuttaa aineenvaihduntaa. Henkiparannus on monissa maissa saanut jalansijaa tavanomaisen lääketieteen apukeinona.

Suomessa tultaneen seuraamaan kansainvälistä kehitystä myös tässä suhteessa. Siksi olisi tärkeää opettaa terveydenhoitohenkilöstölle henkiparannuksen aakkoset. Psyhyksen tutkimuksen kehittyessä tulemme saamaan entistä enemmän tieteellisiä todisteita ihmisen todellisesta olemuksesta.

16.

Pyrimme olemaan hyviä ihmisiä,
mutta monikaan meistä
ei vielä ole
lähellä päämäärää.

Hyvä ihminen on avulias, myötätuntoinen ja epäitsekkäs kaikissa toimitissaan. Kaikkien edun mukaista on, että me muuttuisimme hyviksi ihmisiksi. On osittain oma syyimme, että maailma on täynnä ristiriitoja ja epäkypsyyttä.

Kehitys on kivulias prosessi. Kaikki muutokset tapahtuvat hitaasti. Monella kuluu hukkaan vuosikausia, ennen kuin hän löytää oman kehitystiensä. Keski-iässä on raskasta huomata koko elämän valuneen tyhjään ihmisen yhtäkkiä herätessä materialistisen maailman keskellä ymmärtämään henkisen kehityksen merkityksen ja sen asettamat vaatimukset. Kaikella on kuitenkin tarkoituksensa. Valmistelu-aika on tärkeää myös kehityksen tiellä. Suuria keksintöjä edeltää aina henkinen valmentautuminen, vaikka lopputulos olisikin äkillinen. Samoin on

ihmisen kehityksen laita. Yksi porras johtaa seuraavalle, ja taaksepäin katsellessa voi helpommin nähdä, mikä tarkoitus tärkeimmillä elämän tapahtumilla on ollut henkisessä mielessä.

Henkisen kehityksen tielle osatakseen ihminen ei tarvitse suuria ominaisuuksia, vaan nöyrää ja vastaanottavaista mieltä.

Jos välitämme lähinnä vain oman perheemme aineellisesta hyvinvoinnista, tulemme aikaa myöten kokemaan elämän tyhjyyden ja tarkoituksettomuuden. Suuret tulot, korkea asema tai edes koko kansakunnan kunnioitus eivät riitä, jos ihminen ei ole löytänyt itseään eikä elämänsä tarkoitusta.

Jos taas ihminen on löytänyt todellisuuden, ulkoiset seikat menettävät merkityksensä. Menestys näyttää seuraavan ihmistä, joka on antautunut henkisen koulutuksen tielle.

Tuon tuostakin tapaamme ihmisiä, jotka ovat tyytymättömiä elämäänsä. Yhä enemmän on niitä, jotka ovat ymmärtäneet elämän kokonaismerkityksen ja sen myötä saaneet mielenrauhan ja tasapainon ja voimia kestää vastoinkäymisetkin.

17.

Vaikka kaikki kärsimykset
ovat opiksi —
monet asiat voisi oppia
helpommin kuin kärsimysten kautta.

Ei ole helppoa olla kiitollinen, jos ei ymmärrä elämän peruslakeja. Kiitollisuudesta alkaa kuitenkin versoa kehityksen siemen. Kiitollisuus kehittää ihmisen tunne-elämää, joka puolestaan vaikuttaa koko ihmisen olemukseen. Harvat tuntevat sydämessään aitoa kiitollisuutta ja uskaltavat myös ilmaista sen — kiitollisuutta elämästä, luonnosta, terveydestä, sairauden antamasta opetuksesta, kiitollisuutta mahdollisuudesta saada palvelua ja kehittyä.

Vaikeuksissaan ihmiset pyytävät apua. Kiitosta kuulee paljon harvemmin; vaikka apua on saatukin, harvoin muistetaan siitäkään kiittää.

Kiitollisuuden opetteleminen on yksi elämän läksyistä. Jokaisen on syytä olla kiitollinen, kiitollinen vaikkapa siitä, että osaa kävellä eikä ole halvautunut. Kiittää voisi myös siitä, että ei ole sokea, tai sokeana

siitä, ettei ole kuuro, kuurona siitä, että voi kuitenkin juosta. Emme osaa antaa arvoa asioille, joita pidämme itsestäänselvyyksinä — siksi, kunnes ne menetämme. Silloinkin meidän pitäisi olla kiitollisia siitä, että olemme niinkin kauan saaneet pysyä terveenä tai saaneet olla läheistemme luona, ennen kuin olemme heidät väliaikaisesti kadottaneet.

Kuolemasta osataan harvoin kiittää. Kuolema on portti elämään. Kuolema on vain kotiin paluu — paluu sinne, mistä maan päälle tulimme. Kuolemasta meidän pitäisi siis myös kiittää ja olla onnellisia poismenneen puolesta. Tietämättömyytemme kuolemasta saa meidät kuitenkin läheisen ihmisen kuollessa käyttäytymään aivan toisin. Luulemme, ettei häntä enää ole. Kuvittelemme, että olemme jääneet yksin, kun ruumis on pantu hautaan. Kaikki tämä aiheuttaa kuoleman pelkoa, surua, murhetta ja masentavaa epätoivoa.

Etenkään länsimaisella ihmisellä ei ole kykyä kohota henkisille tasoille, joilta voi nähdä ja kokea koko kauniin henkimaailman, jonne ihmiset fyysisen ruumiin jätettyään siirtyvät. Se maailma on aivan lähellämme, mutta kuitenkin meille näkymätön. Se on elävä, kehittyvä, maailmaa auttava taso, jossa poismenneet omaisemme, joita kutsumme kuolleiksi, työskentelevät henkisin voimin ja aistein ja henkisten lakien mukaan.

Maan päällä eläessään ihminen ei voi edes parhaassa mielikuvituksessaan kuvitella, millaista on kuoleman jälkeinen elämä. Kaikki sen ajallaan tulevat kokemaan ja ovat joskus aikaisemmin kokeneet, mutta unohtaneet sen syntyessään maan päälle.

Jos kuvittelemme suurinta mahdollista kauneutta, saamme kalpean aavistuksen henkisistä maailmoista. Niissäkin on monia tasoja, monenlaisia ihmisiä varten. Ihmisen henkinen kehitys määrittelee hänelle kuuluvan tason. Rakkauden siteet sitovat ihmiset yhteen niin, ettei kuolemakaan heitä erota. Rakkaat ihmiset tapaavat aina toisensa ja saavat aina olla yhdessä, jos niin haluavat. Moni ihminen haluaisi maan päällä elää kauniin kukkaniityn, metsien, lampien, jokien ja järvien tuntumassa. Henkisellä tasolla se on mahdollista. Henkisessä olomuodossa on oppilaitoksia, yliopistoja, kulttuurikeskuksia, kirkkoja ja taidelaitoksia. Eri kulttuureiden rakennustyyliä, pagodeja, kauniita länsimaisia rakennuksia, itämaisia temppeleitä ja afrikkalaisia ruohokattoisia taloja — niitäkin on henkisellä tasolla aivan samoin kuin fyysisessä maailmassa.

Jos haluamme kehittää kykyjä, jotka maallisessa elämässä jäivät keskeneräisiksi, on itsessämme siihen kaikki mahdollisuudet. Lisäoppia voimme saada henkisellä, ammatillisella ja taiteellisella tasolla. Henkisten koulujen oppiaineet ovat kuitenkin erilaisia kuin maan päällä. Opimme nöyryyttä, kiitollisuutta ja taiteista nauttimista, tunteiden osoittamista ja kauneuden tajuamista.

Jotkut opiskelevat lääkeyrttien kasvattamista, toiset käyttävät aikansa yhteydenpitoon maan päällä eläviin ihmisiin, joku lepää ja nauttii rakkauden ja kauneuden olotilasta.

Jotkut saavat yhteyden maan päällä eläviin ja näin pystyvät kertomaan olomuodon muutoksesta kuoleman jälkeen.

Sopeutuminen uusiin oloihin on luonnollisesti paljon helpompaa, jos ihmisellä on teoreettista tietoa olotilan muutoksesta.

Kuoleman rajan takana näemme kokonaisuuden. Tämä kyky maan päällä eläviltä yleensä puuttuu. Kuoleman portin läpi käytyämme olemme henkisesti olomuodossa, joka on ihmisen oikea, aito olemus. Liikumme ajatuksen voimalla ja kuulemme ajatuksen, joka meitä etsii ja kutsuu. Olemme samankäköisiä kuin viimeisessä maanpäällisessä elämässämme, kuitenkin ilman ruumiillisia vajavuuksia. Henkiruumis ei voi olla sokea tai kuuro tai rampa. Olemme terveitä, nuorennäköisiä ja voimakkaita kuin parhaassa iässäämme. Elämme rakkauden ilmapiiressä ja suoritamme palvelustehtävää, joka on jokaiselle kykyjensä mukaan annettu.

Seuraamme rakastaen maan päällä elävien omaistemme elämää ja koetamme parhaan kykymme mukaan helpottaa heidän oloaan. Se ei suinkaan ole aina yksinkertaista, sillä negatiiviset ajatukset työntävät meidät pois. Olemme kiitollisia, jos onnistumme saamaan yhteyden maan päällä eläviin omaisiimme. Se tapahtuu usein unessa tai välittäjien avulla. Heille on annettu kyky nähdä muita enemmän.

Automaattikirjoitus on alkeellisimpia yhteydenottotapojamme. Kehittyneemmissä yhteyksissä tarvitaan ainoastaan vastaanottajan herkkyyttä, jolloin tieto annetaan ihmiselle suoraan aivoihin. Elämä kuoleman rajan takana on täysipainoisempaa kuin maan päällä, koska se on henkisesti korkeatasoisempaa ja vailla materian kahleita ja rajoituksia.

Rakkaus liittää ihmiset yhteen. Sanoja, eleitä ja selityksiä ei tarvita. Fyysistä rakkautta täällä ei ole. Kaikki rakkaus on henkistä. Ihmiset rakastavat toisiaan samalla tavalla, ovatpa miehiä, naisia tai lapsia. Samanlaistahan on todellinen rakkaus maan päälläkin, se saa vain ruumiin kahleiden vuoksi erilaisia ilmenemismuotoja.

Maan päällä ihmiset elävät rakkaudettomassa ja kylmässä ympäristössä. Maan päällä ihminen kuitenkin oppii, ja maan päälle ihmisen tulee yhä uudelleen palata oppimaan kaikkinaisen rakkauden läksyä, oppimaan ja käyttäytymään kehityksensä mukaisesti, lähimmäisiään palvellen ja rakastaen.

On onni, että saamme yhä uudelleen kokea syntymän, maanpäällisen elämän ja kuoleman. Jokaisen kierron jälkeen olemme henkisesti hiukan edistyneet ja tulleet hiukan lähemmäksi ikuista päämäärää, joka käsittää koko luomakunnan ja kaiken elollisen maan päällä ja avaruudessa ja henkisillä tasoillakin.

18.

Ihminen ei voi
paeta omaa itseään.
Siksi häntä on
yritettävä auttaa kestäämään
maallisen elämän vaikeudet.

Elämä tuntuu joskus olevan pelkkää tuskaa ja kärsimystä. Kaikki voi tuntua toivottomalta, kun aineelliset huolet ja henkiset paineet puristavat eivätkä ihmissuhteet ole kunnossa.

Elämän vaikeuksien taakka voi silloin tuntua niin ylivoimaiselta, että ihminen ei näe muuta keinoa kuin lopettaa itse päivänsä päästäkseen vaikeuksista ja tuskista lepoon ja pimeään.

Tuskat ja vaivat eivät ole kadonneet näiden ihmisten ensi hetkinä henkisessä olomuodossa. Tunnetasolla kaikki on ennallaan, vain ruumis on lopullisesti jäänyt.

Itsemurha ei ole sen pahempi virhe kuin tärkeän työtehtävän jättäminen kesken. Ihmiselle annettu kehittymistehtävä on jäänyt puolitiehen ja hänen on

jatettava sitä toisessa muodossa myöhemmin, kuitenkin samantapaisten vaikeuksien keskellä, jotta hän oppisi muuttamaan heikkoutensa voimaksi.

Ihminen ei voi koskaan paeta omaa itseään, ei edes ruumistaan vahingoittamalla. Siksi häntä on yritettävä auttaa kestäämään maallisen elämän vaikeudet. Vaikeudet ovat ihmisessä itsessään. Ne ovat seurausta edellisissä ruumiillistumisissa tehdyistä virheistä, itsekkyydestä, kateudesta ja rakkaudettomuudesta.

Jokaisen on sovitettava tekonsa itse. Armo onkin suuri — ketään ei tuomita eikä tuhota, vaan ihmiselle annetaan yhä uudelleen mahdollisuus kehittyä kärsimällä, myötäelämällä ja voittamalla vaikeudet.

Ihminen armahdetaan yhä uudelleen ja uudelleen, mutta samalla häneltä edellytetään yhä uudelleen ja uudelleen pyrkimystä hyvään, pyrkimystä auttamiseen ja tekojensa sovittamiseen. Vaikka kehityksen pyörä onkin hidas, mennään henkisesti eteenpäin kaiken aikaa.

19.

Kohtalooan voi muuttaa
muuttamalla asennoitumistaan
muihin ihmisiin, työhön
ja koko ympäristöön.

Kohtalon peruskivet on muurattu jo lapsen syntyessä. Lahjakkuus, kehitysmahdollisuudet ja elämän kaikki tärkeät virstanpylväät on jo pystytetty hänen syntyessään. Näitä virstanpylväitä ovat kaikki ihmiselämän merkittävät tapahtumat. Koulutus tai sen puuttuminen, ammatinvalinta, perheen perustaminen, taloudelliset olot, terveys — kaikki tärkeät asiat ihmiselämässä tulevat muotoutumaan juuri sellaisiksi kuin tälle ihmiselle on henkisesti tarpeen.

Esimerkiksi naimattomuus on jonkun mielestä ongelma, toinen taas kokee sen elämää rikastuttavana vapautena. Lapsettomuus aiheuttaa jollekin syvää murhetta. Toinen huomaa sen myötä saavansa enemmän aikaa ja mahdollisuuksia yhteiskunnalliseen toimintaan.

Vakava sairaus, esimerkiksi syöpä, jäyttää paitsi

fyysistä ruumista ennen kaikkea ihmisen mieltä. Sairauden henkisesti kasvattava merkitys on jäänyt täysin vaille huomiota. Nykylääketiedehän pyrkii hoitamaan vain ruumista, joka on ihmisen kuori eikä siten ansaitsisi yhtä suurta huomiota kuin ihminen itse. Muutosta on kuitenkin tapahtunut. Nuori lääkärinkunta on tuomassa uudenlaista ajattelua lääketieteeseen.

Lääketieteen suurten ongelmien voittaminen antaa mahdollisuuksia keskittyä ihmisten psyykkisiin ongelmiin toisella tavalla kuin aikaisemmin. Maamme lääkärinkuntaan ei ole antanut psykiatrilta sille kuuluvaa asemaa. Kuitenkin juuri psykiatrit yrittävät paneutua ihmiseen toisin kuin muut specialistit, jotka taidokkaasti hoitavat ihmisen ruumista mutta eivät itse ihmistä.

Psykiatrian arvostus tulee muuttumaan. Mitä kehittyneempi yhteiskunta on, sitä enemmän ihmisillä on henkistä hätää ja sitä enemmän tarvitaan psykiatreja. Elämän kokonaisuuden ymmärtäminen kuuluu tulevaisuudessa psykiatrin koulutukseen. Hoitamalla ihmistä kokonaisvaltaisesti voimme auttaa häntä pysyvästi.

20.

Elämme murrosvaihetta.
Tulevaisuudessa,
kun tietämys ihmisestä lisääntyy,
meidän on helpompi saada apua
vaikeuksiimme.

Kestää pitkän tovin, ennen kuin voimme kehittyneinä ihmisinä tyynesti ja kypsästi todeta, että vaikeuksien kohdatessa meidän on oltava kiitollisia myös kehitysmahdollisuudesta, jonka ne meille antavat.

Usein syytämme muita ihmisiä tai yhteiskuntaa epäonnistumisestamme. Jokaisen on aikanaan opittava, että olemme loppujen lopuksi itse syypäitä elämän kolhuihin.

On helpompi kohdata vastoinikäymisiä, kun tietää niiden olevan eräänlaisia välikokeita elämän koulussa.

Raskasta koettelemustaan ihminen ei yleensä käsitä oikein, vaan saattaa katkeroitua. Tällöin hän ikään kuin reputtaa välitentissä, mutta koehan uusitaan,

kunnes ihminen on sen läpäissyt ja katkeruus on muuttunut kiitollisuudeksi.

Lait ovat samat meille jokaiselle maan mahtavimmasta vähäisimpään. Suru, kuolema, ilo ja rakkaus koskettavat kaikkia maapallon ihmisiä samalla tavalla. Rikas ei kärsi vakavasta sairaudesta vähemmän kuin köyhä, valkoihoinen ei itke enemmän kuin tummaihoisen eikä kukaan loppujen lopuksi edes kärsi vähemmän kuin toinen. Vain ulkonaisesti saattaa näyttää siltä.

Kaikki ihmiset kehittyvät omaan tehtäväänsä, kukin omalla tavallaan. Henkisen kehityksen lait oppii jokainen. Vasta kuoleman jälkeen alamme tiedostaa niiden suunnattoman merkityksen koko ihmiskunnalle. Kuoleman portista kulkenut tuntee Elämän Lait. Maan päällä eläessämme muistamme ne valitettavan harvoin.

Tämä on tärkeä oppi, siksi korostan sitä. Muista siis tämä:

Elämän lakeja on turha yrittää selittää yksityiskohtaisesti. Pääteema on ikivanha: mitä kylvät, sitä niität, minkä teet muille, se tapahtuu sinulle. Yksikään sinua kohdannut vääryys ei ole epäoikeudenmukainen. Olet itse joskus tehnyt jollekin samoin, vaikka aikaa on välillä saattanut kulua useankin ruumiillistuman verran, joten olet sen unohtanut.

Lait, joita emme voi tieteellisesti selittää, säätelevät elämänkohtaloamme ratkaisevasti. Nämä lait eivät erehdy. Ne eivät ole epäoikeudenmukaisia. Lait ovat meissä itsessämme, tunnemme ne omassatunnossamme. Jos emme noudata niitä, tunnemme sen hyvin pian itsessämme.

Jos ihminen esimerkiksi valehtelee saavuttaakseen jonkin edun, hän tietää tekevänsä väärin. Tämä aiheuttaa syyllisyyttä, jonka johdosta voimme saada erilaisia fyysisiä oireita, kuka ihottuman, kuka päänsärkyä, kuka selkäkipua. Tästä syystä ei ole järkevää hoitaa yksinomaan fyysisiä vaivoja, koska ne ovat oireita, mutteivät taudin syy.

Ihmisen on aina pyrittävä selvittämään, miksi ja miten hän on rikkonut elämän lakeja, sillä siten päästään parhaiten käsiksi myös itse sairauteen.

Ei pidä ihmetellä sitä, että ahne ja vallanhaluinen, itsekäs ihminen sairastuu. Kostonhalu muuttaa koko ihmistä ja hänen olemustaan. Saamme helposti selville, kuinka ihminen on ajatuksillaan vaikuttanut olemukseensa. Yrittämällä auttaa häntä muuttamaan kostonhalunsa myötätunnoksi autamme häntä myös paranemaan.

Kärsivällisyys on hyve, jota jokaisen on opittava. Kun oppii kärsivällisyyttä, oppii myös kiitollisuutta ja jopa nöyryyttä, joka on monille kaikkein vaikein oppiaine.

Ihmisen ei tarvitse olla filosofi tajutakseen, että maailma tarvitsee nyt henkistä puhdistautumista. Siihen tarvitaan kansan syvien kerrosten ymmärtämistä. Pyramidin rakentaminen aloitetaan aina pohjasta, ei huipulta. Samoin on ihmiskunnan henkisen kehityksen laita.

Aina on ollut ja tulee olemaan opettajia, jotka voivat osoittaa meille oikean tien. Vasta sitten, kun kokonainen kansakunta kulkee osoitettua tietä, päästään lopulta tuloksiin.

Kehityksen tiellä on esteitä. Monet pysyvät mieluummin vanhassa ja turvalliseksi kokemassaan eivätkä halua uusien ajatusten ja virtausten sekoittavan elämänsätyksensä. Kaikilla on yhtä suuri oikeus pitää mielipiteensä. Kukin toimii oman kehitystasonsa mukaan: yläluokkalaisen ei ole mielekästä koulussa kinastella alaluokkalaisen kanssa. Heidän tietotasonsa on erilainen, eikä alaluokkalainen voi vielä tässä vaiheessa ymmärtää kaikkia asioita, joten on vain ajantuhlausta kiistellä niistä.

Kukin saa tietoa omaksuttavaksi kykyjensä mukaan. Omalta tasolta katsoen jokaisen tieto on oikeaa. Korkeamman tiedon täytyy kuitenkin täyttää tietyt ehdot, kuten luokalta toiselle siirryttäessä on hallittava määrätty oppimäärä.

Ehdot täytettyään ihminen lopettaa esimerkiksi toisten arvostelemisen. Hän ymmärtää, etteivät kaikki toimi samalla tasolla eikä kaikilta siis voi odottaa samaa arvostelukykyä. Kaikkien ei edes tarvitse tietää, mitä henkinen koulutus ihmiseltä edellyttää. Vasta kun ihminen on saavuttanut määrätyn kehitysasteen, hänelle annetaan myös korkeampaa tietoa, jota hän ei kuitenkaan pysty suoraan välittämään muille. Henkinen tieto on jokaisen itse ansaittava ja opiskeltava. Sitä ei voi antaa toiselle kuin lahjaa.

Ihmiset eivät ymmärrä, millä tiellä he ovat sulkiesaan silmänsä ja korvansa henkistä kehitystä edistävältä kokemuseräiseltä tiedolta.

Olemme siirtyneet vääristyneisiin arvomaailmiin, opilliselle sivistykselle annetaan liian suuri arvo kokemuseräisen, elämän koulussa hankitun todelli-

sen tiedon kustannuksella. Kuinka hienoja ja sivistyneitä ihmisiä saatammekaan tavata kouluttamattomien ihmisten parista ja miten ala-arvoista käytöstä akateemisen tutkinnon suorittaneiden joukosta. Kyse on silloin ihmisen henkisestä tasosta, joka onkin päinvastainen kuin ulkoapäin näyttäisi.

Ihmistä ei saisi koskaan arvostella ulkonaisten seikkojen perusteella. Vain sisäinen taso on ratkaiseva. Meidän kaikkien on kehityttävä voidaksemme kitkeä itsestämme itsekkyuden, pahuuden ja väärän omanarvon korostamisen.

Jos ihminen on hyvin kostonhaluinen, hänen henkinen kehityksensä pysähtyy, kunnes kosto on käännytynyt myötätunnoksi ja rakkaudeksi. Tähän voi päästä pyrkimällä tietoisesti muuttamaan itseään, toivomalla ja haluamalla tulla paremmaksi ja lähimmäisiä rakastavaksi. Pyrkimys ja toive voivat aiheuttaa fyysisiä muutoksia. ”Toivo jotain, niin se toteutuu” on pitkälti totta, jos toive on sopuoinnussa elämän lakien kanssa.

Tahto, tunne ja ajatus ovat kaikki voimia, joiden merkitystä ihminen ei ole tajunnut. On tärkeää opettaa lapset pyrkimään hyvään ja toisten auttamiseen, koska toiveilla on tapana toteutua. Kaikki voi toteutua, jos ihminen todella hartaasti sitä toivoo. Ihmisen henkiset mahdollisuudet ovat rajattomat, kun tahto, tunne ja ajatus yhdessä tähtäävät oikeaan päämäärään.

Me puhumme liian vähän tunteista. Tunne ilmentää ihmistä itseään ja on siksi tärkeä. Tunne on ihmisen sisin olemus, ihmisen hengen ilmentymä, joka ei ole tieteellisesti tutkittavissa ja todistettavissa.

sa. Tunne on ihmisen käyttäytymistä, joka taas vaikuttaa jokapäiväiseen elämään, ratkaisuihin ja ihmissuhteisiin. Tunnetta arvostetaan aivan liian vähän. Kuitenkin tunteet vaikuttavat hyvin suuresti ihmisen käyttäytymiseen jokaisessa ihmissuhteessa ja myös työelämässä.

Tunteille tulisi antaa niille kuuluva arvo. Tunteiden käsittäminen on helppoa. Esimerkiksi lapset toimivat tunnetasolla, vaistonvaraisesti, ja oppivat vasta aikuistuuksaan hillitsemään itsensä. Lapset näyttävät vapaasti surunsa ja ilonsa, mustasukkaisuutensa ja pelkonsa. Aikuinen tuntee samoin, mutta peittää tunteensa. Hän ei näytä ihastumistaan, vihastumistaan eikä kateuttaan yhtä suoraan. Ne vaikuttavat kuitenkin hänessä voimakkaasti ja jopa säätelevät hänen käyttäytymistään ja päätöksiäänkin.

Kasvaminen olisi helpompaa, jos ymmärtäisimme omaa käyttäytymistämme säätelevät seikat, jolloin voisimme itse keskittyä vahvistamaan myönteisiä voimiamme ja tunteitamme.

Kohtalo asettaa tiellemme erilaisia mahdollisuuksia, tilaisuuksia kehittyä tai pysähtyä. Koko elämä sinänsä voi viitoittaa meille tien maalliselle vaelluksellemme. Meistä itsestämme riippuu, miten paljon tienviittoja seuraamme ja kuinka paljon päätämme kulkea sivupolkuja pitkin.

Kaikki on sallittua. Mutta hankalan tien valitseminen aiheuttaa luonnollisesti matkallemme esteitä, joilta voisimme välttyä, jos kulkisimme suurempaa, viitoitettua tietä.

21.

Elämä maan päällä
on vain kalpea aavistus siitä,
mitä me saamme kokea,
kun jätämme maallisen ruumiimme
ja jatkamme
elämää henkisellä tasolla.

Täälläkin voi kulkea valtateitä tai sivupolkuja pitkin, mutta täällä seuraukset voi havaita heti, koska elämme konkreettisesti tunteiden, tahdon ja ajatuksen maailmassa. Maallista aikakäsitystä emme tunne: pelkkä toive ja tahto riittää viemään meidät haluamaamme päämäärään.

Olemme usein omaistemme luona maan päällä, mutta he eivät meitä näe. Emme häiritse heidän elämäänsä, autamme vain kykyjemme mukaan. Emme ole toisella planeetalla, olemme aivan lähelänne ja kuitenkin aivan eri tasolla. Kehitämme henkisiä kykyjämme ja ominaisuuksiamme ja autamme niitä, jotka apua tarvitsevat.

Olemme maailmassa, jota teidän käsityksenne

mukaan ei ole olemassakaan, mutta joka kuitenkin on teidän maailmanne ”vieressä” näkymättömällä värähtelytasolla. Pystymme näkemään ja kuulemaan maapallon elämän. Tietyin rajoituksin pystymme osallistumaan siihen. Tähän kaikkeen pystymme vain rakkauden lakien mukaan.

Kuolema on kaunis henkinen tapahtuma. Kuolemanjälkeisen elämän tajuaminen on monille aluksi yllättävää. Useat ihmiset eivät ole varustautuneet siihen, etteivät olekaan kuolleet, vaan tuntevat, rakastavat ja koettavat kaikin tavoin elää samalla tavalla kuin maan päällä vielä ruumiissa asuessaan.

On ilo nähdä tapaamisia kymmenien vuosien eron jälkeen. Omaiset ja ystävät ovat jo odottaneet läheisensä kuolemaa, jonka jälkeen he voivat olla jälleen yhdessä samalla tasolla. Ei ole ollenkaan harvinaista, että täällä tapaavat toisensa sukulaiset, jotka tuskin enää muistavat yhteistä maanpäällistä elämäänsä. Henkinen olomuoto on saattanut pyyhkiä muistoja maan päällä vietetystä ajasta, nimistä ja yksityiskohdista. Tunteet säilyvät kuitenkin aina muistissa ja rakkauden siteet yhdistävät ihmiset jälleen toisiinsa. On suurenmoista nähdä ilo ja rakkaus, joka syntyy, kun omaiset ja ystävät tapaavat toisensa. Maan päällä ei voida kuvitella, millaista rakkaus ja kauneus on toisessa todellisuudessa. Tänne tullessaan ihmiset hämmästyvät värejä ja rauhaa ja kauneutta, jota ei voi maallisin sanoin kuvata.

Harmonia ja rakkauden ilmapiiri ovat täällä lähes käsin kosketeltavissa. Saamme usein auttaa vastatulleita, jotka eivät kerta kaikkiaan voi ymmärtää, miten he ovat tänne tulleet ja miten erilaiset ja

virheelliset käsitykset useimmilla on ollut kuoleman-
jälkeisestä elämästä.

Ihmisten on syytä tietää näistä asioista, koska
silloin kuolemanpelko poistuu kokonaan. Kun
ymmärretään, että olemme koko ajan yhteydessä
omaisiimme, elämme kauniissa ympäristössä ja
autamme lähimmäisiämme sekä maan päällä että
täällä toisella puolellakin, vähitellen käsitetään, että
KUOLEMAA EI OLE.

Elämä on ikuista kiertokulkua ja ikuista kehitty-
mistä. Jumala on kaiken luonut ja ilmentää itseään
jokaisessa ihmisessä kipinä, joka pyrkii kohti
hyvyyttä, kauneutta, oikeudenmukaisuutta ja ennen
kaikkea kohti kaikkiallista, kaiken luodun käsittävää
RAKKAUTTA.